

The image is a full-page background photograph of a mountain landscape. In the foreground, a calm, dark blue lake is nestled in a valley, surrounded by green and brownish slopes. In the background, a massive, jagged mountain peak rises sharply, its upper sections covered in snow and partially hidden by white clouds. The sky is filled with soft, white clouds, creating a dramatic and scenic atmosphere.

JAMES REDFIELD

**PROFETIILE DE LA
CELESTINE**

James Redfield

PROFEȚIILE DE LA CELESTINE

[Celestine 01]

Traducerea CRISTINA DANASEL

Editura MIX
2000

I.S.B.N.: 973-98504-2-1

Titlul original:

The Celestine Prophecy - An Adventure, 1993

*Pentru
Sarah Virginia Redfield*

„Cei înțelepți vor străluci
ca strălucirea cerului,
și cei ce vor învăța pe mulți
să umble în neprihănire
vor străluci ca stelele,
în veac și în veci de veci.
Tu însă, Daniele,
ține ascunse aceste cuvinte
și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului.
Atunci mulți o vor citi,
și cunoștința va crește.”

DANIEL 12:3-4

CUPRINS

Masa critică.....	6
Un prezent mai amplu.....	25
Este vorba despre energie.....	49
Lupta pentru putere.....	81
Mesajul misticilor.....	107
Lumină asupra trecutului.....	141
Pe firul lucrurilor.....	173
Etica interpersonală.....	206
Viața care va urma.....	249

MASA CRITICĂ

Am ajuns la restaurant și am parcat. Apoi m-am lăsat pe scaun un moment, gândindu-mă. Știam că Charlene era deja înăuntru, așteptând să vorbim. Dar de ce? Nu mai auzisem nici un cuvânt despre ea de șase ani. De ce să apară acum, chiar când m-am hotărât să mă ascund în pădure o săptămână?

Am ieșit din camionetă și am pornit spre intrare. În spatele meu, ultima strălucire a apusului se scufunda, aruncând reflexe aurii peste parcare udă. Totul fusese bine udat de ploaie cu o oră în urmă, în timpul unei scurte furtuni, iar acum seara de vară era proaspătă și răcoroasă și aproape ireală în lumina palidă. O jumătate de lună stătea atârnată deasupra întregului peisaj.

Cum mergeam spre intrare, imagini din trecut, cu Charlene, îmi treceau prin minte. Era tot atât de frumoasă, tot atât de energică? Cum o fi schimbat-o timpul care a trecut? Ce trebuia să cred eu în legătură cu manuscrisul de care mi-a povestit - o scriere veche, găsită în America de Sud, despre care de-abia aștepta să-mi povestească?

„Am vreo două ore libere, între două avioane”, îmi spusese la telefon. „Putem să ne întâlnim, să cinăm împreună? O să-ți placă la nebunie manuscrisul acesta. E genul de mister care te atrage...”

Genul de mister care mă atrage... Ce vroia să spună cu asta?

Restaurantul era plin de-a binelea. Mai multe perechi

așteptau eliberarea unei mese. Gazda mi-a spus că Charlene era deja la masă și m-a îndreptat spre o terasă care se afla deasupra sălii principale de mese.

Urcând cele câteva scări care duceau acolo, am băgat de seamă mulțimea care înconjura una din mese. Printre oamenii aflați acolo erau și doi polițiști. Deodată, polițiștii s-au întors și au trecut în fugă pe lângă mine. Cum aproape imediat mulțimea a început să se împrăstie, am văzut și eu ce fusese în centrul atenției: o femeie care stătea la masă... Charlene!

M-am grăbit spre ea.

— Charlene, ce s-a întâmplat?

A întors capul spre mine cu o expresie zeflemitoare și trufașă, cu zâmbetul ei binecunoscut. Părul ei părea să fie puțin diferit, dar fața-i era exact așa cum mi-o aminteam: cu trăsături mici și delicate, cu o gură generoasă, cu ochi mari, albaștri.

— N-o să-ți vină să crezi, a spus. Îmbrățișează-mă prietenește. Acum câteva minute m-am dus în sala de așteptare și cineva mi-a furat valiza în cât timp am lipsit.

— Ce era în ea?

— Mai nimic, doar câteva cărți și revistele pe care le-am cumpărat pentru călătorie. Ce prostie! Cei de la mesele vecine mi-au spus că omul acela a intrat, a luat pur și simplu valiza și a plecat cu ea. Polițiștii i-au luat toate semnalmentele și au spus că vor căuta în tot aeroportul.

— Poate că ar trebui să-i ajut.

— Nu, nu. Las-o așa. N-avem prea mult timp, și vreau să vorbesc cu tine.

Am acceptat și ne-am așezat la masă. Chelnerul s-a apropiat cu meniul, am văzut ce oferea, am făcut și comanda... Apoi am discutat vreo zece-cincisprezece minute generalități. Am încercat să minimalizez izolarea pe care mi-o auto-impusesem, dar Charlene m-a prins: deveneam vag. S-a aplecat spre mine și mi-a zâmbit din

nou.

— Prin urmare, ce *anume* se întâmplă cu tine? m-a întrebat.

Am privit-o direct în ochi, la fel de intens cum mă privea și ea.

— Vrei toată povestea pe loc, acum și imediat, așa-i?

— Ca întotdeauna, a spus ea.

— Ei bine, adevărul e că mi-am luat ceva timp liber, așa, numai pentru mine, și stau la lac. Am muncit mult, dar acum mă gândesc să-mi schimb cursul vieții.

— Îmi aduc aminte de poveștile tale despre lac. Credeam că tu și sora ta ați fost nevoiți să-l vindeți până la urmă.

— Nu, încă nu, dar impozitul pe proprietate ne sufocă. Pământul e aproape de oraș, și impozitele nu fac decât să crească mereu.

M-a aprobat, cu o ușoară mișcare a capului.

— Îmi pare că ești la fel de agitat ca toată lumea.

— Cam așa ceva, am spus. Dar de ce mă întrebi?

— Scrie în Manuscris.

Într-un moment de liniște, am privit-o fix.

— Povestește-mi despre manuscris, am spus.

S-a lăsat pe speteaza scaunului, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile, și apoi m-a privit din nou în ochi.

— Ți-am spus cred, mai devreme, la telefon, că am plecat de la ziar acum câțiva ani și m-am alăturat unui grup de cercetători care studiază pentru ONU schimbările culturale și demografice. Ultima mea misiune a fost în Peru.

Cât am stat acolo, lucrând la Universitatea din Lima, am auzit zvonuri despre un manuscris vechi, recent descoperit, dar nimeni n-a putut să-mi ofere detalii, nici măcar departamentele de arheologie și antropologie. Când am contactat autoritățile guvernamentale, acestea au negat că ar cunoaște ceva în legătură cu acest subiect. Cineva, care nu cunoștea nimic în mod direct despre Manuscris, mi-a spus că guvernul se străduia de fapt să facă să dispară

acest document, din diferite motive. Mă cunoști, a continuat ea, sunt o fire curioasă. Când misiunea mea s-a terminat, m-am hotărât să mai rămân acolo câteva zile, să văd ce mai pot afla. La început, fiecare fir pe care l-am urmat părea să ducă spre un drum înfundat, dar mai încolo, pe când luam prânzul într-o cafenea din afara Limei, am observat că un preot se tot uita la mine. După câteva minute a venit spre mine și mi-a spus că mă auzise mai devreme, în ziua aceea, întrebând despre Manuscris. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar a acceptat să-mi răspundă la câteva întrebări.

A ezitat o secundă, privindu-mă cu aceeași intensitate.

— El a spus că Manuscrisul datează cam din anul 600 î. Hr. și că prezice transformări uriașe în societatea omenească.

— Începând de când? am întrebat.

— Începând cu ultimele decenii ale secolului al douăzecilea.

— Acum?!

— Chiar acum.

— Și ce fel de transformări ar trebui să se întâmple? am întrebat.

Ea păru stânjenită pentru moment, apoi, cu o sforțare, a spus:

— Preotul mi-a vorbit despre un fel de renaștere a conștiinței, care va începe foarte încet. Nu este de natură religioasă, dar e spirituală. Vom descoperi ceva nou despre viața omului pe această planetă, despre semnificația existenței noastre și, spunea preotul, această cunoaștere va modifica dramatic cultura omenirii.

S-a oprit puțin, apoi a adăugat:

— Preotul mi-a spus că Manuscrisul e împărțit în mai multe părți, sau capitole, fiecare fiind dedicat unei anume Viziuni a vieții, unui anume gen de intuiție. Manuscrisul prezice că în această perioadă ființele umane vor începe să

aibă și să înțeleagă aceste intuiții în mod secvențial, una după alta, și astfel ne vom schimba din ceea ce suntem într-o cultură complet spiritualizată pe Pământ.

Am dat din cap, ridicând puțin sceptic din sprâncene.

— Și tu chiar crezi toate astea?

— Ei bine, a spus ea, eu cred...

— Uită-te în jur! am întrerupt-o, arătând spre mulțimea care stătea la mese în încăperea de sub noi. Asta-i lumea adevărată. Vezi ceva schimbându-se pe aici?

Exact când spuneam aceste cuvinte, o replică furioasă spusă la una din mesele alăturate a ajuns până la noi. N-am înțeles cuvintele, însă intensitatea vocii s-a auzit în întreaga încăpere, provocând o tăcere adâncă. Am crezut că era vorba despre un alt furt, dar apoi mi-am dat seama că nu era decât o ceartă. O femeie de vreo treizeci de ani se ridicase în picioare și îl privea cu indignare pe bărbatul așezat la masă, în fața ei.

— Nu! a strigat. Problema e că relația asta nu merge așa cum vreau eu. Înțelegeți? Nu merge!

S-a îndreptat, și-a împăturit șervetul de e masă și a ieșit din sală.

Charlene și cu mine ne-am privit unul pe altul, surprinși de ieșirea aceasta, întâmplată chiar în momentul în care vorbeam de oamenii din încăperea de sub noi. În sfârșit, Charlene a arătat cu capul spre masa la care bărbatul rămăsese singur și a spus:

— Iată lumea reală care se schimbă.

— Cum? am întrebat, neînțelegând încă.

— Transformarea începe cu Prima Viziune, și după cum a spus preotul, această intuiție iese la suprafață în mod inconștient, la început ca o profundă agitație.

— Agitație?

— Da.

— Și ce căutăm?

— Asta e! La început nu prea știm. Conform

Manuscrisului, începem să percepem străfulgerări dintr-un tip de experiență alternativă... Momente din viața noastră în care ne simțim oarecum diferiți, mai inspirați, mai intenși. Dar nu știm nici ce este această experiență, și nici cum să o facem să dureze mai mult, iar când se termină ne simțim nesatisfăcuți și obosiți de o viață care devine din nou banală.

— Crezi că această agitație era în spatele furiei acelei femei?

— Da. E și ea ca noi toți. Toți căutăm mai multă împlinire în viața noastră, și nu ne împăcăm cu întâmplările care par să ne doboare. Această căutare neobosită a fost în spatele atitudinii de *mai întâi eu*, care a caracterizat deceniile trecute, și care ne afectează pe toți, de la Wall Street, până la găștile de cartier.

M-a privit țintă:

— Și când e vorba de relații, pretindem atât de mult încât aproape că le facem imposibile.

Remarca ei mi-a adus în memorie ultimele mele două relații. Amândouă au început cu mare intensitate, și tot amândouă, într-un an, s-au ofilit. M-am uitat din nou spre Charlene, care aștepta, răbdătoare.

— Ce facem din relațiile noastre amoroase? am întrebat.

— Am vorbit multă vreme cu preotul pe această temă, mi-a răspuns ea. Mi-a spus că atunci când ambii parteneri cer prea mult, când fiecare se așteaptă ca celălalt să vină în lumea lui și să fie întotdeauna acolo, cu preocupările lui, inevitabil apare o luptă între egouri.

Cuvintele ei m-au atins în plin. Ultimele mele relații au degenerat într-adevăr într-o luptă pentru putere. În ambele situații ne-am găsit în conflict cu programarea timpului. Ritmul a fost prea rapid. Aveam prea puțin timp pentru punerea de acord a intențiilor legate de ceea ce urma să facem, unde să mergem, ce interese să urmărim. Și aceste intenții erau mai mereu diferite. Până la urmă, problema

care nu s-a rezolvat niciodată a fost: cine să conducă, să hotărască o direcție, măcar pentru o zi.

— Din cauza acestei lupte pentru control, a continuat Charlene, Manuscrisul spune că va fi foarte greu să stai cu aceeași persoană o perioadă de timp, lungă sau scurtă.

— Nu pare un lucru prea spiritual, am remarcat.

— Asta i-am spus și eu preotului, mi-a replicat ea, dar el mi-a zis să nu uit că atâta vreme cât majoritatea bolilor recente ale societății își au rădăcina în această agitație și căutarea neobosită, problema este temporară și va avea un sfârșit. În final, devenim conștienți de ceea ce căutăm cu adevărat și de ceea ce înseamnă o experiență mai împlinită. Și când prindem ideea în întregul ei, am atins Prima Viziune.

Între timp a venit chelnerul cu cina și am tăcut câteva minute, gustând fiecare din mâncarea celuilalt, în timp ce el turna vinul în pahare. Charlene mi-a zâmbit, și câteva cute simpatice i-au brăzdat năsukul, în timp ce se întindea peste masă, ca să ia o bucățică de somon din farfuria mea. Mi-am dat seama cât de bine mă simțeam în compania ei, cât de firesc era totul.

— Bine, am spus. Care este experiența pe care o căutăm? Care este Prima Viziune?

Ea a ezitat, neștiind cum să înceapă.

— Greu de explicat, a spus. Dar preotul a formulat-o cam așa: Prima Viziune apare atunci când devenim conștienți de *coincidențele* din viața noastră.

S-a aplecat spre mine.

— N-ai avut niciodată vreo impresie sau intuiție despre ceva ce vroiai să faci? Despre cursul pe care vroiai să-l ia viața ta? Și să te întrebi cum s-ar putea întâmpla? Apoi, după ce aproape că ai uitat de asta și te concentrezi asupra altor lucruri, dintr-o dată întâlnești pe cineva, citești ceva sau mergi undeva, și ești condus exact către ocazia pe care o doreai. Ei bine, a continuat, după părerea acelui preot

coincidențele de acest fel se întâmplă tot mai frecvent și atunci când se întâmplă ne izbesc, fiind mai mult decât ne puteam aștepta de la o șansă oarecare. Apar ca predestinate, programate, ca și cum viața ne-ar fi condusă de o forță inexplicabilă. Experiența induce un sentiment al misterului, al aventurii și, prin urmare, ne simțim mai vii. Preotul mi-a spus că aceasta este experiența pe care o cunoaștem într-o străfulgerare, și pe care încercăm să o manifestăm apoi tot timpul. Cu fiecare zi, tot mai mulți oameni se conving că această mișcare misterioasă e reală și că înseamnă ceva, că există ceva care se întâmplă dincolo de viața obișnuită, de fiecare zi. Această conștiință este Prima Viziune.

S-a uitat la mine, așteptând, dar eu n-am spus nimic.

— Nu vezi? a întrebat. Prima Viziune e o reconsiderare a misterului care înconjoară viețile noastre pe această planetă. Trăim aceste coincidențe misterioase și, chiar dacă nu le înțelegem încă, știm că ele sunt reale. Simțim din nou, ca în copilărie, că există o altă față a vieții, pe care încă n-am descoperit-o, că există alte procese care se desfășoară în spatele scenei.

Charlene se aplecase mai mult spre mine, gesticulând în timp ce vorbea.

— Ești într-adevăr prinsă de toate astea, nu-i așa? am întrebat.

— Îmi amintesc, a replicat ea cu asprime, că erau vremuri în care și tu vorbeai despre acest gen de experiențe.

Acest comentariu m-a cutremurat. Avea dreptate. A existat o perioadă în viața mea când am trăit asemenea coincidențe și am încercat să le înțeleg din punct de vedere psihologic. Dar undeva, pe drum, vederile mele s-au schimbat. Am început să tratez percepțiile de acest fel drept imature și nerealiste, dintr-un motiv sau altul, și cu timpul am încetat să le mai observ.

Am privit-o direct pe Charlene și am spus, cu un aer defensiv:

— Pe atunci citeam probabil filozofie orientală sau cine știe ce mistici creștini. Asta-ți amintești tu. Oricum, ceea ce numești tu Prima Viziune a apărut în scris de multe ori până acum, Charlene. De ce ar fi ceva diferit acum? Cum ar putea să ducă la o transformare culturală perceperea întâmplărilor misterioase?

Charlene a privit o clipă masa, apoi s-a întors spre mine.

— Nu înțelege greșit, a spus. Sigur că această conștiință a fost trăită și descrisă înainte. De fapt, preotul a insistat să spună că această Primă Viziune nu este ceva nou. A spus că oamenii au fost conștienți de aceste coincidențe inexplicabile de-a lungul istoriei, și că aceasta a fost și percepția din spatele marilor îndrăzneli în filozofie și religie. Numai că acum diferența constă în număr. După spusele preotului, acum are loc o transformare pentru că numărul persoanelor care au simultan această conștiință este mare.

— Ce vroia să spună? am întrebat.

— Mi-a spus că Manuscrisul afirmă că numărul oamenilor conștienți de aceste coincidențe va crește simțitor în cel deal șaselea deceniu al secolului al douăzecilea. Această creștere va continua până aproape de începutul secolului următor, când vom ajunge la un nivel specific de asemenea indivizi - eu văd asta ca pe o „masă critică”. Manuscrisul prezice, a continuat ea, că odată atinsă această masă critică, întreaga cultură va începe să ia în serios aceste coincidențe. Ne vom întreba, în masă, ce proces misterios se desfășoară pe această planetă în spatele vieții oamenilor. Și această întrebare, pusă în același timp de un număr suficient de oameni, va aduce în conștiință celelalte Viziuni, pentru că - spune Manuscrisul - atunci când suficienți oameni se vor întreba la modul serios ce se întâmplă în viața noastră, vom începe să aflăm. Celelalte Viziuni se vor revela apoi una după alta...

S-a oprit un moment, și a luat puțină mâncare.

— Și atunci când ne vom „prinde” și de celelalte Viziuni, am întrebat, cultura va face un salt?

— Cel puțin asta mi-a spus preotul, a zis ea.

Am privit-o un moment, cu gândul la ideea de „masă critică”, apoi am spus:

— Știi, sună al naibii de elaborat, pentru un Manuscris datând din anul 600 î. Hr.

— Știu, mi-a replicat. Am ridicat și eu aceeași problemă. Dar preotul m-a asigurat că învățații care au tradus primii acest Manuscris erau absolut convinși de autenticitatea lui. În principal pentru că era scris în aramaică, limba în care a fost scrisă și o bună parte a Vechiului Testament.

— Aramaică în America de Sud? Cum să ajungă acolo în 600 î. Hr.?

— Preotul nu știa.

— Biserica susține acest Manuscris? am întrebat.

— Nu, a zis ea. Mi-a spus că majoritatea clerului încearcă din greu să-l facă să dispară. De aceea nu mi-a dezvăluit nici identitatea lui. Părea că însuși faptul că vorbește despre acest lucru este foarte periculos.

— A spus și de ce oficialitățile bisericești sunt împotrivă?

— Da, pentru că provoacă și contestă atotputernicia religiei lor.

— Cum?

— Nu prea știu. N-a spus prea multe despre asta, dar se pare că următoarele Viziuni extind unele dintre ideile tradiționale ale bisericii în asemenea fel, încât mai marii bisericii s-au alarmat. Ei spun că lucrurile sunt bune așa cum sunt.

— Înțeleg.

— Preotul a spus, a continuat Charlene, că el nu crede că Manuscrisul subminează principiile bisericii. Cel mult clarifică aceste adevăruri spirituale. El era ferm convins că șefii bisericii vor vedea acest lucru dacă vor încerca să

privească din nou viața ca pe un mister, și vor urma astfel celelalte Viziuni.

— A spus și câte sunt?

— Nu, dar a menționat o A Doua Viziune. Mi-a spus că aceasta ar fi o interpretare mai corectă a istoriei recente, care clarifică mult mai bine transformarea.

— A detaliat această temă?

— Nu, n-a avut suficient timp. A spus că trebuie să plece cu niște treburi. Ne-am înțeles să ne întâlnim din nou după-amiază, la el acasă, dar când am ajuns nu era acolo. Am așteptat vreo trei ore și n-a apărut. Într-un sfârșit, a trebuit să plec, ca să prind avionul către casă.

— Adică n-ai putut să mai vorbești cu el?

— Nu, nu l-am revăzut.

— Și n-ai primit de la guvern nici o confirmare a Manuscrisului?

— Nici una.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum o lună și jumătate.

Am mâncat în liniște timp de câteva minute. În sfârșit, Charlene și-a ridicat ochii din farfurie și a întrebat:

— Ce părere ai?

— Nu știu, am spus.

O parte din mine rămânea sceptică la ideea că oamenii se vor putea schimba. Dar o altă parte era uluită că un Manuscris care vorbea în acești termeni putea exista cu adevărat.

— Ți-a arătat vreo copie, ceva? am întrebat.

— Nu. Tot ce am sunt notițele mele.

Am tăcut din nou.

— Știi, a spus, am crezut că vei fi încântat de aceste idei.

Am privit-o.

— Cred că am nevoie de o dovadă că spusele acestui Manuscris sunt adevărate.

A zâmbit din nou, larg.

- Ce-i? am întrebat.
- Cam asta am spus și eu.
- I-ai spus-o preotului?
- Da.
- Și el ce-a zis?
- A spus că experiența e dovada.
- Adică?

— Adică experiențele noastre validează spusese Manuscrisului. Când noi reflectăm cu adevărat asupra a ceea ce simțim în noi, despre viața noastră și mersul ei în acest moment al istoriei, vom vedea că ideile din Manuscris au sens, sunt adevărate.

A ezitat.

- Toate astea au vreun sens pentru tine?

Un moment de gândire. Au sens? Este toată lumea la fel de agitată și neobosită ca mine? Și dacă e așa, agitația asta vine dintr-o simplă intuiție - o conștiință construită în treizeci de ani - că viața înseamnă mai mult decât cunoaștem noi, mai mult decât știm noi să trăim?

— Nu sunt sigur, am răspuns într-un târziu. Cred că am nevoie de puțin timp de gândire.

M-am plimbat puțin prin grădina din spatele restaurantului, apoi m-am așezat pe o bancă de lemn de cedru, cu fața la fântână. În dreapta mea se vedeau luminile intermitente ale aeroportului și se auzea zgomotul unui avion gata de decolare.

- Ce flori minunate, a spus Charlene din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o că venea pe alee către mine, admirând rândurile de petunii și begonii. S-a așezat lângă mine și i-am cuprins umerii cu brațul. M-au năpădit amintirile. Cu ani în urmă, pe când locuiam amândoi în Charlottesville, Virginia, ne petreceam frecvent serile cu tot felul de conversații. Eram amândoi fascinați de dialog și fiecare de către celălalt. M-a izbit ideea de cât de platonice a fost întotdeauna relația noastră.

— Nu-ți pot spune, vorbi ea, cât de mult m-am bucurat să te revăd.

— Știu, am răspuns. Mi-ai adus înapoi o mulțime de amintiri.

— Mă întreb cum de nu am ținut legătura...

Spusele ei m-au trimis din nou înapoi în timp. Mi-am amintit de ultima dată când o văzusem. Era lângă mașină și îmi spunea „la revedere”. Pe vremea aceea aveam capul plin de idei noi și plecam spre orașul meu natal, ca să lucrez cu copiii grav molestați. Credeam că știu cum vor putea acei copii să treacă de reacții dure, de abuzurile care îi împiedicau să-și ducă viața. Dar pe măsură ce timpul a trecut, am văzut că abordarea mea a eșuat. A trebuit să-mi recunosc ignoranța. Este pentru mine încă o enigmă cum reușește omul să se elibereze de trecut.

Privind înapoi, peste cei șase ani care au trecut, am simțit că experiența aceasta a fost un lucru bun. Am simțit și o nevoie imperioasă de a merge înainte. Dar unde? Ca să fac ce? M-am gândit rar la Charlene după ce mă ajutase să-mi cristalizez ideile cu privire la traumele copilăriei, iar acum iat-o înapoi în viața mea - și conversația noastră era la fel de incitantă ca și înainte.

— Cred că am fost absorbit cu totul de muncă, am spus.

— Și eu la fel, a replicat ea. La ziar, scriam un articol după altul. N-aveam timp să-mi iau ochii de pe hârtie. Am uitat de orice altceva.

Am mângâiat-o pe umăr.

— Știi Charlene, uitasem cât de bine era când discutam noi amândoi. Conversația noastră e atât de ușoară, de spontană.

Ochii și zâmbetul ei mi-au confirmat această senzație.

— Știu, a spus, conversațiile cu tine îmi dau atâta energie...

Era gata-gata să deschid gura și să vorbesc din nou, când am văzut-o pe Charlene privind fix peste umărul meu, spre

intrarea în restaurant. A pălit, și o umbră de teamă s-a ivit pe fața ei.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, întorcându-mă să privesc și eu în aceeași direcție.

Câțiva oameni mergeau spre parcare, discutând. Nimic nu părea ieșit din comun. M-am întors din nou spre Charlene, care era încă alarmată, confuză.

— Ce s-a ntâmplat?

— Dincolo de primul rând de mașini... L-ai văzut pe omul cu cămașa gri?

Am privit din nou spre parcare. Un alt grup ieșea din restaurant.

— Care om?

— Cred că nu mai e acolo, a spus ea, căutând din privire.

Apoi m-a privit direct în ochi.

— Când oamenii de la mesele vecine l-au descris pe cel care mi-a furat valiza, au spus c-avea puțină chelie, barbă, și purta cămașă gri. Mi s-a părut că-l văd, adineauri, lângă mașină. Se uita către noi...

Am simțit un nod în stomac. L-am spus că mă întorc imediat și am pornit-o spre parcare să arunc o privire, având grijă să nu mă îndepărtiez prea mult. N-am văzut pe nimeni care să se potrivească descrierii.

Când m-am întors la bancă, Charlene a făcut un pas spre mine și mi-a spus foarte încet:

— Crezi că omul acela presupune că am o copie după Manuscris și de aceea mi-a luat valiza? Oare încearcă să o recupereze?

— Nu știu, am spus. Dar o să mă duc la poliție și o să spun ceea ce ai văzut acum. Cred că ar trebui să-i verifice și pe pasagerii din avionul tău.

Ne-am dus în aeroport și am chemat poliția. Când au venit le-am povestit și lor întâmplarea care tocmai se petrecuse. Au verificat toate mașinile, timp de vreo douăzeci de minute, după care au spus că nu mai pot

pierde vremea. Au fost de acord să verifice toți pasagerii de la zborul cu care urma să plece Charlene.

După plecarea polițiștilor, Charlene și cu mine ne-am dus înapoi, lângă fântână.

— Despre ce vorbeam înainte să-l văd? m-a întrebat ea.

— Despre noi. Charlene, de ce m-ai căutat să-mi spui toate astea?

M-a privit surprinsă.

— Când eram în Peru și preotul îmi vorbea despre Manuscris, imaginea ta îmi tot apărea în minte.

— Nu mai spune!

— Nu mi-am dat seama atunci, a continuat ea, dar mai târziu, când m-am întors în Virginia, de câte ori mă gândeam la Manuscris, mă gândeam la tine. Am vrut să te sun de câteva ori, dar ceva mi-a distras mereu atenția. Apoi am primit postul din Miami, spre care mă duc acum, și am descoperit în orarul zborului că aveam escală aici. Când am aterizat, am căutat imediat numărul tău. Robotul mi-a transmis că pot să te caut la lac doar în caz de urgență, dar mi-am spus că fac bine dacă te sun.

Am privit-o un moment, nesigur pe propriile mele gânduri.

— Bineînțeles, am spus într-un târziu. Mă bucur că ai făcut-o.

Și-a privit ceasul.

— Se face târziu. Mai bine mă întorc la aeroport.

— Te conduc, am spus.

Am mers spre terminalul principal și apoi spre zona de îmbarcare. Eram atent la orice lucru care ar fi putut fi neobișnuit. Când am ajuns, avionul era pregătit pentru decolare, iar un polițist dintre cei pe care îi întâlнисem mai devreme observa fiecare pasager. Când ne-am apropiat de el, n-a spus că nimeni nu prezenta semnalmente de hoțului.

I-am mulțumit și după ce a plecat, Charlene s-a întors către mine și a zâmbit.

— Trebuie să plec, a spus, întinzându-se să mă îmbrățișeze. Iată numerele mele de telefon. Sper că de data asta vom păstra legătura.

— Aș vrea să mă ascuți, i-am spus, și să fii prudentă. Dacă vezi ceva ieșit din comun, cheamă imediat poliția.

— Să nu-ți faci griji pentru mine, a spus. O să fie bine.

Pentru o clipă, ne-am privit adânc în ochi.

— Și cu Manuscrisul cum va fi? am întrebat.

— Nu știu. Bănuiesc că voi fi cu ochii pe știri.

— Și dacă vor fi cenzurate?

Mi-a dăruit din nou unul din zâmbetele ei largi.

— Știam eu, mi-a spus. Ești prins. Eram sigură că o să-ți placă. Mai bine spune-mi ce ai să faci *tu*.

Am dat din umeri.

— Voi vedea dacă pot afla mai multe.

— Bine. Și dacă afli, dă-mi de veste.

Ne-am despărțit și ea s-a îndepărtat. S-am mai întors o dată, făcându-mi semn cu mâna, apoi a dispărut pe un coridor. M-am întors la camionetă și am plecat acasă, spre lac, având o singură oprire, pentru benzină.

Am ajuns și m-am așezat în balansoarul meu preferat de pe verandă. Seara răsună de cântecul greierilor și al broaștelor de iarbă, iar în depărtare se auzea o privighetoare. Dincolo de lac, luna se cufundase în adânc, la apus, și-și trimitea spre mine imaginea tremurândă pe luciul apei.

Seara fusese interesantă, dar eu eram încă sceptic în legătură cu ideea de transformare culturală. Ca și mulți alții, fusesem prins de idealismul social al anilor șaizeci și șaptezeci, și chiar de interesul pentru spiritualitatea anilor optzeci. Dar mi-era greu să judec ce se întâmplă. Ce fel de informație este aceea care are puterea să schimbe întreaga lume? Totul suna mult prea idealist, mult prea îndepărtat. Oamenii trăiesc pe această planetă de multă vreme. De ce am câștiga o viziune asupra existenței tocmai acum, atât

de târziu?

Am privit câteva minute luciul apei, apoi am stins lumina și m-am retras în dormitor, să citesc.

*

* *

A doua zi de dimineață m-am trezit brusc, păstrând încă proaspăt în minte un vis. Am privit tavanul dormitorului timp de câteva minute, reamintindu-mi visul din plin. Se făcea că îmi croiam drum prin pădure, căutând ceva. Pădurea era mare și extraordinar de frumoasă.

În căutarea mea, m-am pomenit în câteva situații în care m-am simțit pierdut, rătăcit și incapabil de a decide ce urma să fac. Incredibil, în toate aceste momente cineva apărea din senin, tocmai pentru a-mi limpezi intențiile și faptele imediat următoare. N-am aflat care era obiectul căutărilor mele, dar m-am trezit din acest vis incredibil de optimist și încrezător.

M-am ridicat și am văzut o rază de soare brăzdând camera. Strălucea de particule de praf în suspensie. Am dat la o parte draperiile. Ziua era minunată: cer albastru, soare strălucitor. O briză ușoară legăna copacii. Lacul se încrețea și scliffea în mii de lumini în această parte a zilei, iar vântul răcorea plăcut pielea udă a cuiva care tocmai ar fi ieșit din apă.

Așa că am ieșit și am făcut un plonjon. După un timp, am ieșit la suprafață și am înotat spre mijlocul lacului pe spate, privind la munții mei iubiți. Lacul acesta se găsea într-o vale înconjurată de trei masive, și fusese descoperit de bunicul meu în tinerețile lui.

Erau aproape o sută de ani de când bătuse el aceste văi, un explorator copil, un om prodigios, care creștea într-o lume încă sălbatică, în care bizonii și indienii mai trăiau în legea lor, pe versantul dinspre nord. Se jurase atunci că va

locui odată în această vale cu copaci bătrâni și uriași, cu șapte izvoare. În final a ajuns să construiască o cabană pe malul lacului și să-l înconjoare în nenumărate plimbări împreună cu tânărul nepot. N-am înțeles niciodată fascinația pe care această vale o exercita asupra bunicului meu, dar am încercat întotdeauna să mențin acest tărâm în afara civilizației, care în cele din urmă l-a înconjurat de-a binelea.

Din mijlocul lacului vedeam o stâncă răsărind lângă creasta masivului nordic. Cu o zi înainte, păstrând tradiția moștenită de la bunicul, urcasem spre acea piatră îndrăzneată, încercând să-mi aflu pacea în peisajele și miresmele unice, în vântul care mângâia crestele arborilor. Și cum stătusem acolo, privind lacul și frunzișul des al văii de dedesubt, m-am simțit dintr-o dată extraordinar de bine, ca și cum energia și panorama făcuseră să dispară niște idei fixe pe care le aveam în minte. La doar câteva ore după aceasta, vorbeam deja cu Charlene și aflam că există un Manuscris.

Am înotat înapoi și m-am urcat pe podețul de lemn din fața cabanei. Era prea mult... Adică, stăteam singur printre aceste coline, simțindu-mă cu totul nefericit de viața mea, când, din senin, a apărut Charlene și mi-a explicat cauzele neastâmpărului meu, vorbindu-mi despre un vechi Manuscris, care promitea revelarea secretului existenței umane.

Am știut că sosirea Charlenei era exact acel gen de coincidență despre care vorbea Manuscrisul, care era mai mult decât un eveniment ce izvora din hazard. Oare documentul avea dreptate? Am adunat noi încet, încet, în ciuda negărilor și criticilor, o „masă critică” de oameni conștienți de aceste coincidențe? Există în acest moment oameni capabili să înțeleagă acest fenomen și, odată cu aceasta, scopul vieții înseși.

Și cum va fi această înțelegere? Nu pot să nu mă întreb.

Ne-o vor spune oare celelalte Viziuni ale Manuscrisului? A avut preotul dreptate?

Mă aflu în fața luării unei decizii. Am simțit că o nouă cale, un nou punct de vedere se deschide în viața mea datorită acestui Manuscris. Problema era: ce trebuia făcut acum? Puteam rămâne aici, sau puteam găsi o cale să cercetez mai departe. Mi s-a strecurat în minte și gândul unor posibile pericole. Cine a furat valiza Charlenei? Cineva care vroia să tăinuiască Manuscrisul? Nu aveam de unde ști...

M-am gândit îndelung la posibilele riscuri, dar într-un sfârșit a învins optimismul din mine. M-am hotărât să nu-mi mai fac probleme. Voi fi atent și cu băgare de seamă, nu mă voi grăbi.

Am revenit în casă și am sunat la o agenție de turism, prima pe care am găsit-o în cartea de telefoane. Mi s-a spus că puteau foarte ușor să-mi aranjeze o excursie în Peru. De fapt, chiar aveam noroc: cineva tocmai renunțase la o rezervare de zbor și de hotel la Lima. Puteam să beneficiaz de acest serviciu și aveam și o reducere - mi-a spus agentul - dacă plecam peste trei ore.

Trei ore?!

UN PREZENT MAI AMPLU

După un împachetat agitat și o cursă rapidă pe autostradă, am ajuns la aeroport exact la timp pentru a-mi lua biletul și pentru a mă îmbarca în zborul către Peru. Am intrat în avion, m-am așezat pe locul meu de la fereastră și m-a năpădit oboseala.

Mă gândeam la un pui de somn, dar după ce m-am întins și am închis ochii, mi-am dat seama că nu puteam să mă relaxez. M-am simțit dintr-o dată nervos și nehotărât în legătură cu această excursie. Nu e oare o prostie să plec așa, fără nici o pregătire? Și unde mă duc în Peru? Cu cine iau legătura?

Încrederea pe care o simțisem la lac a dispărut rapid, lăsând locul scepticismului. Prima Viziune și ideea de transformare culturală mi s-au părut din nou superficiale și lipsite de realism. Tot gândindu-mă așa, chiar și ideea unei A Doua Viziuni părea la fel de neverosimilă. Cum ar putea o nouă perspectivă asupra istoriei să instituie percepția acestor coincidențe și să le păstreze în mod conștient în mintea tuturor?

M-am mai întins o dată și am respirat adânc. „Probabil că va fi o excursie inutilă - mi-am spus - doar o fugă în Peru și înapoi”. Pierdere de bani, probabil fără vreun alt rezultat.

Avionul s-a pus în mișcare. Am închis ochii și am simțit o ușoară amețelă când am atins viteza critică și aparatul s-a ridicat spre nori. M-am relaxat de-abia când am ajuns în sfârșit la altitudinea de croazieră și am reușit să adorm. M-

am trezit însă după doar o jumătate de oră, când avionul a trecut printr-o zonă de turbulență, și m-am decis să merg să mă întind în camera de dormit.

Cum mergeam pe culoar, am remarcat un bărbat înalt, cu ochelari rotunzi, care stătea de vorbă cu o însoțitoare de bord, lângă un hublou. Avea părul șaten închis, și părea ca de vreo patruzeci și cinci de ani. Pentru o clipă am crezut că îl cunosc de undeva, dar privindu-l mai atent, mi-am spus că nu face parte din cunoștii mei. Trecând pe lângă ei, am auzit o frântură de conversație.

— Mulțumesc oricum, spunea bărbatul. Am crezut că în călătoriile atât de dese pe care le faceți în Peru ați auzit de Manuscris.

Apoi s-a întors și a pornit spre partea din față a avionului.

Am rămas trăsniț. Vorbea despre același Manuscris? Am mers totuși în camera de dormit, ca să mă gândesc ce voi face. O parte din mine ar fi vrut să uite întâmplare. Poate că vorbise despre altceva, despre cu totul altă carte.

M-am întors la locul meu și am închis din nou ochii, hotărât să dau uitării incidentul de mai înainte, bucuros că n-ar mai fi trebuit să-l întreb pe omul acela despre ce a vorbit. Stând așa, m-a izbit amintirea stării pe care o trăisem la lac. Dacă acest om chiar avea informații despre Manuscris? Ce s-ar întâmpla în acest caz? Evident, dacă nu întrebam, n-aveam să știu niciodată.

M-am învățit puțin printre aceste idei din mintea mea și, într-un final, m-am ridicat și m-am îndreptat și eu spre partea din față a avionului. L-am găsit pe individ la jumătatea compartimentului. Exact în spatele lui era un loc liber. Am revenit la locul meu, mi-am luat lucrurile și m-am mutat acolo. După câteva minute l-am bătut pe umăr.

— Scuze, am spus, dar v-am auzit vorbind despre un manuscris. Este cumva cel găsit în Peru?

A părut pe rând surprins și precaut.

— Da, acela, a spus, ezitând.

M-am prezentat și i-am povestit cum am fost informat de existența Manuscrisului. S-a relaxat vizibil și s-a prezentat: Wayne Dobson, asistent la catedra de Istorie a Universității din New York.

Pe măsură ce vorbeam, am observat o urmă de iritare la domnul care ședea chiar lângă mine. Își lăsase scaunul pe spate și încerca să doarmă.

— Ai văzut Manuscrisul? l-am întrebat pe profesor.

— O parte din el. Dar tu?

— Nu, însă o prietenă mi-a povestit despre Prima Viziune. Omul de lângă mine și-a schimbat poziția.

Dobson a privit către el.

— Vă rog să ne scuzați. Știu că vă deranjăm. Nu v-ar fi mai comod să schimbăm locurile?

— Ba da. Ar fi de preferat.

Ne-am așezat alături.

— Spune-mi ce ai auzit despre Prima Viziune, a spus Dobson.

Am tăcut o clipă, încercând să adun în minte tot ce înțelesesem.

— Cred că Prima Viziune constă în conștientizarea întâmplărilor misterioase care schimbă viața omului, îți dă sentimentul că mai există și altceva.

M-am simțit absurd și ridicol spunând acestea.

Dobson a sesizat stânjeneala mea.

— Și ce crezi despre Viziunea aceasta? m-a întrebat.

— Nu știu.

— Nu aduce cu bunul-simț din zilele noastre, nu-i așa? Nu te-ai simți mult mai bine dacă ai da uitării totul și te-ai întoarce la chestiuni mai practice?

Am râs și am dat din cap.

— Ei, oricine ar face-o. Chiar dacă uneori avem o intuiție clară că în viață se petrec mai multe lucruri, modul nostru obișnuit de gândire spune că acestea sunt imposibil de cunoscut, și ideea de conștiință este dată la o parte. De

aceea este necesară a Doua Viziune. Odată ce vom vedea perspectiva istorică a conștiinței noastre, totul va părea mai adevărat.

Am dat din cap.

— Și, ca istoric, crezi că prezicerea din Manuscris în ceea ce privește transformarea globală este exactă?

— Da.

— Ca istoric?!

— Da. Doar că trebuie să privești istoria într-un mod corect.

A respirat adânc.

— Crede-mă, spun asta ca unul care și-a petrecut mulți ani cu studiul și predarea istoriei în mod greșit. M-am concentrat aproape exclusiv pe realizările tehnologiei și pe marii oameni care au adus civilizației acest fel de progres.

— Și ce-i rău în această abordare?

— Nimic, la o privire mai rapidă. Dar cu adevărat importantă este viziunea asupra lumii în fiecare perioadă istorică, sentimentele și gândurile oamenilor. Mi-a luat foarte multă vreme să înțeleg asta. Istoria ar trebui să furnizeze cunoașterea unui context mai larg în care are loc viața noastră. Istoria nu e numai o evoluție tehnologică, ci și evoluția gândirii. Prin înțelegerea realității celor care au existat înaintea noastră, vedem de ce noi privim lumea așa cum o privim și care e contribuția noastră la progresul care vine. Putem să marcăm locul în care ne vine rândul, ca să spun așa, în lunga dezvoltare a Civilizației și asta ar trebui să ne arate încotro ne îndreptăm.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

— Efectul celei de A Doua Viziuni este să furnizeze exact acest tip de perspectivă istorică, cel puțin din punctul de vedere al gândirii occidentale. Ea plasează predicțiile Manuscrisului într-un context mai larg, care le face să apară nu numai plauzibile, ci d-a dreptul inevitabile.

L-am întrebat pe Dobson câte viziuni văzuse și mi-a spus

că doar pe primele două. A dat de ele, după spusele lui, auzind un zvon despre Manuscris și făcând apoi o scurtă excursie în Peru, cu trei săptămâni în urmă.

— Odată ajuns în Peru, a continuat el, am întâlnit câțiva oameni care mi-au confirmat existența Manuscrisului, dar mi s-au părut speriați de moarte când le-am cerut să-mi vorbească despre el. Spuneau că guvernul era înnebunit de chestiunea aceasta și amenința cu torturi fizice pe oricine avea copii sau răspândea informații despre asta.

A devenit deodată serios.

— Asta m-a înfuriat. Mai târziu, un chelner de la hotel mi-a povestit despre un preot, cunoscut de-al lui, care vorbea deseori despre Manuscris. chelnerul a spus că preotul încerca să împiedice efortul guvernului de a distruge documentul. Evident, n-am rezistat tentației și m-am dus în locul unde preotul acela își petrecea majoritatea timpului.

Probabil că s-a văzut surpriza pe fața mea, pentru că Dobson m-a întrebat, în mijlocul poveștii:

— E totul în ordine?

— Prietene, i-am spus, persoana care mi-a vorbit mie despre Manuscris mi-a spus că știa amănuntele de la un preot. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar se pare că au reușit să stea de vorbă o dată despre Prima Viziune. Ar fi trebuit să-l întâlnescă din nou, dar el n-a mai apărut.

— Poate că e vorba despre una și aceeași persoană, a spus Dobson, pentru că nici eu nu l-am găsit. Casa era goală și părea nelocuită.

— Nu l-ai văzut niciodată?

— Nu, dar m-am hotărât să caut pe-acolo. În spatele casei era un depozit vechi. Ușa era deschisă, așa că m-am decis să intru. După niște gunoaie, sub o bucată dintr-un perete prăbușit, am găsit traducerile primelor două Viziuni.

M-a privit cu înțeleș.

— Le-ai găsit cu totul întâmplător?

— Da.

— Și le ai cu tine în această călătorie?

A dat din cap.

— Nu. Le-am citit cu atenție și le-am lăsat la niște colegi.

— Poți să-mi faci un rezumat al celei de-a Doua Viziuni?

După o lungă tăcere, Dobson mi-a zâmbit, dând din cap:

— Presupun că pentru asta suntem aici. A Doua Viziune așează conștiința noastră prezentă într-un context istoric mai larg. De fapt, când deceniul anilor nouăzeci se va sfârși, nu numai că vom încheia un secol, ci și un mileniu de istorie. Vom fi încheiat al doilea mileniu. Înainte ca noi, occidentalii, să înțelegem unde ne aflăm și încotro mergem, trebuie să ne fie foarte clar ce s-a întâmplat în timpul acestei mii de ani.

— Mai exact, ce spune Manuscrisul despre asta? am întrebat.

— Spune că la sfârșitul mileniului al doilea - adică acum - vom fi capabili să vedem această perioadă ca pe un întreg și vom identifica o preocupare specială care s-a dezvoltat în ultima jumătate a acestui mileniu, pe care obișnuim să o numim Epoca Modernă. Conștiința noastră despre coincidențele de astăzi este ca o trezire din această preocupare.

— Și care ar fi preocuparea? am întrebat.

Mi-a zâmbit pe jumătate, neîncrezător.

— Ești gata să re trăiești mileniul?

— Da, sigur. Povestește-mi!

— Nu ajunge să-ți povestesc eu. Adu-ți aminte ce am spus: să înțelegi istoria, modul în care a evoluat zi de zi viziunea asupra lumii, să vezi care era realitatea oamenilor care au trăit înaintea ta. A trebuit să treacă o mie de ani, pentru ca lucrurile să fie privite astfel, să înțelegem unde ne aflăm acum. Trebuie să te iei pe tine și să te așezi pe linia de start acum o mie de ani, apoi să vii spre prezent, trecând prin toate experiențele mileniului ca și cum le-ai trăi pe toate într-o singură viață.

— Și cum fac asta?

— O să te ajut eu.

A ezitat o clipă, privind pe fereastră relieful care se desfășura dedesubt. Timpul începea deja să se simtă altfel.

— Am să încerc, am spus până la urmă.

— Bine. Imaginează-ți că trăiești în anul o mie, în ceea ce noi am numit Evul Mediu. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că realitatea acelui timp era definită de puternicii oameni ai bisericii creștine. Prin poziția lor, aceștia aveau o foarte mare influență asupra minții populației. Și lumea pe care acești oameni ai bisericii o descriu ca reală este, mai presus de toate, spirituală. Ei au creat o realitate în care în centrul vieții era ideea că Dumnezeu are un plan pentru omenire. Închipuie-ți acest lucru, a continuat el. Te găsești în poziția socială a tatălui tău - care poate fi țăran sau aristocrat - și știi că întotdeauna vei fi „închis” în această clasă. Dar fără să conteze clasa căreia îi aparții sau activitatea pe care o desfășori, realizezi curând că această poziție socială este cu totul secundară față de realitatea spirituală a vieții, așa cum este ea definită de oamenii bisericii. Descoperi că viața înseamnă trecerea unui test spiritual. Oamenii bisericii spun că Dumnezeu a pus omenirea în mijlocul universului său, înconjurată de întregul cosmos, pentru un singur scop: acela de a câștiga sau a pierde salvarea sufletului. În acest proces, trebuie să alegi corect între două forțe opuse: puterea lui Dumnezeu și tentațiile înșelătoare ale diavolului. Dar înțelege că nu ești singur în această încercare, a continuat el. De fapt, fiind un simplu muritor, nu ești în măsură să-ți determini statutul în această privință. Acesta este terenul oamenilor bisericii. Ei sunt aceia care interpretează scripturile și îți spun cum să faci fiecare pas pe drumul către Dumnezeu, sau pe drumul ispitirii de către Satana. Urmând instrucțiunile lor, poți fi sigur că vei fi răsplătit la dispariția din această viață. Dar dacă dai greș și

nu urmezi cursul prescris de ei, atunci... vei fi excomunicat sau damnat în vreun alt fel.

Dobson m-a privit intens.

— Manuscrisul spune că aspectul important care trebuie înțeles aici este că lumea medievală este definită în termeni nelumești. Toate fenomenele din viață - de la hazardul fulgerului sau cutremurului, până la bogăția recoltelor sau moartea unui om drag - sunt definite fie ca voința lui Dumnezeu, fie ca răutatea diavolului. Nu există noțiunile de climă, vreme, horticultură, boală. Toate acestea au apărut mai târziu. În acest moment tu îi crezi pe oamenii bisericii. Lumea pe care tu o iei așa cum este funcționează numai prin mijloace spirituale.

S-a oprit din vorbit și m-a privit.

— Înțelegeți?

— Da, pot vedea această realitate.

— Bine. Acum imaginează-ți că începe să se fisureze.

— Cum adică?

— Viziunea medievală, înțelegerea ta asupra lumii începe să se destrame în secolele al paisprezecelea și al cincisprezecelea. Mai întâi, observi discrepanțe chiar la oamenii bisericii: violarea în secret a jurămintelor de castitate, de exemplu, sau luarea de mită pentru a se face că nu văd cum conducătorii vremii ignoră legile sau scripturile. Aceste discrepanțe încep să te alarmeze, pentru că oamenii bisericii sunt singura legătură între tine și Dumnezeu. Ei pretind acest lucru și tu îi crezi. Să nu uiți că ei sunt singurii cunoscători ai cheii scripturilor, singurii arbitri ai salvării tale. Dintr-o dată te afli în mijlocul unei rebeliuni. Un grup condus de Martin Luther cere ruperea completă de creștinătatea papală. Oamenii bisericii sunt corupți - spun ei - și cer sfârșitul domniei preoților asupra minții oamenilor. Se formează biserici noi, bazate pe ideea că fiecare om are dreptul să aibă acces la scrierile sfinte în mod direct și are dreptul să le interpreteze cum dorește,

fără mijlocire. Tu privești lucrurile cu neîncredere, rebeliunea își urmează cursul și reușește. Oamenii bisericii încep să piardă. Timp de secole, ei au făcut realitatea și acum, în fața ochilor tăi, își pierde acest atu. În consecință, întreaga lume se vede aruncată în îndoială. Consensul clar despre natura universului și scopul omului în lume, bazat pe descrierile preoților, se prăbușește, lăsându-vă pe tine și pe toți ceilalți care aparțineți culturii occidentale, într-o situație foarte precară. În fapt, tu ai crescut fiind obișnuit cu o autoritate care să-ți guverneze viața, care să-ți definească realitatea, și fără acea direcție exterioară te simți confuz, pierdut. Dacă realitatea descrisă de oamenii bisericii și motivul existenței umane sunt greșite, atunci ce este corect?

S-a oprit un moment.

— Vezi impactul acestui colaps asupra oamenilor acelor zile?

— Presupun că lucrurile erau oarecum instabile, am spus.

— Puțin spus, a replicat el. A fost un val cutremurător. Vechea viziune asupra lumii era zdruncinată peste tot și în toate. De fapt, prin anii 1600, astronomii au dovedit, fără orice urmă de îndoială, că Soarele și astrele nu se învârtesc în jurul Pământului, așa cum susținea biserica. Pământul este doar o planetă mică, care se mișcă în jurul unui Soare minor al galaxiei, galaxie care conține miliarde de stele asemănătoare.

S-a înclinat spre mine.

— Acest lucru este important. Omenirea și-a pierdut locul de centru al Universului creat de Dumnezeu. Îți dai seama ce efect a avut? Acum, când observi clima, sau cum cresc plantele, sau moartea fără de veste a cuiva, ceea ce simți este un acces de neliniște. Altădată ai fi spus că Dumnezeu sau diavolul a vrut așa, toate lucrurile pe care înainte le-ai luat de bune, au nevoie acum de o nouă definire, mai ales când este vorba despre natura lui Dumnezeu și a relației

tale cu El. Cu această conștiință, a continuat el, începe Epoca Modernă. Spiritul democratic câștigă teren, crește neîncrederea în autoritatea papală și cea regală, acest lucru manifestându-se ca fenomen de masă. Nu mai sunt acceptate definițiile spirituale ale universului, bazate pe speculații sau pe credința în scripturi. În ciuda pierderii siguranței, nu se mai riscă, nu se mai acceptă ca societatea să fie condusă de un singur grup, cum fusese cazul cu oamenii bisericii. Dacă ai fi fost acolo, ai fi participat la crearea unui nou mandat pentru știință.

— Un ce?

— Ai fi privit acest univers nedefinit și ai fi gândit - cum au făcut și gânditorii acelor zile - că avem nevoie de o metodă de construire a consensului și o cale de explorare sistematică a lumii noi. Ai fi numit acest nou mod de a descoperi realitatea „metodă științifică”, ceea ce nu înseamnă altceva decât testarea ideilor despre cum funcționează legile universului, tragerea unor concluzii și prezentarea lor, pentru obținerea acordului celorlalți. Apoi, a continuat, ai fi pregătit exploratori care să iasă în acest nou univers, înarmați cu metode științifice și le-ai fi dat istorica misiune de a cerceta locuri și lucruri, de a afla cum funcționează și ce înseamnă faptul că noi existăm aici. Știi că ți-ai pierdut încrederea în Universul-condus-de-Dumnezeu și, din această cauză, și certitudinea asupra existenței lui Dumnezeu însuși. Simți că ai o metodă, o posibilitate de construire a unui context și așa poți descoperi natura a tot ceea ce te înconjoară, inclusiv a lui Dumnezeu, inclusiv a adevăratului scop al existenței omenirii pe această planetă. Trimiți exploratori care să determine adevărata natură a situațiilor și să-ți dea raportul.

S-a oprit și m-a privit.

— Manuscrisul, a continuat, spune că din acest punct începe preocuparea din care ne trezim acum. Am trimis

exploratori care să ne aducă explicații complete asupra existenței noastre, dar din cauza complexității universului, ei nu s-au putut întoarce imediat.

— Care a fost preocuparea?

— Privește din nou din perspectiva acelei perioade. Când metoda științifică n-a putut veni cu un nou portret al lui Dumnezeu și cu un nou tablou al scopului omenirii, cultura vestică a fost afectată foarte puternic de lipsa de certitudine și de sens. Trebuia să facem altceva până când primeam răspunsul la întrebărilor noastre. Mai târziu, s-a ajuns la o situație care părea logică. Ne-am privit și ne-am spus: ei bine, de vreme ce exploratorii noștri n-au venit înapoi cu adevărata noastră situație spirituală, de ce să nu o ducem bine așa cum suntem, atâta timp cât suntem în așteptare? Știm destul ca să manipulăm această nouă lume în beneficiul nostru, așa că de ce să nu ne ridicăm între timp standardul de viață și gradul de securitate în lume?

S-a uitat la mine și a râs.

— Și asta am și făcut. Acum patru secole. Ne-am scuturat de sentimentul că suntem pierduți și am luat frâiele în mâinile noastre, concentrându-ne pe cucerirea Pământului și folosirea resurselor lui pentru îmbunătățirea situației noastre, și doar acum, la apropierea sfârșitului de mileniu, vedem ceea ce am făcut. Lucrul asupra căruia ne-am concentrat a devenit preocuparea noastră. Ne-am pierdut pe noi înșine, creând o siguranță secundară, economică, înlocuind siguranța spirituală pierdută. Întrebări de genul: „*De ce existăm?*”, „*Ce se petrece în lume din punct de vedere spiritual?*” au fost marginalizate și reprimare în același timp.

M-a privit foarte intens și a adăugat:

— Munca pentru a ne face supraviețuirea mai ușoară a devenit o rațiune de a trăi în sine și pentru sine și noi am uitat, puțin câte puțin, întrebarea inițială. Am uitat că încă nu știm pentru ce existăm.

Pe fereastră, departe, sub noi, se vedea un oraș mare. Judecând după traseul zborului nostru, am dedus că era Orlando, în statul Florida. M-a izbit geometria regulată a bulevardelor și străzilor, ordinea și planificarea limpede cu care au construit oamenii. L-am privit pe Dobson. Avea ochii închiși și părea să doarmă. Aproape o oră îmi vorbise de A Doua Viziune, apoi, în timpul prânzului, i-am povestit despre Charlene și despre decizia mea de a merge în Peru. Apoi, n-am mai putut decât să urmăresc norii și să mă gândesc la spusele lui.

— Ce crezi despre toate astea? m-a întrebat brusc, privindu-mă oarecum somnoros. Ai prins sensul celei de A Doua Viziuni?

— Nu sunt sigur.

A salutat un pasager care trecea pe culoar.

— Nu te simți că și cum ai avea o perspectivă mai clară asupra lumii? Vezi cât de preocupat a fost fiecare? Această perspectivă explică totul. Câți oameni cu grupa sanguină A2 cunoști, care sunt asudați de muncă, sau suferă de boli generate de stres și nu se pot liniști? Nu se liniștesc pentru că folosesc tot felul de obișnuințe de a se distra și reduc viața la aspectul ei practic. Fac asta pentru a evita să-și amintească cât sunt de nesiguri în legătură cu viața lor. A Doua Viziune extinde conștiința noastră asupra timpului istoric, a adăugat el. Ne arată cum să observăm cultura, nu numai din perspectiva vieții noastre, ci și din perspectiva întregului mileniu. Ne revelează preocuparea pe care am avut-o și ne ridică deasupra ei. Tocmai ai experimentat această lungă istorie. Acum trăiești într-un *prezent mai amplu*. Când privești omenirea acum, ar trebui să fii capabil să-i vezi obsesia, enorma preocupare pentru progresul economic.

— Și ce e rău în asta? am protestat eu. Asta a făcut civilizația occidentală.

L-a pufnit râsul...

— Sigur, ai dreptate. Nimeni nu spune că ar fi ceva rău. De fapt, în Manuscris se spune că preocuparea a fost necesară pentru dezvoltare, a fost un stadiu în evoluția omului. Acum, în mod clar, omenirea a petrecut destul timp în bunăstare. Ce este în spatele vieții pe această planetă? De ce suntem noi aici?

L-am privit îndelung, apoi am întrebat:

— Crezi că următoarele Viziuni vor explica acest „*de ce*”?

Dobson a făcut un gest cu capul.

— Cred că merită o privire. Sper că nimeni nu va distruge restul Manuscrisului până avem noi șansa să aflăm.

— Dar cum crede guvernul peruan că poate să distrugă un document atât de important și să treacă cu ușurință peste toate acestea? am întrebat.

— O fac pe ascuns, mi-a răspuns el, versiunea oficială este că Manuscrisul nici nu există.

— Bănuiesc că lumea științifică este cu ochii pe ei.

M-a privit cu o expresie hotărâtă.

— Suntem. De aceea mă întorc în Peru. Reprezintă zece oameni de știință importanți, care cer ca acest Manuscris să fie făcut public. Am și trimis o scrisoare conducătorilor guvernului peruan, spunându-le că le cer și că le aștept colaborarea.

— Înțeleg. Mă întreb care va fi răspunsul.

— Probabil că vor nega. Dar măcar ar fi un început oficial...

S-a întors, adâncit în gânduri și eu m-am uitat din nou pe fereastră. Cum priveam în jos, m-a izbit faptul că avionul în care călătoream era rezultatul a patru secole de progres. Am învățat mult despre folosirea resurselor pe care le-am găsit pe Pământ. Oare câți oameni, m-am întrebat, câte generații au fost necesare pentru a crea toate produsele și a le înțelege suficient pentru a construi acest avion? Și câți nu și-au petrecut întreaga viață concentrați pe un aspect mărunț, pe un singur pas, fără măcar să ridice capul de la

această preocupare?

Într-o clipă, întreaga perspectivă istorică pe care Dobson mi-o prezentase mai devreme a părut să se integreze pe deplin în conștiința mea. Mileniul se contura cu claritate, ca și cum ar fi făcut parte din viața mea. Acum o mie de ani am trăit într-o lume în care Dumnezeu și spiritualitatea umană erau bine definite. Apoi, acest lucru s-a pierdut, sau mai bine zis oamenii au hotărât că povestea era ceva mai cuprinzătoare. În consecință, au fost trimiși exploratori care să descopere adevarul-adevărat și să vorbească despre el, iar când am văzut că aceasta durează prea mult, am devenit preocupați de un scop nou, material: acela de a ne crea confort.

Am descoperit că pepitele de metal pot fi topite și modelate, formând tot felul de obiecte. Am inventat surse de energie, mai întâi aburul, apoi produsele petroliere, electricitatea și fisiunea nucleară. Am sistematizat agricultura și producția de masă și am creat astfel stocuri foarte mari de bunuri și uriașe rețele de distribuție.

Motorul acestor fapte a fost chemarea progresului, dorința individului de a-și obține siguranța, scopul lui intermediar, în așteptarea adevărului. Ne-am decis să ne facem viața confortabilă și plăcută, nouă și copiilor noștri, iar în patru sute de ani această simplă preocupare a creat această lume în care aproape orice poate fi produs și consumat. A mai apărut însă o problemă: în concentrarea noastră obsesivă asupra cuceririi naturii în scopul de a ne spori confortul, am lăsat în urma noastră resursele naturale poluate și consumate, în pragul colapsului. Nu se poate merge mai departe pe acest drum.

Dobson are dreptate. A Doua Viziune face cu adevărat din conștiință un lucru inevitabil. Am atins climatul scopului nostru cultural. Am îndeplinit ceea ce, ca și colectivitate, am hotărât că era de făcut și pe măsură ce acest lucru s-a întâmplat, preocuparea a scăzut și s-a deșteptat în noi

altceva. Aproape că văd încetinind avântul Epocii Moderne la apropierea sfârșitului de mileniu. Se conturează și se întregește acum o obsesie veche de patru sute de ani. Am creat mijloacele siguranței materiale și acum pare-se că suntem gata - croiți, de fapt - să aflăm de ce am făcut-o.

Vedeam pe fețele pasagerilor din jur semnele preocupării, dar și străfulgerări instantanee de conștiință. Mă întreb, câți oare au remarcat de fapt aceste coincidențe?

Avionul a început să coboare, însoțitoarea de zbor ne-a anunțat apropiata aterizare la Lima.

I-am spus lui Dobson numele hotelului unde aveam rezervare și l-am întrebat unde va locui. Am constatat că nu prea departe de mine.

— Ce planuri ai? am întrebat.

— M-am tot gândit la asta, mi-a răspuns. În primul rând, cred că voi trece pe la ambasada americană, să le spun că sunt aici, ca să nu zică după aceea că nu au știut.

— Bună idee.

— Apoi am să încerc să discut cu oamenii de știință peruani, cu cât de mulți voi putea. Cei de la Universitatea din Lima mi-au spus deja că nu au cunoștință de nici un Manuscris, dar mai sunt și alții care lucrează pe la ruine și care s-ar putea să vrea să-mi spună câte ceva. Dar tu? Care sunt planurile tale?

— N-am nici un plan, am răspuns. Te deranjează dacă vin cu tine?

— Nu, chiar vroiam să-ți propun să mă însoțești.

După aterizare, ne-am luat bagajele și ne-am înțeles să ne întâlnim puțin mai târziu în hotelul lui Dobson. Am ieșit din aeroport și am luat un taxi, în ultimele raze ale amurgului. Aerul era uscat și vântul tăios.

Cum am pornit, am observat un alt taxi plecând imediat după noi și care apoi a rămas în urmă, blocat în trafic. O vreme ne-a urmărit și nu am putut să mă împiedic să

privesc mereu înapoi. Am simțit nervozitatea drept în stomac. I-am cerut șoferului, care înțelegea engleza, să nu mă ducă direct la hotel, ci să ocolească puțin pe străzi, pentru că eram interesat de panoramă. S-a executat fără să comenteze. Taxiul din spate m-a urmat. Oare ce însemnau toate astea?

Când am ajuns la hotel, i-am spus șoferului să nu iasă din mașină și m-am prefăcut că vreau să plătesc și să plec. Taxiul următor a oprit într-o curbă, la o oarecare distanță, și din el a coborât un bărbat care s-a grăbit către intrarea în hotel.

Am sărit înapoi în taxiul meu, trântind ușa, și i-am spus șoferului să demareze. Îndepărtându-ne, l-am văzut pe bărbatul de mai înainte fugind spre mijlocul străzii și uitându-se după noi. Vedeam fața șoferului în oglinda retrovizoare. Era cu ochii pe mine, vizibil încordat.

— Îmi cer scuze, i-am spus eu. M-am decis să schimb hotelul.

Am încercat să zâmbesc și apoi i-am spus să mă ducă la hotelul lui Dobson, deși o parte din mine simțea nevoia imperioasă de a merge la aeroport și de a lua primul zbor spre State.

Cam la cincizeci de metri de destinație, i-am spus șoferului să oprească.

— Așteaptă aici. Revin imediat.

Străzile erau pline de lume, majoritatea peruani. Din când în când mai vedeam și americani sau europeni și asta m-a făcut să mă simt mai sigur. M-am oprit la câțiva metri de intrarea în hotel. Ceva părea să nu fie în ordine. Deodată, cum stăteam eu și mă uitam, s-au auzit împușcături, țipete... Mulțimea din fața mea s-a aruncat la pământ, eliberându-mi vederea spre alee. Dobson fugea spre mine, speriat. Câteva siluete îl urmăreau. Unul a tras în aer și l-a somat pe Dobson să se oprească.

Acesta m-a văzut în timp ce alerga.

— Fugi! mi-a strigat. Fugi, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am întors și am fugit și eu, speriat. În față am observat un gard înalt de vreo doi metri. M-am chinuit să mă prind de el și să mă ridic. Când m-am împins în sus, pe gard, am privit înapoi. Dobson alerga disperat. S-au mai tras câteva focuri și, în final, s-a împiedicat și a căzut.

Am continuat să alerg orbește, agățând lăzi de gunoi și stive de cutii. Un moment am crezut că aud pași în urma mea, dar n-am îndrăznit să mă uit înapoi. În față, aleea dădea într-o altă stradă, plină de lume, care părea să nu fi băgat nimic de seamă. Ajungând acolo, am privit în urmă, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu mă urmărea nimeni. Am mers grăbit pe trotuarul din dreapta, încercând să mă pierd în mulțime. Mă tot întrebam de ce fugise Dobson? Fusesse oare ucis?

— Stai puțin, am auzit o șoaptă peste umărul stâng.

Am încercat să fug, dar am fost prins de braț.

— Te rog, stai puțin, mi-a spus din nou. Am văzut totul. Încerc să te ajut.

— Cine ești? am întrebat tremurând.

— Mă numesc Wilson James, a spus. Îți voi da explicațiile mai târziu. Acum trebuie să plecăm de aici.

Ceva în vocea lui mi-a dat încredere, mi-a calmat panica și m-am hotărât să-l urmez. Am intrat într-un magazin de articole de piele. I-a făcut semn omului de la tezghea și m-a condus într-o cămăruță din spate. A închis ușa după noi și a tras draperiile.

Era un bărbat ca la vreo șaizeci de ani, dar care părea mult mai tânăr.

Poate din cauza luminiței din ochi. Pielea îi era arămie și părul negru. Arăta ca un peruan, însă engleza pe care o vorbea suna autentică. Purta un tricou albastru și blugi.

— Ești în siguranță aici, cel puțin pentru o vreme, mi-a spus. De ce te-au fugărit?

N-am răspuns.

— Ești aici din cauza Manuscrisului, nu-i așa? m-a întrebat.

— De unde știi?

— Presupun că bărbatul care era cu tine era aici din același motiv.

— Da. Numele lui e Dobson. Dar cum de știi că eram doi?

— Locuiesc într-o cameră pe strada aceea. Eram la fereastră și am văzut toată urmărirea.

— Dobson a fost împușcat până la urmă? am întrebat, speriat de răspuns.

— Nu știu, mi-a spus. N-aș putea fi sigur. Când am văzut că tu ai scăpat, am fugit pe scara din dos ca să-ți ies înaintea. Am vrut să-ți vin în ajutor.

— De ce?

Pentru o clipă m-a privit ca și cum n-ar fi fost sigur cum să răspundă la întrebare. Apoi expresia i s-a schimbat.

— Nu mă vei înțelege, dar stăteam acolo la fereastră și mă gândeam la un vechi prieten, care acum este mort. A murit pentru că a crezut că oamenii trebuie să afle despre scris. Când am văzut ce se întâmplă pe stradă, am simțit că trebuie să te ajut.

Avea dreptate. N-am înțeles, dar am avut sentimentul că mi-a spus adevărul-adevărat. Eram gata să-i pun o altă întrebare, când a început din nou să vorbească.

— Vom discuta toate acestea mai târziu. Mai bine ne-am duce într-un loc mai sigur.

— Wilson, așteaptă puțin, i-am spus. Eu aș vrea să mă întorc în Statele Unite. Cum aș putea să fac asta acum?

— Spune-mi Wil, a zis. Nu cred că trebuie să mergi la aeroport, cel puțin nu încă. Dacă te vor mai căuta, vor încerca și acolo, mai mult ca sigur. Am niște prieteni care locuiesc în afara orașului. Te vor ascunde ei. Mai există posibilități de ieșire din țară, poți să alegi chiar. Când vei dori, îți vor explica ei unde trebuie să te duci.

A deschis ușa camerei și s-a uitat atent prin magazin,

apoi a ieșit și a făcut un scurt control și pe stradă. S-a întors și mi-a făcut semn să-l urmez. Ne-am îndreptat amândoi spre un jeep albastru. Când am urcat în mașină am observat că pe bancheta din spate se găseau, împachetate cu grijă, hrană, saci de dormit, un cort, ca pentru o excursie mai lungă.

Am demarat în tăcere. M-am lăsat pe speteaza scaunului pe care stăteam, în dreapta, și am încercat să mă gândesc. Stomacul îmi era contractat de frică. Nu mă așteptasem la asta. Dacă m-ar fi prins, m-ar fi arestat și m-ar fi aruncat într-o închisoare peruană, sau chiar m-ar fi ucis. Trebuia cumva să-mi dau seama de situație. Eram fără haine, dar, din fericire, aveam bani, o carte de credit și, din cine știe ce motiv, încredere în Wil.

— Ce-ați făcut, tu și tipul acela, Dobson, ca să-i puneți pe oamenii ăia pe urmele voastre? a întrebat Wil, fără de veste.

— Nimic de care să am știință, am răspuns. M-am întâlnit cu Dobson în avion. Este istoric și e în Peru pentru o investigare oficială asupra Manuscrisului. Reprezintă aici un grup mai mare de oameni de știință.

Wil a părut surprins.

— Guvernul știa că vine?

— Bineînțeles, pentru că scrisese deja câtorva oficiali, cerându-le colaborarea. Nu pot să cred că aceștia au încercat să-l aresteze. Nu avea nici măcar copii ale Manuscrisului asupra lui.

— Are copii după Manuscris?

— Numai ale primelor două Viziuni.

— N-aveam idee că există copii și în Statele Unite. Când a făcut rost de ele?

— Într-o călătorie mai veche i s-a povestit despre un preot care cunoștea Manuscrisul. Pe preot nu l-a găsit, în schimb a găsit copiile, ascunse în spatele casei acestuia.

Wil s-a întristat dintr-o dată.

— José! a spus.

— Cine?

— Prietenul despre care ți-am vorbit mai devreme, cel care a fost ucis. Era hotărât să facă tot ce poate ca tot mai mulți oameni să audă de Manuscris.

— Dar ce s-a întâmplat cu el?

— A fost ucis. Nu știm de către cine. Trupul lui a fost găsit departe, în pădure, la câțiva kilometri buni de casă. Mă gândesc că avea dușmani.

— Guvernul?

— Oameni din guvern sau dintre capii bisericii.

— Biserica ar putea merge atât de departe?

— Poate că da. Biserica este, pe ascuns, împotriva Manuscrisului. Există câțiva preoți care îi înțeleg mesajul și îl apără, dar trebuie să fie cât se poate de atenți. José vorbea deschis cu oricine vroia să știe. L-am prevenit încă de acum câteva luni, i-am spus să fie puțin mai diplomat, să nu dea copii oricui i se întâmplă să i le ceară. Dar de fiecare dată mi-a spus că face ceea ce știe că trebuie să facă.

— Când a fost descoperit Manuscrisul?

— A fost tradus prima oară acum trei ani, dar nimeni nu știe când a fost găsit. Originalul a circulat ani de zile, cel puțin așa credem, printre indieni, unde a fost găsit de către José. A reușit să-l traducă singur. Bineînțeles, când biserica a aflat despre ce era vorba în Manuscris a încercat să-l elimine complet. Acum tot ce avem sunt doar niște copii. Credem că au distrus deja originalul.

Am ieșit din oraș înspre est și ne-am angajat pe un drum îngust, cu două benzi, printr-o zonă foarte intens irigată. Am trecut pe lângă câteva cabane de lemn, apoi pe lângă o fermă mare, cu garduri scumpe.

— Dobson ți-a povestit despre primele două Viziuni? m-a întrebat.

— Mi-a povestit despre A Doua Viziune. Despre prima îmi povestise mai înainte o prietenă. Și ea vorbise mai demult

cu un preot. Chiar José, presupun.

— Și înțelegi aceste două viziuni?

— Cred că da.

— Înțelegi că întâlnirile întâmplătoare au, deseori, un înțeles mai profund?

— Pare că această călătorie a mea nu e altceva decât un lung șir de coincidențe.

— Asta începe să se întâmple atunci când devii atent și conectat la energie.

— Conectat?

Wil a zâmbit.

— Aceasta apare mai târziu în Manuscris.

— Aș vrea să aud mai multe pe tema asta, am spus.

— O să vorbim mai târziu, mi-a spus, intrând cu jeepul pe un drum de țară. La o sută de metri mai departe, se ridica o casă simplă, din lemn. Wil a oprit sub un copac mare, undeva în dreapta construcției.

— Prietenul meu lucrează pentru un mare latifundiar, a spus el, și îi dă spre folosință casa aceasta. Proprietarul e foarte puternic și susține în secret Manuscrisul. O să fii în siguranță aici.

O luminiță s-a aprins pe verandă și un bărbat scund, corpulent, cu aspect de băștinaș peruan, s-a grăbit să ne întâmpine, cu un zâmbet larg și câteva replici pline de entuziasm, în spaniolă. Când a ajuns lângă noi, l-a bătut pe umăr pe Wil și m-a privit cu amabilitate. Wil i-a cerut să vorbească în engleză, apoi a făcut prezentările.

— Are nevoie de puțin ajutor, i-a spus Wil, vrea să se întoarcă în State, dar trebuie să fie foarte atent. Cred că am să-l las la tine.

Omul l-a privit atent pe Wil.

— Iar pleci după *A Noua Viziune*, nu-i așa? a întrebat.

— Da, i-a răspuns Wil.

Am coborât din mașină și am pornit-o spre casă, în urma lui Wil și a prietenului său, care discutau ceva, dar nu-i

puteam auzi. La un moment dat omul s-a despărțit de Wil, spunând:

— Mă duc să fac pregătirile.

— Ce-a vrut să spună, am întrebat în timp ce mă apropiam, despre *A Noua Viziune*?

— Este o parte a Manuscrisului care nu a fost găsită niciodată. În textul original erau opt Viziuni, dar exista și o mențiune a celei de-a noua. Mulți au plecat în căutarea ei...

— Știi unde se află?

— Nu, nu chiar.

— Și atunci cum o vei găsi?

Wil a zâmbit.

— În același fel în care José le-a găsit pe celelalte opt. În același fel în care tu le-ai găsit pe primele două și apoi ai dat peste mine. Dacă te poți conecta și poți construi suficientă energie, evenimentele pe care tu le numești coincidențe vor începe să se întâmple foarte coerent.

— Spune-mi, cum se face asta? Care Viziune o spune?

Wil m-a privit ca și cum ar fi vrut să-mi evalueze nivelul de înțelegere.

— Nu e numai o Viziune care-ți spune cum să te conectezi. Această informație se găsește în toate. Adu-ți aminte de *A Doua Viziune*, care spune cum exploratorii vor fi trimiși în lume ca să utilizeze o metodă științifică de descoperire a sensului vieții omului pe această planetă și cum aceștia nu se vor întoarce imediat.

— Da.

— Ei bine, restul Viziunilor reprezintă răspunsurile care vin, în sfârșit, înapoi. Dar nu izvorăsc doar din știință. Răspunsurile despre care vorbesc ei vin din multe, multe domenii de investigație. Descoperirile fizicii, psihologiei, misticismului, religiei, revin împreună într-o nouă sinteză, bazată pe perceperea coincidențelor. Învățăm în amănunt ce înseamnă coincidențele, cum lucrează ele, și pe măsură ce facem asta, construim o nouă abordare a vieții, Viziune

cu Viziune.

— Atunci, vreau să știu despre fiecare Viziune, am spus. Poți să mi le explici, înainte să pleci?

— Am aflat că lucrurile nu se fac așa. Le vei descoperi pe rând, pe fiecare în alt mod.

— Cum?

— Pur și simplu. Nu e de-ajuns numai să ți se povestească. Ai avea informația, dar ți-ar lipsi intuiția, Viziunea în sine. Trebuie să le descoperi în decursul vieții.

Ne-am privit în liniște. Wil a zâmbit. Conversația cu el mă făcea să mă simt incredibil de viu.

— Și de ce pornești după *A Noua Viziune* acum? l-am întrebat.

— Este momentul potrivit. Am fost ghid aici, cunosc locurile, înțeleg toate cele opt Viziuni... Când stăteam la fereastră și mă uitam în stradă, gândindu-mă la José, am luat hotărârea să pornesc încă o dată spre nord. *A Noua Viziune* trebuie să fie pe undeva pe acolo. Știu asta. Pe de altă parte, nu întineresc. Știu că este cea mai importantă dintre Viziuni. Le pune pe toate celelalte într-o perspectivă unică și ne dezvăluie adevăratul scop al vieții.

S-a oprit deodată, cu o expresie gravă pe față.

— Aș fi fost deja plecat de o jumătate de oră, dacă n-aș fi avut senzația supărătoare că am uitat ceva.

S-a oprit din nou.

— Atunci când ai apărut *tu*.

Ne-am privit îndelung.

— Crezi că trebuie să vin cu tine? am întrebat.

— Tu ce crezi?

— Nu știu, am spus, nesigur pe mine.

Mă simțeam confuz. Povestea călătoriei mele în Peru mi se perinda în minte: Charlene, Dobson și acum Wil... Venisem în Peru de curiozitate și acum mă ascundeam ca un fugar și nu știam care-mi va fi pasul următor. Ciudat însă, în loc să fiu îngrozit și panicat cu totul, eram într-o

stare de efervescentă. Ar fi trebuit să-mi mobilizez toate instinctele și toată mintea pe care o aveam, ca să-mi găsesc drumul către casă, și eu vroiam într-adevăr să merg cu Wil, către primejdii mult mai mari, fără îndoială.

Cum stăteam și-mi cântăream șansele, mi-am dat seama că de fapt nu prea aveam de ales. A Doua Viziune îmi închisese toate posibilitățile de a da înapoi și de a mă refugia în vechile mele preocupări. Dacă vroiam să rămân conștient, singurul drum era înainte.

— Vom petrece noaptea aici, a spus Wil. Așa că numai mâine dimineață trebuie să iei o hotărâre.

— M-am hotărât deja, i-am spus. Vreau să merg cu tine.

ESTE VORBA DESPRE ENERGIE

Ne-am sculat dis-de-dimineată și am mers spre răsărit, până pe la amiază, în liniște. Mai devreme, Wil îmi spusese că va conduce direct spre un drum care traversa Anzii către High Selva, un fel de zonă deluroasă și împădurită, dar nu mai dăduse și alte informații.

Îl mai întrebam câte ceva despre el și despre locul spre care ne îndreptam, dar mă „expediasă” politicos, făcându-mă să înțeleg că dorea să se concentreze asupra drumului. Într-un sfârșit, am tăcut și eu și m-am concentrat mai bine asupra peisajului. Vârfurile munților se vedeau desenate pe cer, impresionante.

Cam pe la prânz, trecând de ultimul pisc, ne-am oprit și am mâncat câte ceva, în mașină, privind către valea adâncă și stearpă care se căsca sub noi. De cealaltă parte erau delușoare pline de verdeață. Când am mâncat, Wil a spus că vom petrece noaptea la Viciente Lodge, un conac din secolul al nouăsprezecelea, care aparținuse pe vremuri bisericii catolice spaniole. Viciente era acum proprietatea unui prieten de-al lui și era folosită ca un loc select, pentru conferințe științifice și întâlniri de afaceri.

După această scurtă explicație, am pornit din nou la drum. După numai o oră, am ajuns la Viciente și am intrat pe proprietate pe o poartă enormă din fier, cu stâlpi de piatră, pe o alee de pietriș. Încă o dată am început să întreb câte ceva despre Viziuni și despre scopul vizitei noastre și, la fel ca mai devreme, Wil mi-a retezat intențiile,

îndemnându-mă să mă bucur de peisaj.

Frumusețea de acolo m-a năpădit dintr-o dată. Eram înconjurați de livezi și de pajiști pline de culoare, iarba părea neobișnuit de verde și de sănătoasă. Creștea deasă, chiar și sub stejarii gigantici ce se înălțau la fiecare cincizeci de metri. Copacii aceștia aveau ceva care mă atrăgea într-un mod neobișnuit, dar nu puteam spune ce anume.

După câteva sute de metri, drumul o lua la stânga și urca ușor. Pe vârful acelei movile se găsea casa, o clădire mare, în stil spaniol, din lemn nefasonat și din piatră cenușie. De afară părea să aibă cel puțin cincizeci de camere, iar pe fațada din stânga se întindea o verandă uriașă, cu geamuri. În curtea din jur erau stejari și mai mari decât cei văzuți înainte, iar pe marginile aleilor creșteau plante exotice și tufișuri pline de flori. Se vedeau grupuri de oameni discutând, și pe terasă și pe aici.

Când ne-am dat jos din jeep, Wil a rămas o secundă să privească peisajul. Dincolo de casă, înspre est, dealul cobora și apoi se ascundea între pajiști și păduri. După el, în depărtare, se zăreau alte dealuri, aproape albastrui din cauza distanței.

— Ar trebui să intru, să văd dacă au camere pentru noi, a spus Wil. De ce nu te plimbi puțin pe aici? O să-ți placă locul acesta.

— Nu mai spune! am exclamat.

S-a întors spre mine, după câțiva pași.

— Treci pe la grădinile cercetătorilor. Ne vedem la cină.

Era evident că Wil mă lăsa singur dintr-un anume motiv, dar nu prea îmi păsa dacă îl știu sau nu. Mă simțeam minunat, nu aveam timp de ghicitori. Wil îmi spusese că datorită banilor grei pe care îi scotea din turism, Viciente fusese lăsat în pace de către guvern, chiar dacă era un loc unde Manuscrisul era pomenit frecvent.

Am pornit-o spre sud. M-au atras copacii impunători și o alee șerpuitoare. Ajuns la copaci, am remarcat că mai

Încolo aleea ducea spre o porțiță de fier și apoi cobora câteva scări de piatră, într-o pajiște plină cu flori sălbatice. La distanță se vedea o livadă, un perete abrupt de stânci și pădure. La porțiță m-am oprit și am respirat adânc, din plin, admirând frumusețea ce mi se așternea înaintea ochilor.

— E foarte frumos, nu-i așa? m-a întrebat o voce, de undeva din spate.

M-am întors repede. O femeie trecută bine de treizeci de ani, cu un săculeț atârând pe spate, se oprise lângă mine.

— Este, într-adevăr, am spus. Nu am mai văzut așa ceva asemănător.

Am privit o vreme câmpul deschis, plin cu cascade de plante tropicale atârând peste terase, de-o parte și de alta. Apoi am întrebat:

— Știi cumva unde sunt grădinile cercetătorilor?

— Da, cum să nu. Chiar mă duceam într-acolo. Îți voi arăta.

După ce ne-am prezentat, am coborât scările și am pornit-o pe aleea care ducea spre sud. Numele femeii era Sarah Lorner. Avea părul ușor argintiu și ochii albaștri, iar întreaga ei înfățișare ar fi putut fi descrisă drept copilăroasă dacă nu ar fi avut o figură foarte serioasă. Am mers în tăcere câteva minute.

— E prima ta vizită aici? m-a întrebat.

— Da, am spus, și nici nu știu prea multe despre acest loc.

— Eu am tot venit pe aici și, pus cap la cap, pot spune că am fost un an în acest loc, așa că aş putea să-ți dau câteva lămuriri. Cam acum douăzeci de ani, această proprietate a devenit foarte populară, ca un fel de for științific internațional. Tot felul de organizații științifice au ținut conferințe și întâlniri aici, în special pe teme de biologie și fizică. Acum câțiva ani...

A ezitat o secundă, scrutându-mă cu privirea.

— Ai auzit de Manuscrisul care a fost descoperit aici, în

Peru?

— Da, am spus. Am auzit de primele două Viziuni.

Aș fi vrut să-i spun cât de fascinat eram de acest document, dar m-am abținut, întrebându-mă dacă puteam avea încredere totală în ea.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fie așa, a spus ea. Păraai că încerci să te acordezi la energia de aici.

Treceam peste un podeț de lemn, care traversa un mic canion.

— Ce energie? am întrebat.

S-a oprit și s-a sprijinit de balustradă.

— Ai cunoștință despre a Treia Viziune?

— Nu.

— Descrie o nouă înțelegere a lumii fizice. Spune că noi, oamenii, vom învăța să percepem ceea ce înainte era o formă de energie invizibilă. Conacul acesta a devenit loc de întâlnire pentru oamenii de știință interesați în a studia acest fenomen și a discuta despre el.

— Oamenii de știință cred că această energie este reală? am întrebat.

S-a întors, pornind din nou spre pod.

— Numai câțiva. Încercăm să-i stimulăm puțin.

— Ești om de știință, deci.

— Predau fizica la un mic colegiu din Maine.

— Și de ce alți oameni de știință nu sunt de acord cu voi?

A tăcut o secundă, adâncindu-se în gânduri.

— Trebuie să înțelegi istoria științei, a spus, privindu-mă de parcă m-ar fi întrebat cât anume vroiam să aprofundez acest subiect.

Am dat din cap și ea a confirmat.

— Gândește-te o clipă la cea de A Doua Viziune. După eșecul viziunii medicale asupra lumii, noi, în vest, am devenit dintr-o dată conștienți că trăim într-un univers complet necunoscut. Încercând să înțelegem natura acestui univers, am știut că trebuie să despărțim cumva faptele de

superstiții. În acest sens, noi, oamenii de știință, am îmbrățișat o atitudine specifică, cunoscută ca scepticism științific, care de fapt cere probe materiale pentru fiecare ipoteză nouă legată de felul în care funcționează lumea. Înainte să credem ceva, am vrut dovezi care să poată fi văzute și atinse cu mâna. Orice idee care n-a putut fi dovedită fizic a fost, în mod sistematic, respinsă. Numai Dumnezeu știe, a continuat ea, că această atitudine ne-a fost de folos numai cu cele mai clare fenomene din natură, cu pietrele, copacii și altele pe care toți le percep, oricât de sceptici ar fi, a mers repede și ușor, am devenit fiecare o părticică a lumii fizice, încercând să descoperim de ce funcționează universul așa și nu altfel. În final, am ajuns la concluzia că toate se întâmplă în natură după o lege naturală și că fiecare eveniment are o cauză fizică directă și pe deplin logică.

Mi-a zâmbit cu înțeleș și a continuat.

— Vezi tu, în ambele privințe, oamenii de știință ai vremii noastre n-au diferit de predecesorii lor. Au decis cu toții că suntem stăpânii locului în care ne aflăm. Ideea era să creăm o înțelegere a universului, care să facă lumea să pară sigură și ușor de condus și toată această atitudine sceptică ne-a ținut focalizați numai pe problemele concrete, care să ne facă existența să pară mult mai sigură.

Am urmat poteca șerpuitoare care ducea printr-o mică pajiște spre un pâlț de copaci.

— Cu această atitudine, a continuat ea, știința a îndepărtat în mod sistematic nesiguranța și ezoterismul din lume. Am tras concluzia, urmând gândirea lui Isaac Newton, că universul funcționează întotdeauna într-un mod previzibil, ca o mașinărie uriașă, pentru că la vremea respectivă doar atât s-a putut dovedi că este. Evenimentele care se petreceau simultan cu altele păreau să nu aibă relație cauzală și se spunea că apar numai din întâmplare. Apoi au apărut două concepte care ne-au deschis din nou

ochii asupra misterelor universului. S-a scris mult în ultimele decenii despre revoluția din fizică, dar toate schimbările își au originea în două descoperiri majore: mecanica cuantică și teoria relativității, a lui Albert Einstein. Munca de o viață a lui Einstein a demonstrat că noi percepem ca materie dură și solidă ceva care este în cea mai mare parte spațiu gol, cu un șablon energetic alergând prin el. Inclusiv corpurile noastre. Fizica cuantică a demonstrat că atunci când încercăm să descifrăm aceste șabloane energetice la scară tot mai fină, descoperim lucruri uluitoare. S-a dovedit experimental că atunci când reușești să ajungi la particulele elementare și încerci să le studiezi comportamentul, actul observării în sine alterează rezultatele, ca și cum aceste particule elementare ar fi influențate de așteptările celui care face studiul. Acest lucru este perfect adevărat: particulele apar în locuri în care, teoretic, nu puteau ajunge, conform legilor universului cunoscute de noi, adică în două locuri diferite în același moment, sau înainte ori înapoi în timp, ceva de genul acesta.

S-a oprit și s-a întors din nou către mine.

— Cu alte cuvinte, baza universului, esența lui, este un fel de energie maleabilă, care răspunde intențiilor omului și așteptărilor lui, într-un fel care sfidează vechiul model mecanicist al universului, ca și cum înseși așteptările respective cauzează fluxul energetic care curge în lume și afectează alte sisteme energetice. Exact acest lucru îl explică A Treia Viziune.

A dat din cap.

— Din nefericire, cei mai mulți oameni de știință nu iau în seamă această ipoteză. Mai degrabă rămân sceptici și așteaptă să vadă cum vom putea produce dovezi în sprijinul ei.

— Hei, Sarah, aici suntem! a ajuns până la noi sunetul unei voci îndepărtate.

Printre copaci, cam la vreo șaptezeci de metri, cineva ne făcea semne. Sarah m-a privit.

— Trebuie să vorbesc câteva clipe cu oamenii aceia. Am la mine o traducere a celei de A Treia Viziuni. Dacă vrei, așează-te undeva și citește-o până mă întorc.

— Bine, am spus.

A scos un dosar dintr-un pachet, mi l-a înmănat și a plecat.

Cu dosarul în mână, mi-am căutat un loc unde să mă așez. Mușchiul de pe jos era des, ușor umed și mici tufișuri răsăreau ici-acolo. Spre est părea să se formeze o altă colină. M-am hotărât să merg într-acolo, poate că pământul era mai uscat.

Când am ajuns în vârful colinei, am rămas uluit: un alt loc minunat! Stejari uriași, depărtați unii de alții în partea de jos, se uneau spre vârf, formând bolți dense. Pe jos creșteau plante tropicale cu frunze late, care se ridicau până la aproape un metru și jumătate. Printre acestea, orhidee și tufe de flori albe. Am ales un loc uscat și m-am așezat. În aer plutea un miros proaspăt de frunze verzi și parfum de flori.

Am deschis dosarul și m-am apucat să citesc traducerea. O introducere foarte scurtă informa că A Treia Viziune aducea o altă înțelegere a universului fizic. Aceste cuvinte veneau ca un ecou la cele spuse de Sarah. Cândva, aproape de sfârșitul celui de-al doilea mileniu - suna prezicerea - oamenii vor descoperi o nouă formă de energie, care stă la baza tuturor lucrurilor și care radiază din ele, inclusiv din noi înșine.

M-am gândit câteva clipe la această idee, apoi am citit un lucru care m-a fascinat: Manuscrisul spunea că percepția umană asupra acestei energii începe cu o mai mare sensibilitate la frumusețe. Am rămas pe gânduri. Între timp, am auzit zgomotul unor pași care se apropiau. Am văzut-o pe Sarah exact în momentul în care m-a zărit și ea.

— Locul acesta este minunat, a spus ea când a ajuns lângă mine. Ai ajuns la partea cu percepția asupra frumuseții?

— Da, am spus. Nu sunt prea sigur ce înseamnă.

— Vei găsi mai încolo în Manuscris mai multe detalii, mi-a spus ea, dar voi încerca să-ți fac un rezumat. Percepția frumuseții este ca un fel de barometru care ne spune cât de aproape suntem de percepția propriu-zisă a energiei. Este limpede, pentru că dacă vezi energia, îți dai seama că face parte din același continuum ca și frumusețea.

— Vorbești de parcă ai vedea-o, am spus.

M-a privit fără cea mai slabă conștiință de sine.

— Da, o văd, dar primul lucru pe care l-am făcut a fost o mai profundă apreciere a frumuseții.

— Cum asta? Frumusețea nu este relativă?

A clătinat din cap.

— Lucrurile pe care noi le percepem ca frumoase pot fi diferite, dar caracteristicile în sine pe care le atribuim acestor lucruri sunt aceleași. Uite, atunci când vezi ceva frumos, îți apare ca o prezență mai clară, de o culoare mai vie, nu-i așa? Iese în evidență, strălucește. Acel ceva pare incredibil de viu în comparație cu monotonia din jur.

Am aprobat.

— Privește acest loc, a continuat. Acum poate nu-ți dai seama, pentru că ne aflăm cu toții aici. Dar locul acesta îți sare în ochi. Culorile, formele sunt splendide. Ei bine, următorul nivel de percepție este de a vedea câmpul de energie care înconjoară totul.

Trebuie că am făcut o figură nedumerită, pentru că a râs, apoi a continuat, pe un ton serios:

— Poate că ar trebui să mergem în grădini. Sunt la vreo câteva sute de metri mai spre sud. O să ți se pară foarte interesante.

I-am mulțumit pentru că și-a sacrificat timpul ca să-mi explice Manuscrisul mie, unui străin, și pentru că mi-a

arătat împrejurimile de la Viciente. A dat din umeri.

— Pari să fii un simpatizant a ceea ce încercăm să facem, a spus. Toți cei de aici suntem implicați în relații mai mult sau mai puțin publice. Pentru ca acest efort al nostru să poată continua, trebuie să răspândim vestea peste tot, inclusiv în Statele Unite. Autoritățile locale nu par să ne iubească prea mult.

Deodată, o voce ne-a strigat din spate:

— Scuzați-mă, vă rog!

Ne-am întors la timp ca să vedem trei bărbați îndreptându-se spre noi cu pas grăbit. Păreau să aibă spre cincizeci de ani și erau toți îmbrăcați elegant.

— Poate cineva să ne spună unde sunt grădinile cercetătorilor? a întrebat cel mai înalt dintre ei.

— Poate cineva să ne spună ce căutați aici? a replicat Sarah.

— Colegii mei și cu mine avem permisiunea proprietarului acestui domeniu de a investiga grădinile și de a vorbi cu cineva despre așa-zisa cercetare care se desfășoară aici. Suntem de la Universitatea din Peru.

— Îmi pare rău că nu prea sunteți de acord cu descoperirile noastre, a spus Sarah zâmbind, încercând vizibil să îndulcească situația.

— Sigur că nu, a spus un altul dintre cei trei. Credem că este un abuz și o prostie să spui că se poate acum vedea mai știu eu ce energie misterioasă, care până acum nu a fost văzută.

— Ați încercat să o vedeți? a întrebat Sarah.

Bărbatul a ignorat întrebarea, spunând:

— Puteți să ne îndreptați către grădini?

— Desigur, a spus Sarah. La vreo sută de metri mai înainte veți vedea o alee care merge spre est. Mergeți pe ea, și după vreo două, trei sute de metri veți ajunge la grădini.

— Mulțumim, a spus cel înalt, și au pornit în grabă pe

drumul lor.

— I-ai trimis în direcție greșită, am spus. Nu chiar, mi-a răspuns Sarah. Sunt alte grădini în partea aceea și oamenii de acolo sunt mai bine pregătiți să discute cu astfel de sceptici. Mai ajung și astfel de indivizi pe aici, oameni de știință, curioși de tot felul, oameni care nu pot să simtă ceea ce facem noi, care privesc problema stric științific.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Ce am spus și mai înainte. Vechea atitudine sceptică a fost foarte bună pentru cercetarea fenomenelor vizibile și evidente ale universului: copacii, răsăritul soarelui, furtunile. Dar există și un alt grup de fenomene observabile, mai subtile, care nu pot fi studiate - de fapt nici nu pot fi observate, nu se poate spune că există - decât dacă se renunță la scepticism și se încearcă în orice mod să fie percepute. Odată ce sunt percepute, pot fi studiate în mod riguros.

— Interesant, am spus.

În fața noastră pădurea se termina și se vedeau pajiști cultivate pe parcele, fiecare cu alte plante. Majoritatea păreau să fie comestibile, de la banane la spanac. Pe partea estică a fiecărei parcele era o alee îngustă, care se îndrepta spre nord și care părea să fie destinată publicului. Pe alee erau trei chioșcuri metalice și patru sau cinci persoane lucrau lângă fiecare dintre ele.

— Prietenii mei, a spus Sarah, arătând spre chioșcul cel mai apropiat. Hai să mergem. M-aș bucura să-i cunoști.

Sarah m-a prezentat prietenilor ei, trei bărbați și o femeie, implicați în cercetare. Bărbații și-au cerut scuze și s-au întors la munca lor, dar femeia, pe nume Marjorie, de profesie biolog, părea să aibă timp pentru a continua conversația.

Am reușit să-i atrag atenția.

— Ce cercetare faceți aici? am întrebat-o.

A părut deconcertată o clipă, dar a zâmbit și, în final, a

răspuns:

— Nu prea știu de unde să încep. Cunoști Manuscrisul?

— Primele secțiuni, am spus. Am început deja A Treia Viziune.

— Ei bine, despre asta este vorba aici. Hai să-ți arăt.

Mi-a făcut semn să o urmez și am ocolit chioșcul, îndreptându-ne spre o parcelă cu fasole. Părea extraordinar de sănătoasă, fără nici o urmă de insecte, fără frunze ofilite. Plantele creșteau într-un sol bogat, un humus aproape pufos, la distanță una de alta, având grijă ca nici măcar frunzele să nu atingă planta vecină.

Mi-a arătat planta cea mai apropiată.

— Am încercat să privim aceste plante ca pe niște sisteme energetice complete, să ne gândim la tot ce au ele nevoie - sol, nutrienți, umezeală, lumină. Am descoperit că ecosistemul din jurul fiecărei plante este un sistem viu, un organism, și că sănătatea fiecărei componente în parte afectează sănătatea întregului sistem.

A ezitat, apoi a continuat:

— În principiu, odată ce am început să ne gândim la relațiile energetice care se stabilesc în jurul plantei, am obținut rezultate uimitoare. Plantele asupra cărora făceam studiul nu erau neapărat mai mari, dar, după anumite criterii, erau mult mai puternice.

— Cum se poate măsura acest lucru?

— Conțin mai multe proteine, carbohidrați, vitamine, minerale.

M-a privit semnificativ.

— Și nu acesta a fost lucrul cel mai mirabil! Am observat că plantele către care s-a îndreptat mai mult atenția omului erau încă și mai puternice.

— Ce fel de atenție? am întrebat.

— Știi tu, a spus, să le aranjezi pământul în jur, să treci pe la ele în fiecare zi. Ceva de genul acesta. Am pus la cale un experiment cu un grup martor: unor plante li se acorda

atenție specială, altora nu, și această ipoteză s-a confirmat. Mai mult, am extins conceptul, și un cercetător nu numai că le-a acordat atenție, dar le-a și cerut, mintal, să crească mai puternice. O persoană stătea cu ele și își focaliza atenția și preocuparea asupra creșterii lor.

— Și au crescut mai puternice?

— Vizibil. Și mai mult: au crescut mai repede.

— Incredibil!

— Da...

Vocea i s-a stins când a zărit un om mai în vârstă, ca la vreo șaizeci de ani, îndreptându-se spre noi.

— Domnul care se apropie este micronutriționist, mi-a șoptit. A venit aici pentru prima oară acum aproape un an, apoi și-a dat demisia de la Universitatea de Stat din Washington, pentru a putea rămâne aici. Este domnul profesor Hains, autorul unor studii celebre.

Între timp, profesorul a ajuns lângă noi. L-am fost prezentat. Era un om solid, cu părul negru, ușor albit la tâmple. După câteva lămuriri oferite de Marjorie, profesorul și-a rezumat cercetarea. Mi-a spus că interesul său era centrat pe funcționarea organelor interne ale corpului - măsurabilă prin teste de înaltă sensibilitate ale sângelui - și în special pe relația dintre această funcționare și calitatea hranei ingerate.

Mi-a spus că ceea ce-l preocupa cel mai mult erau rezultatele unui studiu special, referitor la faptul că plantele bogate în nutrienți de la Viciante creșteau spectaculos eficiența funcționării corpului, această creștere fiind mult deasupra așteptărilor. Acest lucru avea un impact și în plan psihologic. Ceva specific structurii acestor plante producea un efect care încă nu putea fi evaluat.

Am privit-o pe Marjorie, apoi am întrebat:

— Focalizarea atenției asupra acestor plante produce „ceva” care dă putere omului care le consumă? Aceasta este energia despre care se pomenește în Manuscris?

Marjorie l-a privit pe profesor. El mi-a zâmbit ușor.

— Încă nu știm, a spus.

I-am pus câteva întrebări asupra cercetărilor sale viitoare, și mi-a spus că dorește să copieze această grădină la universitatea de la care provenea și să înceapă studii de mai lungă durată, pentru a vedea dacă oamenii care consumă aceste plante au mai multă energie, o sănătate mai bună, o viață mai lungă. Pe măsură ce el vorbea, nu mă puteam abține să nu mă uit din când în când la Marjorie. Dintr-o dată, mi s-a părut incredibil de frumoasă. Cu trupul lung și slăbuț, frumos chiar și în blugii și tricoul de toată ziua. Ochii și părul îi erau castanii-închis și bucle lungi îi încadrau fața.

Am simțit o puternică atracție fizică. Exact în momentul în care am conștientizat această reacție, ea a întors capul, m-a privit direct în ochi și s-a îndepărtat de mine cu câțiva pași.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, a spus. Poate ne vom revedea mai târziu. I-a spus „la revedere” și lui Hains, mi-a zâmbit, apoi a ocolit chioșcul și s-a pierdut pe alee.

După alte câteva minute de discuție, m-am despărțit de profesor și m-am îndreptat spre locul în care se găsea Sarah. Vorbea cu cercetătorii, dar m-a văzut venind și mi-a făcut semn.

Când m-am apropiat, bărbatul care era cu ea a zâmbit, și-a aranjat hârtiile în mapă și a intrat în chioșc.

— Ei, ai mai aflat câte ceva? m-a întrebat Sarah.

— Mda, am răspuns distrat. Tipii ăștia fac lucruri interesante pe aici.

Mă uitam la pavajul aleii, când m-a întrebat:

— Și Marjorie unde s-a dus?

Când am privit-o, avea o expresie amuzată pe față.

— A spus că trebuie să se întâlnească cu cineva.

— Nu cumva tu ai gonit-o? m-a întrebat, zâmbind.

Am râs.

— Presupun că da. Dar n-am spus absolut nimic.

— Nici nu era nevoie. Marjorie a simțit schimbarea în câmpul tău. A fost un lucru vizibil. Am văzut-o și eu, de aici.

— O schimbare în ce?

— În câmpul de energie care înconjoară corpul tău. Mulți dintre noi au învățat să vadă acest lucru, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere. Când cineva are gânduri cu implicație sexuală, câmpul de energie a respectivului aproape că se aruncă asupra persoanei care constituie obiectul atracției sale.

Asta m-a izbit de-a binelea, dar înainte să pot face vreun comentariu, am fost înconjurați de câteva persoane care au ieșit din clădirea de metal.

— E timpul pentru proiecția de energie, a spus Sarah. Știi că vrei să vezi asta.

Ne-am ținut după patru tineri - păreau studenți - care se îndreptau spre o parcelă cu porumb. Pe măsură ce ne-am apropiat, mi-am dat seama că această parcelă era subîmpărțită în două loturi, fiecare de aproape șase metri pătrați. Porumbul de pe un lot avea aproape un metru, iar de pe celălalt, mai puțin, treizeci de centimetri. Cei trei tineri s-au așezat fiecare în câte un colț al lotului cu porumbul mai înalt. Toți păreau să-și focalizeze privirea asupra plantelor. Soarele de amiază strălucea de undeva, din spatele meu, scaldând grădina într-o lumină roșiatică. Pădurile din depărtare erau întunecate. Lotul și studenții își conturau umbra pe fundalul aproape negru.

Sarah stătea lângă mine.

— Perfect, a spus. Poți să vezi, acum?

— Ce anume să văd?

— Își proiectează energia lor asupra plantelor.

Am privit foarte intens scena, dar nu am văzut nimic altceva.

— Nu se vede nimic, am spus.

— Privește mai jos și focalizează-te pe spațiul dintre

oameni și plante.

O clipă am avut impresia că văd o strălucire scurtă de lumină, dar mi-am spus că era doar o festă pe care mi-o jucau ochii. Am mai încercat de câteva ori, și am renunțat.

— Nu pot vedea, am spus.

Sarah m-a bătut prietenește pe umăr.

— Nu-ți fă probleme. Prima oară e cel mai greu. E nevoie de ceva exercițiu pentru a-ți focaliza privirea.

Unul dintre studenții care meditau ne-a privit și și-a dus un deget la buze, cerând liniște. Am plecat spre chioșc.

— Rămâi aici pentru mult timp? m-a întrebat Sarah.

— Probabil că nu, am spus. Persoana pe care o însoțesc se află în căutarea ultimei părți a Manuscrisului.

A părut surprinsă.

— Credeam că a fost găsit în întregime. Deși e posibil ca eu să nu fiu bine informată. În ultima vreme am fost atât de năpădită de problemele muncii mele, încât n-am citit și n-am mai aflat mare lucru despre restul lumii.

Traducerea pe care mi-o dăduse era în buzunarul pantalonilor. Aproape că uitasem de ea.

— Știi, a continuat Sarah, am descoperit că sunt două momente ale zilei foarte propice pentru detectarea câmpurilor energetice cu ochiul liber. Unul dintre ele este apusul soarelui. Celălalt este răsăritul. Dacă vrei, hai să ne întâlnim din nou mâine dimineață, ca să mai faci o încercare.

I-am dat înapoi traducerea.

— Am să-ți dau și o copie a acestei traduceri, pe care să o iei cu tine, a continuat.

M-am gândit câteva clipe și mi-am spus că merită să fac o nouă încercare.

— De ce nu, am spus cu glas tare. Trebuie să-mi caut prietenul și să mă asigur că avem destul timp. I-am zâmbit. Dar ce te face să crezi că o să pot să văd chestia asta?

— Hai să zicem o intuiție...

Ne-am înțeles să ne întâlnim pe deal la ora șase dimineața și am pornit spre conac singur. Soarele dispăruse complet, dar lumina lui mai scălda cei câțiva nori de la orizont, colorându-i în roșu. Aerul era răcoros, dar nu bătea nici un fir de vânt.

La conac se servea masa de seară. Mi-era foame, așa că m-am îndreptat spre locul unde era mâncarea, să văd despre ce era vorba. Wil și profesorul Hains erau și ei acolo, discutând între ei.

— Ei, a spus Wil, cum ai petrecut după-amiaza?

— Excelent, am spus.

— Dânsul este William Hains, a spus Wil.

— Da, ne-am întâlnit mai devreme.

Profesorul m-a salutat din ochi.

Am povestit despre întâlnirea mea din dimineața următoare. Wil a spus că nu e nici o problemă, pentru că el urma să caute câțiva oameni cu care nu apucase încă să vorbească, și că nu credea că vom pleca înainte de ora nouă.

M-am așezat la coadă, lângă profesor.

— Prin urmare, ce părere ai despre ce facem noi aici? m-a întrebat el.

— Nu știu, am spus. M-am hotărât să mai las lucrurile să se domolească puțin. Ideea câmpurilor de energie este cu totul nouă pentru mine.

— De fapt, este nouă pentru toată lumea, a spus profesorul, dar interesant este că știința a căutat mereu exact această energie, ca pe ceva care înconjoară materia. Mai ales de la Einstein încoace, fizica a căutat o teorie unificată a câmpurilor. Eu nu știu dacă e sau nu așa, dar acest Manuscris a provocat cercetări foarte interesante.

— Și cum va accepta știința această idee? am întrebat.

— Măsurând cumva această energie, mi-a spus el. Existența acestei energii nu este un fapt chiar atât de necunoscut. Maeștrii artelor marțiale au vorbit întotdeauna

despre o energie numită CHI¹, care a făcut posibile toate acele lucruri incredibile: spargerea cărămidilor cu mâna goală, nemișcarea absolută a cuiva, în timp ce patru persoane încearcă să îl împingă de pe loc. Cu toții am văzut atleți făcând lucruri spectaculoase, în ciuda gravitației. Toate acestea sunt rezultate ale acestei energii, la care noi avem acces. Desigur lucrurile nu vor fi acceptate, până ce nu vor fi văzute de mai mulți oameni.

— Dumneavoastră le-ați observat vreodată? am întrebat.

— Ceva, ceva... Depinde, în final, de ceea ce mănânci.

— Cum așa?

— Ei bine, cei de aici, care văd cu ușurință câmpurile de energie, mănâncă mai ales vegetale, și în mod regulat plantele cu putere mărită care cresc aici.

A arătat spre masa la care era așezată mâncarea.

— Iată o parte din aceste plante și, slavă Domnului, ceva pește pentru conservatorii ca mine, care mai sunt încă dependenți de carne. Dar dacă mă străduiesc să mă hrănesc altfel, da, pot vedea câte ceva.

L-am întrebat de ce nu-și schimbă modul de alimentare pentru perioade mai mari de timp.

— Nu știu, mi-a spus. Obiceiurile vechi mor cu greutate.

Coadă înainta rapid. Când mi-a venit rândul, am cerut numai vegetale. Ne-am alăturat toți trei, apoi a venit și un grup mai mare, care stătea la o altă masă și am mâncat discutând de toate, timp de aproape o oră. Apoi Wil și cu mine ne-am dus la mașină, să ne luăm lucrurile.

¹ În cultura tradițională chinezească, Chi este un principiu activ al oricărei ființe vii. Energia Chi este cunoscută ca fiind viața, forța, fluxul de energie, Dumnezeu, energia cosmică sau universală. Energia Chi este cea care ne dă viața pentru ca ea este cea care ne ține fiecare celula în viață. Este asemeni unui combustibil fără de care mașina noastră nu ar putea merge. În tradiția japoneză energia Chi este numita Ki. Aceasta energie este utilizată în Rei-ki pentru vindecare. Polinezienii numea energia Mana, iar izraeliții au denumit-o „lumina astrală”.

— Tu ai văzut vreodată câmpurile de energie? I-am întrebat.

A zâmbit și a dat din cap.

— Camera mea este la etajul întâi. A ta la al treilea. Camera 306. Poți să iei cheia de la recepție.

În cameră nu era telefon, dar cineva care vedea de coridor m-a asigurat că voi fi trezit bătându-mi-se în ușă la ora cinci dimineața. M-am întins și pentru câteva minute m-am adâncit în gânduri. După-amiaza fusese lungă și plină, și am înțeles tăcerea lui Wil. Dorea să experimentez singur A Treia Viziune.

Nu-mi mai amintesc decât că la un moment dat am auzit o bătaie în ușă. Ceasul arăta cinci dimineața. „Mulțumesc!”, am spus, suficient de tare pentru ca cel ce mă trezise să mă audă, apoi m-am ridicat și m-am uitat pe fereastră. Singurul semn al dimineții era o lumină palidă la răsărit.

M-am spălat și m-am îmbrăcat rapid, apoi am coborât. Sala de mese era deja deschisă și un număr surprinzător de mare de oameni erau acolo. Am mâncat câteva fructe și am ieșit în grabă.

Fuioare de ceață se ridicau de pe pământ și se uneau deasupra pajiștilor îndepărtate. Păsările se chemau unele pe altele, printre ramurile copacilor. Pe măsură ce mă îndepărtam de casă, vedeam cum soarele începe să-și arunce razele peste orizont. Culoarele erau extraordinare. Cerul era de un albastru adânc și limpede deasupra orizontului roșiatic.

Am ajuns la locul de întâlnire cu un sfert de ceas înainte de ora stabilită. M-am așezat și mi-am sprijinit spatele de trunchiul unui copac mare, fascinat de rețeaua de crengi răsucite de deasupra capului meu. După câteva minute am auzit pași pe alee și mi-am îndreptat privirea într-acolo, așteptându-mă să o văd pe Sarah. În locul ei însă venea un necunoscut, un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani. Nu

mă observase. De-abia când s-a apropiat la vreo zece metri m-a văzut și a tresărit. Am tresărit și eu.

— Salut! a spus, cu un puternic accent de Brooklyn.

Era îmbrăcat în blugi, cu cizme lungi, și părea excepțional de bine „lucrat”, aproape athletic. Părul îi era creț și dădea semne de calviție.

L-am salutat cu un gest.

— Îmi cer scuze că am dat peste tine așa brusc, a spus el.

— Nu-i nici o problemă.

Mi-a spus că numele său era Phil Stone. M-am prezentat și eu și i-am spus că eram în așteptarea unui prieten.

— Probabil că te ocupi cu cercetarea, am spus.

— Nu chiar, a spus el, lucrez pentru Universitatea din California de Sud. Facem în altă parte studii despre impactul ploilor asupra pădurilor tropicale, dar de câte ori prind puțin timp liber vin aici și mă mai destin. Îmi place aici, pădurile sunt extraordinare.

A privit în jur.

— Îți dai seama că unii dintre copacii de aici au aproape cinci sute de ani? Aceasta este o pădure virgină, un lucru foarte rar. Totul se află aici într-un echilibru perfect: copacii gigantici filtrează lumina solară, ajutând o mulțime de plante tropicale și alte forme de viață să se dezvolte sub ei. Viața plantelor în pădurea tropicală este veche, dar cu totul diferită. O junglă. Aici apare mai degrabă un aspect de zonă temperată, ca în Statele Unite.

— Eu unul n-am mai văzut nicăieri ceea ce văd aici, am spus.

— Știu, mi-a spus el, nici nu sunt prea multe locuri ca acestea. Cele mai multe dintre cele cunoscute de mine au fost vândute de către guvern fabricanților de cherestea. Mai mare rușinea să distrugi un asemenea loc. Privește numai câtă energie este aici!

— Vezi energia de aici? am întrebat.

M-a privit atent, gândindu-se cum să se exprime.

— Da, o văd, a spus în cele din urmă.

— Eu încă n-am fost în stare, am spus. Am încercat ieri, când se făcea meditație cu plantele din grădină...

— Ei, nici mie nu mi-a reușit din prima încercare, cu câmpuri atât de mari. Am început prin a-mi observa propriile degete.

— Cum așa?

— Vino mai încoace, mi-a spus, și ne-am îndreptat spre un loc în care, printr-un mic spațiu între crengile copacilor, se vedea cerul. Hai să-ți arăt. Ridică mâinile spre pata de cer, a spus când am ajuns acolo, și atinge vârfurile degetelor arătătoare. Acum depărtează vârfurile degetelor cam cu un centimetru și privește atent spațiul dintre ele. Ce vezi?

— Praful de pe lentilele de contact.

— Ignoră-l, a spus. Defocalizează-ți privirea, apropie vârfurile degetelor, apoi depărtează-le din nou.

El vorbea și eu mă executam, fără să fiu sigur că am înțeles ce înseamnă să-mi defocalizez privirea. Într-un sfârșit, am privit spațiul dintre vârfurile degetelor. Conturul acestora se pierdea și am văzut ceva ce semăna cu mănunchiuri de fire de fum, întinzându-se între ele.

— Dumnezeule, am spus.

Apoi am descris ceea ce văzusem.

— Asta e! Asta e! a spus el. Joacă-te așa o vreme! Încă puțin.

Mi-am atins vârfurile tuturor degetelor, apoi palmele și antebrațele. De fiecare dată vedeam firele de energie între părțile corpului meu. L-am privit pe Phil.

— Vrei să le vezi și la mine? a spus el.

S-a ridicat și s-a postat pe fundalul cerului. Am încercat să-i văd câmpul timp de câteva secunde, dar un zgomot din spate mi-a stricat concentrarea. M-am întors și am văzut-o pe Sarah.

Phil s-a îndreptat spre ea, zâmbind larg.

— Aceasta este persoana pe care o așteptai?

Sarah zâmbea și ea.

— Hei, ce mai faci? I-a întrebat familiar pe Phil.

S-au îmbrățișat cu căldură, apoi Sarah m-a privit și mi-a spus.

— Iartă-mă de întârziere. Deșteptătorul meu mental n-a funcționat, din cine știe ce motiv. Dar a fost mai bine că s-a întâmplat așa. V-am dat ocazia să vă cunoașteți. Ce faceți aici?

— Tocmai a învățat să vadă câmpul energetic dintre degete, a spus Phil.

Sarah m-a privit.

— Anul trecut, Phil și cu mine eram exact aici, învățând să facem același lucru.

L-a privit pe Phil și a spus:

— Hai să ne așezăm spate în spate, poate că va vedea energia dintre noi.

S-au așezat spate în spate în fața mea. I-am rugat să se apropie mai mult, apoi am mers spre ei, astfel încât distanța dintre mine și ei să fie mai mică de doi metri. În spatele lor era cerul liber, nu prea luminos încă. Spre surprinderea mea, spațiul dintre ei părea mai deschis la culoare, era galben-pal, sau mai bine zis, galben spre rozaliu.

— Vede, a spus Phil, urmărindu-mi expresia.

Sarah s-a întors, l-a luat pe Phil de braț și s-au îndepărtat de mine, la mai mult de trei metri. În jurul piepturilor lor era un câmp de energie alb-rozaliu.

— Bun, a spus Sarah, privindu-mă cu seriozitate. A venit și s-a așezat lângă mine. Acum uită-te la frumusețea din jur.

Am fost furat imediat de formele care mă înconjurau. Păream să fiu în stare să mă focalizez pe fiecare dintre uriașii stejari dintr-o dată, nu numai parțial, vedeam toată

forma deodată. Am fost uluit de unicitatea formei și a configurației fiecărei crengi. Priveam totul, jur-împrejurul meu. Am simțit astfel crescând sentimentul prezenței pe care fiecare stejar o exercita asupra mea, am simțit că pentru prima oară vedeam cu adevărat ceea ce era în jurul meu.

Deodată, frunzișul tropical care se afla sub arborii uriași mi-a atras brusc atenția: fiecare plantă avea o formă unică. Am observat, de asemenea, că plantele păreau să trăiască în mici comunități. Iată, de exemplu, un bananier înalt era înconjurat de filodendroni, iar aceștia aveau în jur plante din familia orhideelor. Privind aceste mini-familii, m-am simțit copleșit din nou de unicitatea formelor și a prezenței lor.

La mai puțin de cinci metri, un frunziș deosebit mi-a atras atenția. Am avut adesea plante de apartament din această specie, filodendron cu frunze vărgate. Frunzele lui, de un verde-închis, avea aproape un metru în diametru. Părea perfect sănătos, vibrând de energie.

— Da, privește-l, dar mai puțin intens, a spus Sarah.

Făcând aceasta, m-am jucat puțin, focalizând și defocalizând privirea. Am încercat să privesc la zece centimetri distanță de forma fizică a plantei. Am început să captez scurte străluciri de lumină, apoi, cu o simplă refocalizare, puteam vedea un glob de lumină albă, care înconjura planta.

— Văd ceva, chiar bine acum, am spus.

— Mai privește în jur, m-a îndemnat Sarah.

Am dat înapoi, surprins. În jurul fiecărei plante din raza vederii mele era un câmp de lumină albicioasă, vizibilă, totul total transparentă, fără să ascundă nimic din culoarea și forma plantei. Mi-am dat seama că ceea ce vedeam făcea parte din frumusețea unică a fiecărei plante. Ca și cum la început vedeam planta, apoi unicitatea și prezența ei, apoi ceva amplifică frumusețea pură a formei ei fizice, atunci

când vedeam câmpul de energie.

— Încearcă să vezi asta, a spus Sarah.

S-a așezat în fața mea, întoarsă spre filodendron. Un val de lumină albă din jurul corpului ei a țâșnit spre plantă. Diametrul globului de energie care înconjura planta s-a mărit cu câteva zeci de centimetri.

— Ia te uită! am strigat, provocând râsul celor doi.

Curând am râs și eu, conștient de ciudățenia întâmplărilor care se petreceau, dar fără urmă de tensiune la vederea unor fenomene de care mă îndoiam, cu doar câteva zile în urmă. Mi-am dat seama că percepția câmpurilor nu dădea nici o senzație de supranatural, ci făcea lucrurile mai solide și mai reale decât înainte.

În același timp, totuși lucrurile din jur păreau diferite. Singurul termen de comparație pe care îl puteam avea era poate un film în care culorile pădurii erau exagerate, pentru a o face să pară mistică, vrăjită. Plantele, frunzele, cerul aveau viață în ele, prezență, poate chiar conștiință, dincolo de lucrurile pe care le percepem în mod normal. După ce am văzut toate astea, pădurea nu va mai fi niciodată aceeași pentru mine.

Am privit spre Phil.

— Așează-te și proiectează-ți energia spre filodendron, i-am spus. Aș dori să fac o comparație.

A rămas perplex.

— Nu pot să fac asta. Nu știu de ce, dar nu pot.

Am privit-o pe Sarah.

— Unii oameni pot, alții nu, a spus ea. Încă nu știm de ce. Marjorie trebuie să-și scaneze studenții, ca să vadă care pot și care nu. Câțiva psihologi încearcă să facă o corelație între această abilitate și caracteristici ale personalității, dar până în prezent nu știm nimic.

— Să încerc și eu! am spus.

— Bine, a replicat Sarah.

M-am așezat cu fața spre plantă. Sarah și Phil stăteau în

unghi drept față de mine.

— Bine. Ce să fac ca să încep?

— Focalizează-ți atenția asupra plantei și încearcă s-o învâlui cu energia ta, a spus Sarah.

Am privit planta și mi-am imaginat energia navigând în jurul ei. După câteva minute m-am întors spre cei doi.

— Îmi pare rău, mi-a spus Sarah cu bruschete, dar e evident că nu faci parte dintre puținii aleși.

Am observat la Phil o expresie batjocoritoare.

Se auzeau voci de pe alee, așa că ne-am întrerupt conversația. Printre copaci am zărit un grup de bărbați care vorbeau tare între ei.

— Cine sunt? a întrebat Phil, privind-o pe Sarah.

— Nu știu, a spus ea. Alți oameni supărați pe ceea ce facem noi, presupun.

Am privit pădurea din spatele nostru. Totul era ca de obicei.

— Hei, nu mai văd câmpurile de energie!

— Există lucruri care dau cu tine de pământ, nu-i așa? a remarcat Sarah.

Phil a zâmbit și m-a bătut pe umăr.

— O să poți face asta oricând de acum încolo. E ca mersul pe bicicletă. Trebuie doar să vezi frumusețea. Restul vine de acolo.

M-am uitat deodată la ceas. Soarele era sus pe cer și lumina dimineții se strecura printre copaci. Ceasul arăta șapte și jumătate.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem, am spus.

Sarah și Phil au venit cu mine. Cum mergeam, am privit înapoi, spre pădurea de pe deal.

— Este un loc minunat, am spus. Păcat că nu mai sunt asemenea locuri în State.

— Odată ce vezi câmpurile de energie undeva, a spus Phil, îți vei da seama cât de dinamică este pădurea. Privește acești stejari. Sunt foarte rari în Peru, în schimb

aici, în Viciente, îi găsești din belșug. Pădurea tăiată, în special cea defrișată pentru profit, are o energie foarte scăzută. Un oraș, mai ales din cauza oamenilor care locuiesc acolo, are un cu totul alt tip de energie.

Am încercat să mă focalizez asupra plantelor de pe marginea aleii, dar mersul mi-a tulburat concentrarea.

— Sunteți sigur că voi vedea din nou energia? am întrebat.

— Absolut, a replicat Sarah. N-am auzit niciodată de cineva care a văzut-o o dată și care să n-o mai poată vedea apoi din nou. Odată a venit aici un cercetător oftalmolog și a fost foarte intrigat de ceea ce a văzut. Întors în lume, s-a apucat să studieze anomaliiile de vedere, inclusiv lipsa vederii culorii sau a formelor. A ajuns la concluzia că unii oameni au în ochi ceea ce se numește „receptori leneși”. I-a învățat pe oameni să perceapă culori pe care nu le mai văzuseră înainte. După el, a vedea câmpurile energetice înseamnă același lucru, adică trezirea receptorilor adormiți. Teoretic, cu toții putem face asta.

— Aș vrea să trăiesc într-un loc ca acesta de aici, am spus.

— Cu toții am vrea, a spus Phil. Profesorul Hains este încă aici?

— Da, a răspuns Sarah. Nu poate pleca.

Phil m-a privit.

— Profesorul Hains face cercetări interesante asupra efectului pe care această energie îl are asupra omului.

— Da, am spus. L-am cunoscut ieri.

— Ultima oară când am fost aici, a continuat Phil, mi-a povestit despre un studiu pe care intenționa să-l facă asupra efectelor fizice pe care le produce vecinătatea acestei energii, de exemplu aceea a pădurii. Dorea să măsoare efectul asupra organismului uman.

— Cunosc deja efectul, a spus Sarah. Ori de câte ori vin aici mă simt mult, mult mai bine. Totul se amplifică. Sunt

mai puternică, gândesc mai limpede și mai repede. Intuițiile pe care le am în toate domeniile, inclusiv cele legate de munca mea, sunt uimitoare.

— Dar cu ce te ocupi? am întrebat.

— Mai ții minte când ți-am povestit despre experimentele uluitoare din fizica particulelor, în care aceste mici părți ale atomilor apar la momentul și în locul în care se așteaptă fizicienii?

— Da.

— Ei bine, am încercat să extind această ipoteză, făcând câteva experimente proprii. Nu pe particule subatomice, ci întrebându-mă până la ce dimensiune universul - ca întreg compus din același tip de energie - răspunde așteptărilor noastre? Cât de mult așteptările noastre dau naștere întâmplărilor din viața noastră?

— Vorbești despre coincidențe, nu?

— Exact. Gândește-te la evenimentele vieții tale. Ipoteza veche, newtoniană, spune că totul se întâmplă prin hazard, că poți lua decizii corecte și te poți pregăti, dar evenimentele vieții tale au o linie cauzală independentă de atitudinea ta. După cele mai noi descoperiri ale fizicii moderne, ne putem întreba în mod legitim dacă nu cumva universul este mai dinamic decât știam noi. Poate că, la bază, universul are legi mecanice, dar în mod subtil răspunde energiei mentale pe care o proiectăm asupra lui. De ce nu? Dacă putem să facem plantele să crească mai repede, poate vom reuși să determinăm ca anumite evenimente să se producă mai repede sau mai încet, după dorință.

— Manuscrisul vorbește despre toate astea?

Sarah mi-a zâmbit.

— Desigur. De acolo provin aceste idei.

A început să caute în geantă, din mers, și a scos un dosar.

— Iată și copia promisă, mi-a spus.

Am pus dosărelul în buzunar. Tocmai treceam peste un pod și am ezitat o clipă, privind la culorile și la formele plantelor din jur. Mi-am schimbat focalizarea și am văzut instantaneu câmpurile de energie, într-o tentă galben-verzui, iar câmpul lui Sarah scliffea rozaliu.

Cei doi s-au oprit brusc, privind spre potecă. La vreo cincizeci de metri, un bărbat venea în fugă spre noi. O senzație de anxietate mi-a strâns stomacul, dar m-am forțat să-mi mențin privirea asupra câmpului de energie. L-am recunoscut: era cel mai înalt dintre oamenii de știință de la Universitatea din Peru, care întrebase despre grădini cu o zi înainte. În jurul lui distingeam o culoare roșie.

Când a ajuns lângă noi, s-a oprit în fața lui Sarah și a întrebat-o de sus:

— Ești om de știință, nu?

— Exact, a replicat ea.

— Cum poți să tolerezi acest fel de a face știință. Am văzut grădinile și nu pot înghiți atâta prostie. Nu voi sunteți cei care controlați ceva aici! Pot fi multe explicații pentru creșterea mai rapidă și mai accentuată a unor plante.

— Este imposibil să controlăm totul, domnule. Noi studiem tendințele generale.

Puteam auzi asprimea din vocea lui Sarah.

— Oricum, postularea unei noi energii vizibile, care stă în spatele proceselor chimice caracteristice organismelor vii este o absurditate. Nu aveți nici o dovadă.

— Dovada este ceea ce căutăm.

— Dar cum să postulezi existența a ceva, fără să ai dovezi?

Vocile amândurora păreau mai aspre acum, dar eu deabia-i mai ascultam. Ceea ce-mi reținea atenția era dinamica energiilor lor. De la începutul discuției, Phil și cu mine ne îndepărtaserăm puțin, iar Sarah și bărbatul cel înalt se aflau față în față, la o bună distanță de noi. Câmpurile lor energetice au devenit mult mai dense, mai

agitate, având o vibrație interioară. Pe măsură ce conversația înainta, câmpurile s-au unit. Când unul dintre cei doi făcea un gest, câmpul lui părea să „absoarbă” câmpul celuilalt, ca o pompă de vid. Când celălalt gesticula, energia se mișca înapoi, în direcția lui. În termeni de dinamică a câmpurilor de energie, marcarea unui punct însemna captarea unei părți din energia celuilalt și atragerea ei către sine.

— Mai mult, îi spunea Sarah bărbatului, am observat fenomene pe care încercăm să le înțelegem.

Acesta o privea aproape cu dispreț.

— Sunteți și nebuni, nu numai incompetenți, a spus el, și s-a întors să plece.

— Și dumneata ești un dinozaur! a strigat Sarah, ceea ce pe mine și pe Phil ne-a făcut să râdem.

Sarah era încă foarte încordată.

— Ce mă enervează oamenii ăștia! a spus ea când am pornit din nou pe alee.

— Dă-i încolo, a spus Phil. Există și ei, și din când în când vă mai intersectați.

— Dar de ce atât de mulți? Și de ce chiar acum? a întrebat Sarah.

Cum mergeam spre conac, l-am văzut pe Wil lângă jeep. Portierele mașinii erau deschise și toate bagajele erau legate la locul lor. De cum m-a văzut, mi-a făcut semn să merg la el.

— Ei bine, pare-se că e momentul să „decolăm”, am spus.

Comentariul meu venea după o liniște de aproape zece minute, care a început când am încercat să explic ce s-a întâmplat cu energia lui Sarah în timpul discuției. Evident, n-am fost prea inspirat, pentru că vorbele mele au provocat numai priviri inexpresive, apoi o lungă perioadă de interiorizare pentru fiecare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus Sarah,

întinzându-mi mâna.

Phil privea spre jeep.

— Cel de acolo e Wil James? a întrebat el. E prietenul cu care călătorești?

— Da, am răspuns. De ce?

— Mă miram și eu. L-am mai întâlnit pe aici. El îl cunoaște pe proprietarul acestui loc și a fost printre primii care au încurajat cercetările care se fac aici.

— De ce nu vii să-l saluți? am spus.

— Nu, nu. Trebuie să plec. Ne mai vedem. Odată ce ai venit, nu vei putea să nu revii.

— Fără îndoială, am spus.

Sarah mi-a spus că și ea trebuia să plece, dar că o voi găsi oricând la conac. Am mai reținut-o câteva clipe, ca să-i mulțumesc pentru tot.

Expresia ei a devenit serioasă.

— Vizualizarea acestei energii, intrarea în acest mod de a percepe viața, devine ca un fel de boală contagioasă. N-o înțelegem, dar în momentul în care cineva vine în contact cu cei care o văd, începe și acea persoană să vadă. Așa că mergi și arată acest lucru altcuiva.

Am dat din cap și am fugit spre jeep. Wil m-a salutat cu un zâmbet.

— Gata? l-am întrebat.

— Gata, mi-a răspuns. Cum a fost dimineața?

— Interesantă. Am foarte multe să-ți povestesc.

— Nu prea se poate acum. Trebuie să plecăm de aici. Lucrurile devin cam... neprietenoase.

M-am apropiat de el.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat.

— Nimic prea serios. O să-ți explic. Du-te și ia-ți lucrurile.

Am intrat în conac și mi-am luat puținele lucruri pe care le lăsasem în cameră. Wil îmi spusese mai devreme că nu aveam nimic de plătit, așa că am lăsat doar cheia la recepție și m-am dus din nou la mașină.

Wil ridicase capota și meșterea ceva la motor, dar a terminat și a trântit-o la loc până când am ajuns eu lângă jeep.

— Bine, a spus el. Să mergem.

Am ieșit din parcare, spre șoseaua principală. Odată cu noi mai plecau și alte mașini.

— Până la urmă, ce se întâmplă? l-am întrebat pe Wil.

— Un grup de oficiali locali, împreună cu niște fețe universitare, s-au plâns de câțiva oameni de la centrul acesta de conferințe. Nu spun că aici s-ar petrece ceva ilegal, doar că unii care vin aici sunt indezirabili și falși oameni de știință. Acești oficiali pot face mult rău și mult scandal, ceea ce ar putea determina încetarea activității la Viciente.

L-am privit mirat. A continuat:

— Vezi tu, acest loc are, în mod normal, programate și înscrise pe listă mai multe grupuri în același timp. Doar un mic număr de oameni au de-a face cu cercetări legate de Manuscris. Ceilalți fac parte din grupuri care-și vād de propriile lor discipline și vin aici doar pentru frumusețea locului. Dacă oficialii vor crea un climat negativ, aceste grupuri vor înceta să se mai întâlnească aici.

— Dar spuneaai că oficialii locali nu se bagă peste banii proveniți din turismul de la Viciente.

— Nici eu nu credeam că se vor amesteca. Cineva i-a agitat cu Manuscrisul. Și-a dat cineva seama în grădini de ceea ce se întâmplă?

— Nu cred, am spus. Se întrebau doar de ce sunt dintr-o dată atâția oameni furioși în jur.

Wil a rămas tăcut. Am ajuns la poarta domeniului și am luat-o spre sud-est. După nici un kilometru, am apucat-o pe un alt drum, care ducea spre est, spre un munte care se vedea departe, în zare.

— Vom trece pe lângă grădini, mi-a spus Wil după o vreme.

În față am zărit parcelele și chioșcurile de metal. Cum treceam pe lângă ele, o ușă s-a deschis și o persoană a ieșit afară. Era Marjorie. Mi-a zâmbit și s-a întors după noi, cu ochii în ochii mei.

— Cine era? m-a întrebat Wil.

— O femeie pe care am cunoscut-o ieri.

A dat din cap, apoi a schimbat subiectul.

— Ai apucat să arunci o privire asupra celei de A Treia Viziuni?

— Mi-au dat o copie.

Wil n-a mai spus nimic, aparent cufundat în gânduri, așa că am scos dosarul cu traducerea și l-am reluat de unde îl lăsasem cu o zi înainte. A Treia Viziune dezvolta natura frumuseții, descriind percepția ei ca fiind calea prin care oamenii vor învăța să vadă câmpurile energetice. Odată ce acest lucru se va întâmpla - scria acolo - înțelegerea noastră asupra universului fizic se va transforma rapid.

De exemplu vom începe să mâncăm „hrană vie”, plină de energie. Vom deveni conștienți că anumite locuri radiază mai multă energie decât altele și că radiația cea mai puternică vine din mediile naturale cele mai vechi, în special din păduri. Eram pe cale să citesc ultima pagină, când l-am auzit pe Wil.

— Povestește-mi experiența ta din grădină.

I-am relatat în detaliu, cât am putut de bine, despre evenimentele ultimelor două zile, despre oamenii pe care i-am întâlnit. Când i-am povestit despre Marjorie, mi-a zâmbit.

— Cât de mult ai vorbit cu acești oameni despre celelalte Viziuni și despre modul în care se leagă ele de activitatea de activitatea lor în grădini? m-a întrebat.

— N-am pomenit nici un cuvânt, am răspuns. La început nu am avut încredere, iar mai încolo mi-am dat seama că toți știau mai multe decât mine.

— Cred că le-ai fi putut da informații foarte utile dacă ai fi

fost sincer cu ei.

— Ce informații?

M-a privit cu căldură.

— Asta tu știi.

Am tăcut și am privit peisajul. Relieful devenea tot mai proeminent, mai stâncos. Bucăți mari de granit stăteau pe marginea drumului.

— Ce zici de revederea cu Marjorie, când am trecut pe lângă grădini? a întrebat Wil.

Eram pe punctul de a spune: „doar o coincidență”, dar am întrebat:

— Tu ce crezi?

— Eu cred că nimic nu e o simplă coincidență. Mie mi se pare că voi doi ați avut o discuție neterminată, ceva ce trebuia să vă mai spuneți și n-ați mai făcut-o.

Ideea m-a intrigat și m-a deranjat în același timp. Toată viața fusesem acuzat că sunt distant, că întreb, dar nici nu exprim vreo opinie, nici nu mă implic în ceva. Mă întrebam de ce apăruse o asemenea chestiune tocmai acum?

Am remarcat și că începeam să mă simt altfel. La Viciente mă simțeam îndrăzneț, în stare de multe, și acum simțeam o depresie care creștea, amestecată cu anxietate.

— M-ai deprimat, am spus.

A râs din toată inima, apoi a spus:

— Nu eu te-am deprimat. A fost efectul plecării de la Viciente. Energia din acel loc te-a ridicat sus de tot, ca pe un zmeu. De ce crezi că au venit toți acei oameni de știință? Habar nu au de ce le place atât de mult. M-a privit în ochi. Dar noi știm, nu?

A privit drumul, apoi iar pe mine, înțelegător.

— Trebuie să faci un efort energetic când părăsești un asemenea loc.

Probabil că-l priveam nedumerit, pentru că mi-a zâmbit încurajator. Tăceam amândoi de mai mult de doi kilometri, când a vorbit din nou:

— Mai povestește-mi despre grădini.

Mi-am continuat povestea. Când i-am descris cum am văzut câmpurile energetice, m-a privit cu mirare, dar n-a spus nimic.

— Tu vezi aceste câmpuri? l-am întrebat.

M-a privit scurt.

— Da. Continuă cu povestitul...

l-am povestit totul, fără nici o întrerupere, până când am ajuns la cearta dintre Sarah și bărbatul cel înalt și la dinamica energiei lor în timpul confruntării.

— Și ce-au spus Sarah și Phil despre asta? m-a întrebat Wil.

— Nimic, am spus. Păreau că nu au nici un fel de punct de vedere despre asta.

— Nu cred, a spus Wil. Mai degrabă cred că sunt atât de fascinați de A Treia Viziune, încât n-au trecut încă mai departe. Competiția umană pentru energie este descrisă în cea de A Patra Viziune.

LUPTA PENTRU PUTERE

O groapă în drumul de țară a scuturat jeepul și m-a trezit din somn. Mi-am privit ceasul de la mână. Arăta ora trei a după-amiezii. M-am întors, încercând să deschid mai bine ochii. O durere m-a săgetat în spate.

Călătoria fusese înfiorătoare. După ce am ieșit din Viciente, am mers toată ziua, greșind de câteva ori drumul, de parcă Wil căuta ceva ce nu putea găsi. Petrecusem noaptea într-un motel cu paturi tari și pline de gloduri, așa că de dormit, nici vorbă. Acum, după a doua zi de drum întins, aveam tot dreptul să mă plâng.

Am privit spre Wil. Era atent la drum, atât de concentrat, încât m-am decis să nu-l deranjez. Părea să fie într-o dispoziție foarte serioasă, gravă chiar, la fel ca acum câteva ore, când oprise jeepul și-mi spusese că avem de vorbit.

„Îți aduci aminte că ți-am spus că Viziunile trebuie descoperite pe rând, una câte una?” mă întrebuse.

„Da.”

„Crezi într-adevăr că îți vor ieși în cale?”

„Cel puțin până acum așa s-a întâmplat”, am spus cu umor.

Wil mă privise serios.

„Aflarea celei de A Treia Viziuni a fost simplă. Tot ce a trebuit să facem, a fost Viciente. De acum încolo întâlnirea cu celelalte Viziuni poate fi mult mai dificilă.”

A tăcut un moment, apoi a spus:

„Cred că trebuie să o luăm spre sud, spre un sat lângă

Quilabamba, un loc numit Cula. Pe-acolo e o altă pădure virgină, pe care cred că trebuie să o vezi, dar este foarte important să fii atent. Coincidențele se vor întâmpla tot timpul, și nu trebuie să-ți scape nici una. Înțelegi?”

I-am spus că da, că voi avea în permanență în minte ceea ce mi-a spus. După asta, ceea ce aveam de vorbit s-a încheiat, iar eu m-am adâncit în somn - un somn pe care îl regretasem deja, din cauza durerii pe care o aveam în spate. M-am întins din nou și Wil m-a privit.

— Unde suntem? am întrebat.

— Prin Anzi, din nou, mi-a spus.

Dealurile se transformaseră în munți despărțiți de văi adânci. Vegetația era deja mai rară, copacii mai mici și bătuți de vânturi. Inspirând adânc, am observat că aerul era mai rarefiat și mai rece.

— Pune jacheta pe tine, mi-a spus Wil, scoțând cu o mână o haină de vânt, dintr-unul din sacii de voiaj. Va fi frig de-a binelea până diseară.

Înainte drumul cotea și s-a observat o mică intersecție. Pe-o parte, lângă un magazin vopsit în alb și o benzinărie, se afla parcat un vehicul cu ușile deschise. O trusă de scule era desfăcută pe jos. Când am ajuns acolo, un bărbat blond a ieșit din magazin și ne-a aruncat o privire scurtă. Era rotund la față și avea ochelari cu rame negre.

L-am privit cu atenție, căutând în minte cu cinci ani în urmă.

— Nu are cum să fie el, i-am spus lui Wil, dar arată exact ca un prieten de-al meu, cu care am și lucrat. Nu m-am gândit la el de ani de zile.

Am observat că Wil mă urmărea cu multă atenție.

— Ți-am spus să fii atent la tot ce se întâmplă, mi-a zis el. Să ne întoarcem și să vedem dacă tipul are nevoie de ajutor. Nu părea să fie localnic.

Am întors și, ajunși la benzinărie, am văzut că omul meșterea ceva la motor. Wil a scos capul pe geam.

— Mi se pare că ai necazuri, a spus el.

Omul și-a împins ochelarii cu degetul, un gest pe care și prietenul meu îl făcea des. Devenise tic.

— Da, a spus. Pompa de apă s-a cam dus.

Omul părea că are puțin peste patruzeci de ani și avea o statură echilibrată. Engleza îi era foarte corectă, dar cu un accent franțuzesc destul de clar.

Wil a sărit din mașină și a făcut prezentările. Omul mi-a întins mâna cu un surâs care, din nou, mi s-a părut familiar. Se numea Chris Reneau.

— Accentul ți-e puțin franțuzesc, am remarcat.

— Francez și sunt, a spus el. Predau psihologia în Brazilia. Sunt în Peru în căutare de informații despre un obiect arheologic care a fost descoperit aici, un fel de manuscris.

Am ezitat o secundă, nefiind sigur câtă încredere îi puteam acorda.

— Și noi suntem aici cu același scop, am spus într-un târziu.

M-a privit cu vădit interes.

— Poți să-mi spui ceva despre asta? a întrebat. Ai văzut copii?

Înainte ca eu să pot răspunde, Wil a ieșit din magazin, lăsând ușa să se trântască în urma lui.

— Avem mare noroc, mi-a spus. Proprietarul are un loc de campare și mai are și mâncare caldă. Am putea să stăm și peste noapte. S-a întors și l-a privit pe Reneau. Dacă vrei, poți rămâne cu noi.

— Da, desigur, a spus el. Excelent! Și așa pompa de schimb nu poate ajunge aici până mâine dimineață.

Apoi a început să discute cu Wil despre mașini și fiabilitatea lor, în timp ce eu m-am sprijinit de jeep, încălzindu-mă la soare și pierzându-mă într-o reverie plăcută, amintindu-mi de prietenul pe care mi-l evocase Reneau. Prietenul meu era un om iute și curios, așa cum părea și Reneau, un om care citea mult. Îmi aminteam de

teoriile care-i plăceau, dar detaliile se pierdeau în timp.

— Să ne ducem lucrurile la camping, l-am auzit pe Wil și am simțit că mă atenționa, bătându-mă pe umăr.

— Bine, am spus oarecum absent.

A deschis ușa din spate, a scos cortul și sacii de dormit, mi le-a pus în brațe, iar el a luat sacii de voiaj cu hainele de schimb. Reneau își încuia mașina. Ne-am dus toți trei prin spatele magazinului și am coborât câteva scări.

Creasta cobora abrupt. Am urmat o cărare spre stânga. După câteva zeci de metri am auzit zgomotul unei ape curgătoare și mai încolo am văzut un izvor care cădea în cascadă peste stânci. Aerul era răcoros și se simțea un miros puternic de izmă.

Terenul forma chiar în fața noastră un bazin de vreo zece metri în diametru. În jur era locul de campare, cu o vatră de piatră pentru foc. Sub cel mai apropiat copac era o stivă de lemne uscate.

— E frumos aici, a spus Wil și a început să desfacă cortul de patru persoane, pe care îl aduseserăm. În dreapta lui Wil, Reneau se străduia cu al său, care era mai mic.

— Tu și cu Wil sunteți cercetători? m-a întrebat dintr-o dată.

Wil terminase cu cortul și plecase spre benzinărie să vadă ce se auzea cu cina.

— Wilson este ghid, am spus. Eu nu am o ocupație clară.

Reneau m-am privit cu mirare.

Am zâmbit și am întrebat:

— Ai apucat să vezi ceva din Manuscris?

— Am văzut primele două Viziuni, mi-a spus, dându-se mai aproape de mine. Să-ți spun ceva: cred că lucrurile se întâmplă exact cum spune Manuscrisul, adică ne schimbăm perspectiva asupra lumii. Văd asta și în psihologie.

— Cum adică?

A tras aer în piept.

— Domeniul meu este conflictul, studierea felurilor și

cauzelor pentru care oamenii se tratează unul pe altul cu atâta violență. Am știut întotdeauna că violența vine din nevoia umană de a-l controla și a-l domina pe celălalt, dar numai recent am privit fenomenul acesta în interior, din punctul de vedere al conștiinței individului. Ne-am întrebat ce se întâmplă în interiorul ființei umane și ce o face să vrea să controleze o altă ființă. Am aflat că atunci când un individ merge către un altul și se angajează într-o conversație - lucru care se petrece în lume de milioane de ori în fiecare zi - se întâmplă următorul fapt: la sfârșitul conversației individul se simte mai puternic sau mai slab, depinde cum a decurs interacțiune dintre cei doi.

L-am privit mirat și a părut stânjenit de discursul pe care tocmai îl ținuse. I-am spus să continue.

— Din acest motiv, a adăugat el, oamenii manipulează tot timpul. Nu contează caracteristicile unei situații, subiectul abordat, suntem în stare să spunem orice e nevoie, pentru a domina conversația. Fiecare încearcă astfel să aibă controlul și să rămână deasupra întregii situații. Dacă avem baftă și punctul nostru de vedere e cel mai tare, vom primi un impuls psihologic. Cu alte cuvinte, nu încercăm să ne depășim și să ne controlăm unii pe alții din vreun scop exterior, concret, pe care vrem să-l realizăm, ci pentru impulsul psihologic astfel câștigat. Acesta este motivul tuturor conflictelor iraționale din lume, începând cu cele de la nivel individual și terminând cu cele de nivel internațional.

Există un consens în domeniul meu de studiu, care spune că acest lucru apare acum în conștiința publică. Noi, oamenii, ne dăm acum seama cât de mult ne manipulăm unii pe alții și, în consecință, ne reevaluăm motivațiile. Căutăm alte feluri de interacțiune. Eu cred că această reevaluare este o parte din noua viziune asupra lumii, despre care vorbește Manuscrisul.

Conversația noastră s-a întrerupt prin venirea lui Wil.

— Sunt gata să servească cina, ne-a spus el.

Ne-am grăbit pe potecă spre parterul clădirii în care se afla magazinul, acolo unde locuia și familia proprietarului. Am intrat în sala de mese. Pe masă ne așteptau o ciorbă caldă, legume și salată.

— Luați loc, luați loc, ne-a spus în engleză gazda, invitându-ne foarte agitat să stăm pe scaune.

În spatele lui o femeie în vârstă, probabil soția lui, și o adolescentă de vreo cincisprezece ani așteptau un semn.

Așezându-ne, Wil a lovit din greșeală masa și a dat jos o furculiță, care a căzut cu zgomot. Bărbatul s-a încruntat spre femeie, iar aceasta s-a întors și s-a răstit la fata care nici nu apucase să clipească, spunându-i să meargă să aducă alta. Fata s-a grăbit și a revenit cu o altă furculiță, pe care i-a întins-o lui Wil. Era încordată și mâna îi tremura. Ochii mei și ai lui Reneau s-au întâlnit peste masă.

— Poftă bună, ne-a spus bărbatul, întinzându-mi mie polonicul.

Mai tot timpul mesei, Reneau și Wil au discutat generalități despre viața universitară, despre provocările tinerei de ore, participării la sesiuni, publicării de articole în diverse buletine. Proprietarul părăsise camera, dar soția lui stătea și aștepta în cadrul ușii.

Când femeile au început să servească desertul, cotul tinerei a atins paharul meu cu apă, vărsându-l pe masă, în fața mea. Femeia a izbucnit, furioasă, strigând la fată în spaniolă și împingând-o într-un colț.

— Îmi pare foarte rău, mi-a spus ea apoi, ștergând apa. Fata asta e atât de neîndemânică.

Tânăra fată a aruncat farfuria cu restul de plăcintă exact spre femeie, împrăștiind mâncarea pe jos și spărgând vasul, chiar în momentul în care proprietarul a revenit în încăpere.

Acesta a început să strige și fata a fugit din încăpere.

— Îmi cer scuze, a spus el, întorcându-se către noi.

— Nu vă faceți probleme, am spus. Să nu certați fata.

Wil se ridicase în picioare, cerând nota de plată, după care am ieșit repede de acolo. Reneau tăcuse tot timpul, dar când am ieșit din casă și ne-am îndreptat spre camping și-a dat drumul.

— Ai văzut bietul copil? a întrebat, adresându-mi-se. Este exemplul clasic de violență psihologică. Aici duce nevoia omenească, dusă la extrem, de a-i controla pe alții. Bărbatul și femeia o domină total pe fată. Ai văzut cât de încordată și de nervoasă era?

— Da, am spus. Părea chiar că s-a săturat de situația în care se află.

— Exact. Părinții n-au iertat-o niciodată. În ceea ce o privește, nu are de ales, decât să izbucnească violent. Este singurul mod în care mai poate prelua controlul asupra ei însăși. Din nefericire, când va crește, va considera că trebuie să îi controleze și să domine ea pe alții, cu aceeași intensitate. Totul din cauza acestei traume. Acest lucru va fi adânc înrădăcinat în ea și va fi la fel de tiranică și de dominatoare ca și părinții ei, mai ales când se va găsi în prezența unor ființe mai vulnerabile, cum sunt copiii. Nu mă îndoiesc că asta li s-a întâmplat și părinților ei când au fost mici. Acum ei trebuie să domine, pentru că în trecut au fost dominați. Așa se transmite violența psihologică de la o generație la alta.

Brusc, Reneau a tăcut.

— Am uitat să-mi iau sacul de dormit din mașină, a spus după o clipă. Mă întorc imediat.

Eu și cu Wil ne-am continuat drumul spre corturi.

— Ai vorbit mult cu Reneau, a remarcat Wil.

— Da, am spus.

A zâmbit.

— De fapt, Reneau a vorbit mai mult. Tu ai ascultat și ai răspuns doar întrebărilor directe, dar n-ai dat prea mult de la tine.

— Mă interesează ce are de spus, am zis, apărându-mă.

Wil mi-a ignorat tonul.

— Ai văzut cum se mișca energia între membrii familiei aceleia? Bărbatul și femeia absorbeau pur și simplu energia copilului, până când aproape au terminat-o.

— Am uitat să urmăresc fluxurile de energie.

— Nu crezi că Reneau ar vrea să le vadă? Până la urmă, de ce crezi că te-ai întâlnit cu el?

— Nu știu.

— Nu crezi că toate astea au un sens? Mergeam pe drum și deodată ai dat de un om care-ți amintea de un vechi prieten. Ne-am oprit, ne-am cunoscut și iată, omul se află și el în căutarea Manuscrisului. Nu ți se pare chiar o culme a coincidenței?

— Ba da.

— Poate că v-ați întâlnit pentru ca tu să primești informații care vor da o dimensiune nouă prezenței tale aici. Și s-ar putea ca și tu să ai niște informații pentru el.

— Presupun că așa este. Ce crezi că ar trebui să-i spun?

Wil m-a privit cu căldura și simpatia care îi erau caracteristice.

— Adevărul, a spus.

Înainte ca eu să mai apuc să adaug ceva, l-am văzut pe Reneau alergând pe potecă.

— Am adus și o lanternă. Poate ne trebuie mai târziu, a spus el.

Am băgat de seamă că soarele apunea și am privit într-acolo. Discul soarelui scăpătase și cerul era roșiatic. Norii se împrăștiu în reflexe roșcate. O clipă am crezut că văd o lumină albicioasă în jurul plantelor din fața mea, dar imaginea s-a estompat repede.

— Minunat apus, am spus.

Apoi am observat că Wil intrase în cort, iar Reneau își scutura sacul de dormit.

— Da, a spus acesta din urmă, fără să privească.

M-am îndreptat spre el. M-a privit.

— N-am apucat să te întreb. Tu ce Viziuni ai cunoscut?

— Primele două mi-au fost descrise, am răspuns. Am petrecut ultimele două zile la conacul Viciente, lângă Satipo. Cât am stat acolo, niște oameni care se ocupau cu diverse cercetări mi-au dat copia celei de A Treia Viziuni. E de-a dreptul uluitoare.

Ochii i s-au aprins.

— O ai la tine?

— Da. Vrei să arunci o privire?

A luat dosarul în cort, să-l citească. Eu am aprins focul. Flăcările jucau strălucitoare, când Wil s-a târât afară din cort.

— Unde-i Reneau? a întrebat.

— Citește traducerea pe care mi-a dat-o Sarah.

Wil s-a așezat și el pe buștean, lângă foc. Întunericul coborâse cu totul și cu greu se mai distingeau ceva din liziera pădurii din stânga noastră, din luminile casei, undeva, în spate și din lumina din cortul lui Reneau. În pădure răsunau zgomotele nopții, multe necunoscute mie.

După vreo jumătate de oră a apărut Reneau, cu lanterna în mână. A venit și s-a așezat în stânga mea. Wil a căscat ușor.

— Viziunea aceasta e uimitoare, a spus Reneau. Dar a văzut vreodată cineva aceste câmpuri energetice?

I-am povestit pe scurt experiențele mele, începând cu începutul și terminând cu momentul în care am văzut eu însumi câmpurile.

A rămas o vreme tăcut, apoi a întrebat:

— Și chiar fac experimente cu proiectarea energiei asupra plantelor, influențându-le astfel creșterea?

— Nu numai creșterea, ci și puterea nutritivă, am spus.

— Dar Viziunea, așa cum este explicată, este mai cuprinzătoare decât atât, a comentat el, ca pentru sine. A Treia Viziune spune că întreg universul este format din această energie și că nu influențăm numai plantele, ci și tot

ce ne înconjoară, lucrând cu energia noastră, pe care o putem controla...

Wil m-a privit și a zâmbit.

— Îți pot spune ce am văzut eu, am zis. Am fost martorul unei discuții aprinse între doi oameni și câmpurile lor energetice făceau mișcări foarte ciudate.

Reneau și-a îndreptat ochelarii.

— Povestește-mi.

Wil s-a ridicat.

— Cred că ar trebui să ne culcăm, a spus el. Am avut o zi foarte lungă.

I-am urat „noapte bună” și a intrat în cort. După aceea am descris cât am putut de bine discuția dintre Sarah și bărbatul cel înalt, punând accentul pe mișcarea energiilor.

— Stai puțin, a spus Reneau. Spui că energiile lor încercau să se capteze una pe alta, în timp ce ei discutau?

— Da, am spus.

A rămas gânditor câteva secunde.

— Asta merită o analiză atentă. Avem doi oameni care se ceartă pe ideea că fiecare vede corect situația și că are dreptate. Fiecare încearcă să iasă câștigător, zdruncinând încrederea în sine a celuilalt și dezarmându-l complet.

Deodată a sărit în sus.

— Da, e clar!

— Ce anume? am întrebat eu.

— Mișcarea energiei este calea de a observa ce anume primesc oamenii când intră în competiție, se ceartă sau își fac rău unul altuia. Asta, desigur, dacă o poți vedea. Când controlezi o altă ființă, îi iei energia. Îți faci „plinul” pe socoteala altuia, și *asta* te motivează. Știi, ar trebui să învăț să văd aceste câmpuri. Unde e Viciente? Cum ajung acolo?

I-am spus cam pe unde era și că trebuia să-l întrebe pe Wil pentru indicații mai exacte.

— Da. O s-o fac mâine, a spus el hotărât. Acum cred că ar trebui să dorm puțin. Aș vrea să plec cât mai devreme

posibil.

Mi-a spus „noapte bună” și a intrat în cort, lăsându-mă singur cu trosnetul focului și sunetele nopții.

*

* *

Când m-am trezit Wil ieșise deja din cort. Mirosea a cereale fierte. Am ieșit din sacul de dormit și m-am uitat pe fereastră. Wil ținea o cratiță deasupra focului. Reneau nu era de văzut și nici cortul lui nu mai era la locul știut.

— Unde-i Reneau? am întrebat, îndreptându-mă și eu spre foc.

— A împachetat deja, a spus Wil. Uite-l acolo, își încarcă mașina, ca să plece imediat ce-i sosește piesa.

Wil mi-a întins un castron cu fiertură de grâu și ne-am așezat pe un buștean să mâncăm.

— Ați mai stat mult aseară? a întrebat Wil.

— Nu chiar, am spus. I-am povestit tot ce știu.

Dinspre potecă s-a auzit un zgomot. Reneau cobora în grabă spre noi.

— Sunt gata, a spus. Am venit să-mi iau la revedere.

După câteva minute de conversație, Reneau a urcat înapoi spre parcare și a plecat. Wil și cu mine ne-am apucat să ne spălăm, să ne bărbierim, să împachetăm. Am făcut plinul și am plecat spre nord.

— Cât de departe este Cula? am întrebat.

— Dacă vom avea noroc, ar trebui să ajungem înainte de căderea nopții, a spus Will, după care a adăugat: ce ai învățat de al Reneau?

L-am privit cu atenție. Părea să aștepte un anume răspuns.

— Nu știu, am spus.

— Ce teorie ți-a servit Reneau?

— Că noi, oamenii, chiar inconștient, avem tendința de a-

i controla și a-i domina pe alții. Vrem să ne adjudecăm energia care există între oameni. Asta ne remontează, ne face să ne simțim mai bine.

Wil privea fix drumul. Părea că dintr-o dată se gândește la altceva.

— De ce întrebi? am continuat eu. Este aceasta A Patra Viziune?

M-a privit.

— Nu chiar. Tu ai văzut fluxul energetic dintre oameni. Dar nu sunt sigur că știi cum e când ți se întâmplă ție.

— Spune-mi atunci! am zis, exasperat. Mă acuzi că nu vorbesc! A scoate o informație de la tine e ca și cum ți-aș extrage o măsea! Încerc de zile întregi să aflu ceva despre experiențele tale referitoare la Manuscris și tot timpul mă lași baltă.

A râs, apoi mi-a zâmbit.

— Stabilisem ceva, dacă n-ai uitat. Am un motiv pentru care sunt așa secretos. Una dintre Viziuni se ocupă cu interpretarea evenimentelor unor existențe trecute. Totul este un proces de clarificare asupra a ceea ce ești și asupra scopului pentru care exiști pe această planetă. Aș vrea să aștept până ce ajungem la această Viziune, și după aceea vom discuta trecutul meu. E bine?

Am zâmbit și eu.

— Da, cred că da.

Am călătorit în liniște tot restul dimineții. Ziua a fost frumoasă, cerul tot timpul albastru. Din când în când, urcând pe munte, nori deși ne-au tăiat calea, acoperind parbrizul cu rouă. Pe la prânz am tras pe dreapta ca să admirăm priveliștea spectaculoasă a munților și a văilor dinspre răsărit.

— Ți-e foame? a întrebat Wil.

Am dat din cap și el a scos două sandvișuri dintr-o pungă de pe bancheta din spate, împachetate cu atenție. Mi-a dat unul și m-a întrebat:

— Ce spui de peisajele astea?

— Minunate.

A zâmbit subțire și m-a privit atent, dându-mi impresia că îmi observă câmpul energetic.

— Ce faci? am întrebat.

— Casc gura, a spus el. Vârfurile munților sunt locuri cu totul și cu totul deosebite, care-i umplu de energie pe cei care stau pe ele. Îmi pare că ai o afinitate pentru peisajele montane.

I-am povestit despre valea bunicului, despre stâncile de la lac și cum totul mă făcea să mă simt mai atent, mai energizat, ca în ziua în care revenise Charlene.

— Poate faptul că ai crescut acolo, mi-a spus el, te-a pregătit pentru altceva, ceva care ți se întâmplă aici, acum.

Eram gata să-l întreb mai multe despre energia munților, când l-am auzit continuând:

— Dacă pe munte există și o pădure virgină, energia se amplifică și mai mult.

— Spre așa ceva ne îndreptăm? am întrebat.

— Uită-te și tu. Se vede de aici.

Și a întins mâna spre est. În depărtare se vedeau două creste care mergeau paralel câțiva kilometri cu o alta, după care se uneau într-un „V”. În spațiul dintre ele apărea ceva, ca un orașel, cu un vârf stâncos. Vârful părea mai înalt decât locul unde ne aflam și răsărea dintr-o pădure foarte bogată și verde.

— Locul acela verde? am întrebat.

— Da. E ca și Viciente, însă și mai puternic, și mai special.

— În ce sens „special”?

— Înlesnește o altă Viziune.

— În ce fel? am întrebat.

A pornit jeepul și am plecat din nou la drum.

— Pun pariu că vei afla tu singur, mi-a răspuns într-un târziu.

Nici unul dintre noi n-a mai scos o vorbă apoi, timp de mai mult de o oră, după care am adormit. Mai târziu, m-am trezit când Wil m-a zgâlțâit de braț.

— Hei, scoală-te! Intrăm în Cula.

M-am ridicat pe banchetă. În fața noastră, într-o vale în care se uneau două drumuri, se vedea un orașel. Pe fiecare parte era câte o creastă, chiar cele pe care le văzusem de sus mai devreme. De aproape, copacii de pe ele apăreau la fel de mari și de spectaculoși ca și cei de la Viciente.

— Vreau să-ți spun ceva înainte să intrăm în oraș, mi-a spus Wil. În ciuda energiei acestei păduri, orașul acesta este mult mai puțin civilizat decât alte locuri din Peru. Este cunoscut ca loc de informare despre Manuscris, dar ultima dată când am fost eu aici era plin de tot felul de indivizi care n-aveau idei nici de energie și nici de Viziuni. Erau în căutarea banilor pe care i-ar fi obținut dacă ar fi descoperit cea de *A Noua Viziune*.

Am privit spre așezare. Patru, cinci străzi mai mari sau mai mici, clădiri cu fațada lată, aliniate pe drumurile principale, care se întâlneau în centru, iar pe restul ulițelor case mici și sărăcicioase. Se vedeau vreo zece mașini și camioane, parcate ici și acolo.

— De ce sunt oamenii aceștia pe aici? am întrebat.

Wil a zâmbit.

— Pentru că e unul din ultimele locuri de unde se poate lua benzină și mâncare, înainte de a intra în munți.

A pornit jeepul și am coborât în oraș. Am tras în fața uneia dintre cele mai mari clădiri. Nu știam ce scria în spaniolă, dar după cum arăta vitrina, acolo se vindeau alimente și tot felul de echipamente.

— Așteaptă în mașină, a spus Wil. Mă duc să cumpăr câte ceva.

Am dat din cap afirmativ, și el a dispărut înăuntru. A privit în jur, un camion a oprit pe partea cealaltă a drumului și din el au coborât mai mulți oameni. Printre ei am

remarcat și o femeie cu părul mai închis la culoare, într-o jachetă care o ferea de praf. Spre mirarea mea, am recunoscut-o pe Marjorie. Împreună cu un tânăr de-abia trecut de douăzeci de ani a traversat drumul și au trecut exact prin fața mea.

Am deschis ușa și am ieșit din jeep, strigând:

— Marjorie!

Ea s-a oprit și a privit în jur. M-a văzut imediat.

— Hei, bună, a spus, cu un zâmbet.

S-a întors spre mine, dar tânărul a luat-o de braț.

— Robert ne-a spus să nu vorbim cu nimeni, a șoptit el, încercând vizibil să nu se facă auzit de mine.

— E-n regulă, i-a spus ea. Îl cunosc. Intră.

El m-a privit sceptic, apoi a dat din umeri și a intrat în magazin. Am încercat apoi să explic, destul de poticnit, ce se întâmplase între noi în grădini. A râs și mi-a spus că știa totul de la Sarah. Era pe cale de a mai spune ceva, când Wil a ieșit din magazin cu brațele pline.

Am făcut prezentările și am stat puțin de vorbă, în timp ce Wil a așezat proviziile în portbagajul jeepului.

— Am o idee, a spus el. Hai să mâncăm ceva peste drum.

Am privit într-acolo. Se vedea vitrina unei cafenele.

— Bine, am spus.

— Știu și eu? a spus Marjorie. Trebuie să plecăm repede.

— Unde mergeți? am întrebat.

— Câțiva kilometri mai la vest. Vrem să vizităm un grup care studiază Manuscrisul.

— Te putem duce noi, după cină, s-a oferit Wil.

— Cred că e bine și așa.

Wil m-a privit.

— Mai am de luat ceva. Duceți-vă voi înainte și o să comand și eu când o să vin. O să întârzii doar câteva minute.

Am fost de acord, iar eu și Marjorie am așteptat să treacă vreo două camioane, ca să putem traversa. Am coborât

puțin pe strada. Tânărul cu care venise Marjorie ne-a tăiat brusc calea.

— Unde te duci, a întrebat-o, luând-o de braț.

— E un prieten de-al meu, i-a replicat ea. Ne ducem să mâncăm, apoi voi veni cu el.

— Ascultă, nu toată lumea e de încredere pe aici. Știi că Robert n-ar fi de acord.

— Dar e-n regulă, a spus ea.

— Eu vreau să vii cu mine chiar acum!

I-am luat mâna de pe brațul lui Marjorie.

— Ai auzit ce ți-a spus, am insistat.

S-a dat înapoi, dintr-o dată foarte timid. S-a întors și a intrat în magazin.

— Să mergem, am spus către Marjorie.

Am intrat în cafenea. Sala de mese era o încăpere cu opt mese, mirosind a fum și grăsime. Am văzut o masă liberă, undeva, în stânga. Ne-am îndreptat într-acolo, urmăriți de câteva priviri destul de distrase.

Chelnerița vorbea numai spaniola, dar Marjorie s-a descurcat de minune și a făcut comanda pentru amândoi. După aceea m-a privit cu căldură.

I-am zâmbit și eu.

— Cine era tipul?

— Kenny? Nu știu ce-i cu el. Mulțumesc pentru ajutor.

Mă privea direct în ochi și, având în vedere și comentariul pe care l-a făcut, mă simțeam minunat.

— Cum de te-ai adunat cu grupul acesta? am întrebat.

— Robert Jensen este arheolog. A format un grup de studiu al Manuscrisului și de căutare a celei de A Noua Viziuni. A fost pe la Viciente și acum câteva săptămâni, și acum vreo două zile... Eu...

— Ce? am întrebat.

— Ei, aveam acolo o relație și de mai multă vreme vroiam să o rup. Apoi m-am întâlnit cu Robert și a fost atât de fermecător, a povestit lucruri atât de interesante despre

ceea ce făcea... M-a convins că cercetarea noastră din grădini putea fi mult ajutată de *A Noua Viziune*, în căutarea căreia se află. A spus că aventura căutării ei va fi cea mai grozavă din toate cele trăite de el până acum și mi-a oferit un loc în echipa sa, pentru câteva luni. M-am decis să accept...

A tăcut din nou și a privit masa. Părea stânjenită, așa că am schimbat subiectul.

— Câte Viziuni ai citit?

— Numai pe cea de la Viciente. Mai are și Robert câteva, dar el crede că oamenii trebuie să se elibereze de tradiționalism, ca să le înțeleagă. El spune că mai bine învățăm conceptele cheie de la el.

Probabil că m-am încruntat, pentru că a adăugat:

— Nu-ți prea place ideea, nu?

— Sună curios, am spus.

M-a privit din nou, foarte intens.

— Și pe mine mă miră. Poate când mă duceți acolo o să stai puțin de vorbă cu el și să-mi spui ce crezi.

Chelnerița a apărut cu mâncarea, a pus-o pe masă și a plecat. Wil a trecut pe lângă ea, venind spre noi în mare grabă.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, care se află la un kilometru de aici, a spus el. O să dispar vreo două ore. Ia tu jeepul și condu-o pe Marjorie. Eu voi pleca cu altcineva.

Mi-a zâmbit, adăugând:

— Ne vedem acolo!

M-a bătut un gând să-i spun de Robert Jensen, dar am tăcut. Era mai bine așa.

— Bine, am spus.

A privit-o pe Marjorie.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut. Păcat că n-am putut să stăm mai mult de vorbă.

L-a privit cu expresia ei blândă.

— Altă dată.

Wil mi-a lăsat cheile mașinii și a plecat. Marjorie a mâncat tăcută câteva minute. Într-un târziu a spus:

— Îmi face impresia unui om foarte hotărât. Cum te-ai întâlnit cu el?

I-am povestit în detaliu aventurile mele de la sosirea în Peru. Mă asculta foarte atentă. M-am pomenit că povestirea curgea cu mare ușurință și mă exprimam aproape cu talent. Ea părea vrăjită, îmi sorbea fiecare cuvânt.

— Dumnezeu! a exclamat. Chiar crezi că ești în pericol?

— Nu, nu cred. Cel puțin nu aici, atât de departe de Lima.

Mă privea, încă așteptând ceva, așa că în timp ce terminam masa, am făcut rapid un sumar al evenimentelor de la Viciente, până în momentul în care Sarah și cu mine am ajuns la grădini.

— Acolo te-am cunoscut pe tine, am precizat. Și ai dispărut foarte repede.

— Ei, n-a fost chiar așa, a zămbit ea. Nu te cunoșteam și când am văzut care îți sunt sentimentele, am considerat că era mai bine să plec.

— Îmi cer scuze, am spus aproape râzând, că mi-a scăpat energia din frâu.

S-a uitat la ceas.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. Probabil că mă caută deja.

Am lăsat banii pe masă și am ieșit, îndreptându-ne spre jeepul lui Wil. Noaptea era friguroasă, se vedea aburul respirației. După ce ne-am urcat în mașină, Marjorie mi-a spus:

— Ia-o pe aici, spre nord. O să-ți spun eu unde ieșim la drum.

Am dat din cap, am întors scurt pe stradă și am intrat pe drumul indicat.

— Mai spune-mi despre ferma spre care ne îndreptăm, am zis.

— Cred că Robert a închiriat-o. Se pare că grupul său

folosește ferma de multă vreme, iar el studiază Viziunile. Cât am stat eu acolo, s-au ocupat cu toții de provizii, de revizuirea mașinilor, chestii din astea. O parte din ei păreau cam duri, ca să spun așa.

— De ce te-a invitat? am întrebat.

— Spunea că îi trebuie o persoană care să poată interpreta ultima Viziune, în caz că o va găsi. Cel puțin asta a spus când eram la Viciente. Aici a vorbit numai despre provizii și pregătiri pentru excursie.

— Unde plănuiește să plece?

— Nu știu. Nu mi-a răspuns niciodată la această întrebare.

După vreo trei kilometri, mi-a spus să o iau spre stânga, pe un drum îngust și pietruit. Am coborât într-o vale. În față se vedea o casă făcută din bârne groase de lemn. În spatele ei se înălțau mai multe hambare și dependințe. Trei lame ne-au privit de pe o mică pășune îngrădită.

În timp ce încetineam, pregătindu-mă să opresc, cei câțiva oameni care se ocupau de o mașină ne-au privit fără să zâmbească. La marginea casei am observat un grup electrogen care duduia. Ușa s-a deschis și spre noi s-a îndreptat un bărbat înalt, brunet, cu trăsături aspre, puternice.

— E Robert, mi-a spus Marjorie.

— Bine, am spus, simțindu-mă încrezător și tare pe poziție.

Ne-am dat jos din mașină. Jensen a privit spre Marjorie.

— Începusem să mă îngrijorez pentru tine, a spus. Am înțeles că ai întâlnit un prieten.

M-am prezentat și mi-a strâns cu putere mâna.

— Sunt Robert Jensen, a spus. Mă bucur că sunteți bine amândoi. Să mergem înăuntru.

În casă, mai mulți oameni se ocupau de provizii. Unul ducea un cort și un primus la mașină. În sufragerie mai erau și două femei peruane, care împachetau mâncare.

Jensen s-a așezat pe un scaun și ne-a arătat, cu un gest, alte două scaune pe care să ședem.

— De ce spui că e bine că suntem teferi amândoi? am întrebat.

S-a aplecat spre mine și m-a întrebat, la rândul lui:

— De când te afli prin părțile astea?

— De azi după-masă.

— Atunci e clar că nu știi cât e de periculos. Dispar oameni aici. Ai auzit de Manuscris, de cea de *A Noua Viziune*, cea de negăsit?

— Da. De fapt...

— Atunci trebuie să afli ce se întâmplă, m-a întrerupt. Căutarea acestei Viziuni e o poveste urâtă. Sunt implicați oameni periculoși.

— Cine sunt aceștia?

— Cei care nu dau doi bani pe valorile arheologice ale acestor descoperiri. Oameni care vor să aibă aceste Viziuni pentru interesele lor.

Un uriaș cu barbă ne-a întrerupt conversația, întinzându-i lui Jensen o listă. Au schimbat câteva replici rapide în spaniolă. Apoi, Jensen m-a privit din nou.

— Și tu cauți Viziunea lipsă? Ai idee în ce te bagi?

M-am simțit cam ciudat și am reușit cu greu să vorbesc.

— Ăăă... Mai degrabă aș vrea să aflu mai multe despre restul Manuscrisului. Nu am văzut încă prea multe...

S-a îndreptat pe scaun, apoi a spus:

— Îți dai seama că Manuscrisul e un bun în proprietatea statului și că a face copii neavizate este ilegal?

— Da, dar unii oameni de știință dezaproabă acest lucru. Sigur că a guvernul suprimă noile...

— Nu crezi că națiunea peruană are drept de control asupra propriilor comori arheologice? Guvernul știe că te afli în această țară?

Nu știam ce să zic... Neliniștea îmi provoca din nou strângeri de stomac.

— Ei, să nu mă înțelegeți greșit, a continuat zâmbind. Sunt de partea ta. Dacă ești susținut de oameni de știință din afara țării, spune-mi. Impresia mea este că de fapt te afli și tu în treabă.

— Cam așa ceva, am spus.

Am observat că atenția lui Marjorie se mutase de la mine la Jensen.

— Ce crezi că ar trebui să facă? l-a întrebat ea.

Jensen s-a ridicat și a zâmbit.

— Aș putea să-ți ofer un loc aici, cu noi. Avem nevoie de oameni. Locul în care mergem este relativ singur, cel puțin așa cred. Și ai avea și posibilitatea să te întorci acasă, dacă lucrurile vor merge mai rău.

M-a privit cu atenție.

— Dar va trebui să faci în permanență ceea ce ți se spune.

Am întors capul către Marjorie. M-am simțit derutat. Îmi spuneam că poate ar fi mai bine să accept oferta lui Jensen. Dacă se avea bine cu guvernul, aceasta putea fi singura mea cale pentru o întoarcere legală în State. Poate că mă îmbătam cu apă rece. Jensen ar fi putut avea dreptate și eu nu.

— Cred că ar trebui să te gândești la ce a spus Robert, a comentat Marjorie. E înfricoșător pe aici de unul singur.

Deși îmi spuneam că ar putea să aibă dreptate, eu avea încredere în Wil, în intențiile noastre. Am vrut să-mi exprim acest gând, dar când să deschid gura, nu am putut articula cuvintele. Nu mai puteam gândi clar.

Dintr-o dată, uriașul a dat buzna în încăpere. Jensen s-a ridicat brusc și a privit pe fereastră, apoi s-a întors calm spre Marjorie.

— Vine cineva. Mergi te rog și cheamă-l pe Kenny.

A deschis ușa și mi-am auzit numele menționat afară.

— Cine e acolo? am întrebat.

Jensen m-a privit dur.

— Liniște! a spus.

El și bărbatul cel înalt au ieșit și au închis ușa. Pe geam, am văzut, o figură solitară desenându-se în spatele farurilor camionului. Primul impuls a fost să rămân înăuntru. Felul în care Jensen evaluase situația mă umpluse de temeri. Dar ceva îmi părea familiar la persoana pe care o vedeam, așa că am deschis ușa și am ieșit. Când m-a văzut, Jensen s-a repezit spre mine.

— Ce faci? Intră imediat înapoi!

Mi-am auzit din nou numele menționat, dincolo de generator.

— Înapoi! Acum! a spus Jensen. Poate fi o capcană.

Stătea exact în fața mea, blocându-mi vederea spre camion.

— Înapoi! Acum!

M-am simțit complet confuz, panicat, incapabil să iau o decizie. Silueta din spatele luminilor s-a apropiat. Am auzit limpede:

— ... Să vii, pentru că trebuie să vorbesc cu tine!

Apoi pe măsură ce s-a apropiat, capul mi s-a limpezit și mi-am dat seama că era Wil. Am trecut pe lângă Jensen.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Wil. Trebuie să plecăm de aici.

— Să o luăm și pe Marjorie.

— Nu pot face nimic pentru ea acum. Ar fi mai bine să plecăm.

Ne îndepărtam hotărât, când l-am auzit pe Jensen strigând:

— Mai bine ați rămâne aici! N-o să vă meargă!

Wil s-a oprit și m-a privit, dându-mi ocazia să aleg: să plec sau să rămân.

— Să mergem! am spus.

Am trecut de camionul cu care venise Wil, remarcând în cabină doi oameni. Ne-am suit în jeep și am plecat. Convoiul cu prietenii lui Wil ne-a urmat.

El m-a privit.

— Jensen mi-a spus că te-ai decis să stai cu grupul lui. Ce s-a întâmplat, de fapt?

— De unde știi cum îl cheamă? m-am mirat eu.

— Știu totul despre tipul acesta, a replicat Wil. Lucrează pentru guvernul peruan. E într-adevăr arheolog, dar e hotărât să țină totul sub secret, în schimbul exclusivității dreptului de studiu asupra Manuscrisului. Atâta doar că n-ar fi trebuit să plece în căutarea celei de A Noua Viziuni. După toate aparențele, încalcă înțelegerea cu guvernul. Umblă zvonul că va pleca în curând. Și când am auzit că Marjorie e cu el, mi-am zis că e mai bine să merg să văd. Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că sunt în pericol și că ar trebui să rămân cu ei. Și că mă va ajuta să mă întorc acasă, dacă vreau.

Wil a clătinat din cap.

— Te domina de-a binelea.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să vezi câmpurile energetice. Al tău fugise aproape cu totul în al lui.

— Nu înțeleg!

— Adu-ți aminte de Sarah și de cearta de la Viciente... Ai fost martor. Cel care câștigă, cel care-și impune punctul de vedere asupra celuilalt, îl „golește” practic de energie, iar cel care pierde se simte sfârșit, slab, confuz... Ca fata din familia de aseară.

A zâmbit.

— Așa arăți tu acum.

— Ai văzut cum lucrul acesta mi s-a întâmplat mie?

— Da. Și ți-a fost foarte greu să oprești controlul pe care-l avea asupra ta și să i te sustragi. Pentru o secundă, chiar am crezut că n-o vei face.

— Dumnezeu! Tipul chiar că e diabolic!

— Nu chiar. Probabil că este doar pe jumătate conștient de ceea ce face. Crede că este în drept să controleze situația și în mod sigur și-a dat seama până acum că n-o

poate face decât urmând o anumită strategie. Mai întâi, pretinde că-ți este prieten, apoi găsește un defect în ceea ce faci. În cazul tău, marșează pe ideea că ești în pericol. De fapt, îți subminează în mod subtil încrederea, până când începi să te îndoiești de calea ta și să te identifici cu el. De îndată ce-i reușește acest lucru, ești al lui.

Wil m-a privit în ochi.

— Este doar una dintre multele strategii pe care le folosesc oamenii ca să utilizeze energia altora. O să afli și altele, mai târziu, în A Șasea Viziune.

Nu-l mai ascultam. Toate gândurile mele se îndreptau spre Marjorie. Nu-mi prea plăcea că trebuia să o las acolo.

— Nu crezi că ar trebui să încercăm s-o recuperăm pe Marjorie? am întrebat.

— Nu acum. Nu cred că e în pericol. Putem să trecem pe acolo mâine, înainte de plecare și să încercăm să vorbim cu ea.

Am rămas tăcuți câteva minute, apoi Wil a spus:

— Înțelegi ce am vrut să spun când am zis că Jensen nu-și dă seama ce face? Prin asta, nu se deosebește de majoritatea oamenilor. Face ceea ce trebuie ca să fie mai puternic.

— Nu. Cred că nu înțeleg.

Wil părea gânditor.

— Mulți oameni sunt complet inconștienți, în *acest* sens. Știm doar că ne simțim slabi și dintr-o dată, când îi controlăm pe ceilalți, ne simțim mai bine. Nu ne dăm seama că facem asta pe spezele altora. Furăm energia de la alții. Mulți oameni își trăiesc toată viața vânând permanent energia altora.

M-a privit amuzat.

— Deși uneori lucrurile se petrec și astfel. Întâlnim pe câte cineva, care măcar pentru o vreme, ne va trimite în mod voit energia sa.

— Unde vrei să ajungi?

— Adu-ți aminte când tu și Marjorie mâncați împreună la restaurant și am intrat eu.

— Ei bine?

— N-am idee despre ce vorbeai, dar era clar că energia plutea toată spre tine, am văzut asta foarte clar când am intrat. Cum te-ai simțit în momentele alea?

— Foarte bine, am spus. Ideile pe care le exprimam îmi erau limpezi precum cristalul. Mă exprimam cu ușurință. Dar unde vrei să ajungi?

A zâmbit.

— Uneori, alte persoane vor ca noi să definim pentru ele o situație, și pentru asta ne dau energia necesară, așa cum a făcut Marjorie cu tine, ne fac să ne simțim mai puternici, dar vezi tu, „darul” acesta nu durează prea mult. Majoritatea oamenilor, chiar și Marjorie, nu sunt destul de puternici ca să tot dea energie. De aceea relațiile lor degenerază în luptă pentru putere. Oamenii își contopesc energiile, apoi se luptă să controleze totul. Cel care pierde plătește un preț foarte mare.

S-a oprit brusc și m-a privit.

— Înțelegi acum A Patra Viziune? Gândește-te la ce ți s-a întâmplat. Ai văzut fluxul de energie dintre oameni și te-ai întrebat ce e cu asta, apoi ai dat peste Reneau, care ți-a spus că psihologii caută motivele pentru care oamenii încearcă să se controleze unii pe alții. Această teorie a fost demonstrată de către familia peruană. Ai văzut că dominarea altora îl face pe cel ce domină să se simtă puternic și atotștiutor, „sugând” energie de la cei pe care îi domină. Nu are importanță că tu crezi că o face pentru binele celorlalți - al copiilor de exemplu - care ar avea nevoie de control tot timpul. Stricăciunea s-a produs. Mai încolo, ai dat peste Jensen și ți-ai făcut idee despre cum se simte acest lucru. Ai văzut că atunci când cineva te domină psihic, parcă îți ia mințile. Nu ai pierdut o polemică intelectuală cu Jensen. Nu, și cu toate astea, toată puterea

ta mentală s-a dus la el. Din păcate, această violență psihică se întâmplă tot timpul în societate, deseori exercitată de către oameni bine intenționați.

Am aprobat. Wil îmi rezumase experiența cum nu se poate mai bine.

— Încearcă să înțelegi pe deplin A Patra Viziune, a continuat el. Vezi cum se potrivește cu ceea ce știi deja. A Treia Viziune ți-a arătat că lumea fizică este un vast sistem energetic. Acum, A Patra îți arată că foarte mult timp oamenii s-au bătut pentru singurul tip de energie la care sunt deschiși: cea care „curge” între ei. La asta s-a rezumat întotdeauna conflictul uman, indiferent de nivel: de la sâcâiala din familie și de la serviciu, până la războaiele dintre națiuni. Toate sunt rezultatul sentimentului de nesiguranță, al slăbiciunii și impulsului de a fura energia altuia pentru a te simți bine.

— la stai! am protestat. Unele războaie au trebuit să fie purtate: au fost drepte.

— Desigur. Dar unicul motiv pentru care un conflict nu poate fi rezolvat imediat este că una dintre părți are o atitudine irațională, în scop energetic.

Wil a părut că-și amintește dintr-o dată ceva. Căutând în rucsac, a scos câteva hârtii, prinse cu o agrafă de birou.

— Uitasem! a spus. Am găsit pentru tine o copie a celei de A Patra Viziuni.

Mi-a dat copia și a tăcut, privind la drum, în timp ce conducea.

Am luat lanterna de pe bord și am citit timp de vreo douăzeci de minute. *Înțelegerea celei de A Patra Viziuni - se spunea - consta în a vedea lumea ca pe o vastă competiție pentru energie, prin urmare și pentru putere.*

Totuși, odată ce oamenii înțeleg lupta aceasta - continua Viziunea - conflictul va începe imediat să fie depășit. Vom începe să ieșim din competiția pentru energia umană, fiindcă, în final, vom fi capabili să primim energie de la alte

surse.

L-am privit pe Wil.

— Care sunt celelalte surse? am întrebat.

El a zâmbit, dar n-a spus nimic.

MESAJUL MISTICILOR

A doua zi de dimineață, m-am sculat imediat ce l-am auzit pe Wil mișcând. Petrecusem noaptea într-o casă a unuia dintre prietenii lui. Wil se îmbrăca iute într-un colț. Afară era încă întuneric.

— Să strângem repede, a șoptit.

Ne-am adunat hainele și am făcut câteva ture la mașină, cu proviziile. Centru orașului era la numai câteva sute de metri. Luminile sale se vedeau vag în întuneric. Zorile erau doar o linie roșiatrică înspre răsărit. Câteva păsări ciripeau răzleț. În rest, liniște.

Am rămas lângă jeep, în timp ce Wil a vorbit ceva pe verandă cu prietenul său. Deodată, s-au auzit zgomote în centru. Se vedeau îndreptându-se într-acolo luminile farurilor a trei camioane, care apoi s-au oprit în acel loc.

— Ar putea fi Jensen, a spus Wil. Să mergem să vedem ce se întâmplă, dar cu atenție.

Ne-am dus spre o alee care dădea în centru, la câteva zeci de metri de camioane. Două dintre ele erau încărcate cu combustibil, iar al treilea era parcat în fața unui magazin. Patru, cinci oameni se învârtteau pe lângă ele. Am văzut-o pe Marjorie ieșind din magazin și ducând ceva în camionul de acolo. Apoi a venit spre noi, uitându-se în vitrinele magazinelor vecine.

— Du-te spre ea și vezi dacă poți să o convingi să vină cu noi, mi-a șoptit Wil. Vă aștept aici.

M-am furișat după colț și m-am îngrozit de ce-am văzut:

oamenii lui Jensen purtau arme automate. Teamă mea a crescut într-o clipă și mai mult. Pe o stradă, la câțiva pași de mine, niște soldați se furișau spre grupul lui Jensen.

Exact în momentul în care Marjorie m-a zărit pe mine, și oamenii lui Jensen i-au văzut pe soldați. Un zgomot de focuri de armă a izbucnit dintr-o dată. Marjorie m-a privit terorizată. M-am grăbit spre ea, am apucat-o de braț și ne-am ascuns pe alea următoare. S-au auzit mai multe împușcături, precum și dialoguri și țipete furioase în spaniolă. În fugă, ne-am împiedicat de un vraf de ambalaje și ne-am trezit pe jos.

— Să fugim! am strigat, sărind în picioare.

S-a luptat și ea să se ridice, apoi m-a tras și pe mine jos, arătându-mi din priviri spre capătul aleii. Am înghețat. Într-un sfârșit, cei doi au fugit pe stradă, spre un pâlț de arbori, puțin mai departe.

Știam că trebuia să ajungem înapoi, la casa prietenului lui Wilson, la jeep, fiind sigur că Wil se va duce acolo. Ne-am târât cu atenție spre strada vecină. Din dreapta se auzeau țipete și focuri de armă, dar din locul în care ne aflam nu vedeam nimic. Spre stânga iarăși nimic, nici urmă de Wil. Probabil că ne-o luase înainte.

— Să trecem prin pădure, am spus către Marjorie, care-și învinsese teama și părea foarte sigură pe sine. După aceea - am continuat - să mergem pe la marginea pădurii spre stânga. Jeepul e parcat pe-acolo, pe undeva.

— Bine, a spus ea.

Am traversat repede strada și am alergat vreo șaptezeci de metri spre casă. Jeepul era acolo, dar în jurul lui nici o mișcare. Cum ne pregăteam să traversăm încă o stradă, spre casă, o mașină militară a dat colțul în stânga noastră și s-a îndreptat încet în aceeași direcție ca și noi. În secunda următoare l-am văzut pe Wil străbătând în fugă curtea, sărind în jeep și plecând în trombă în direcția opusă. Mașina militară l-a urmat.

— Ei, fir-ar să fie! am spus.

— Ce facem acum? a întrebat Marjorie, cu teamă.

S-au mai auzit împușcături pe străzile principale din spatele nostru, de data aceasta mai aproape. În față pădurea se îndesea și cobora, urmând relieful, spre nord și spre sud. Creasta era aceeași cu cea pe care o văzusem înainte în panoramă.

— Repede, să urcăm! am spus.

Am urcat în fugă câteva sute de metri. Ne-am oprit într-un luminiș și am privit înapoi către oraș. Tot mai multe mașini militare păreau să curgă pe străzi și soldații începuseră razia, percheziționând fiecare casă. Sub noi, la baza dealului, se auzeau voci înăbușite.

Ne-am grăbit să urcăm mai departe. Tot ce puteam face acum era să fugim cât mai repede.

*

* *

Am continuat să urcăm spre nord toată dimineața, oprindu-ne numai pentru a ne ascunde atunci când vreun vehicul se întâmpla să treacă pe creasta paralelă cu noi, în stânga. Traficul era format în general din mașini militare de culoare verde, ca și cele pe care le văzusem în oraș, dar mai trecea și câte o mașină civilă. Ca o ironie, drumul servea drept apărare în fața sălbăticiei care ne înconjură.

Înainte de noastră, culmile se uneau și păreau tot mai abrupte. Țancuri stâncoase străjuiau de-o parte și de alta valea de dedesubt. Deodată, am văzut venind un jeep ca al lui Wil, pe un drumeag ce șerpuia înspre vale.

— Parc-ar fi Wil, am spus, scrutând atent depărtarea.

— Să coborâm, a spus Marjorie.

— Stai! Dacă e vreo capcană? Dacă l-au prins și folosesc jeepul drept momeală pentru noi?

Fața lui Marjorie s-a întunecat.

— Stai aici, am spus. Voi coborî singur. Tu privește numai. Dacă totul e în ordine, îți voi face un semn să cobori.

A fost de acord, cu destulă ezitare și eu am coborât rapid povârnișul pietros, spre locul unde era parcat jeepul. Am putut vedea, printre frunze, o persoană care cobora din mașină, dar n-am recunoscut-o. Mi-am croit drum printre tufișuri și printre trunchiurile copacilor, alunecând din când în când pe pământul cleios și ud.

În sfârșit, mașina mi-a apărut direct în față, la vreo sută de metri. Șoferul, aplecat pe fereastră, încă nu putea fi recunoscut. M-am mișcat puțin pentru a vedea mai bine. Era Wil. M-am lăsat să alunec la vale, până m-am oprit într-un trunchi de copac, în ultima clipă. Mi s-a strâns stomacul. Aproape că mă sinucideam...

Ținându-mă de copac, am încercat să-i atrag atenția lui Wil. Privea undeva deasupra mea, cu mare atenție. Coborând privirea, m-a văzut și pe mine. A sărit în sus și a venit spre mine, prin tufișuri. I-am făcut un semn spre cheile abrupte. S-a uitat și el într-acolo, apoi mi-a strigat:

— Nu văd nici o potecă! Trebuie să cobori în vale și, cumva să treci pe acolo.

I-am făcut semn că am auzit și când să o strig pe Marjorie am auzit zgomot de motor. Wil a sărit în mașină și a pornit spre șoseaua principală. M-am grăbit în sus, pe deal. Printre crengi, am văzut-o pe Marjorie venind spre mine.

Deodată, din spatele ei s-au auzit strigăte violente în spaniolă și zgomot de pași care alergau. Marjorie s-a ascuns după niște pietre. Mi-am schimbat și eu direcția, fugind cu cât mai puțin zgomot spre stânga. Printre crengi, am văzut doi oameni înșfăcând-o pe Marjorie și am auzit țipătul ei speriat.

Am continuat să urc panta, ascunzându-mă, având în minte imaginea ei speriată. Odată ajuns sus, am luat-o din nou spre nord, cu capul pleznindu-mi de durere și de frică.

După mai mult de un kilometru, m-am oprit, atent. Se

auzeau mișcări și glasuri în urma mea. Întins pe spate, am încercat să mă relaxez și să-mi limpezesc gândurile, dar amintirea capturării lui Marjorie îmi venea mereu în minte. De ce am lăsat-o singură? Ce să fac acum?

M-am ridicat, trăgând aer în piept și privind în jur nu se vedeau mașini. Am luat-o din nou la fugă, oprindu-mă din când în când pentru a asculta, dar nu se auzeau decât zgomotele obișnuite ale pădurii. Încetul cu încetul, am început să mă mai liniștesc. În cele din urmă au prins-o pe Marjorie... Ea nu era vinovată cu nimic, fugise doar din fața împușcăturilor. Probabil că va fi reținută numai până când va fi legitimată și atunci vor vedea că este om de știință cu acte în regulă.

Am pornit din nou spre nord. Începeau să mă doară toți mușchii, de la atâta alergătură. Mă simțeam murdar, obosit, înfometat și cu stomacul strâns de frică. Două ore, sau mai mult, am tot mers, fără să mă gândesc la nimic și fără să întâlnesc pe nimeni.

Apoi, dintr-o văioagă, din stânga, am auzit zgomot de pași. Am înghețat, ascultând, dar zgomotul a încetat. Copacii erau mai mari aici, un scut uriaș în calea razelor soarelui, care subția mult lumina. Nu se vedea la mai mult de cincizeci de metri. Totul era nemișcat. Am mers ușor spre un bolovan, în dreapta, apoi spre niște copaci, având grijă să nu fac vreun zgomot. Trei movile se vedeau mai departe, în direcția spre care mergeam, așa că mi-am continuat drumul. Tot nici o mișcare. Am înaintat puțin. În spatele meu am auzit trosnetul unei crenguțe. M-am întors încet.

Chiar acolo, lângă bolovan, se afla bărbatul cel uriaș pe care-l văzusem la ferma lui Jensen, cu ochi sălbatici, speriați, cu brațele tremurânde, amenințându-mă cu o armă automată. Părea că se chinuie să-și aducă aminte cine sunt.

— Stai, stai! am spus. Îl cunosc pe Jensen.

M-am privit atent și a lăsat arma în jos. Din pădure, în spate, am auzit pe cineva mișcându-se. Bărbatul a fugit pe lângă mine, cu arma în mână. L-am urmat, instinctiv. Amândoi alergam cât puteam de repede, sărind peste crengi și bolovani, privind din când în când în urmă.

După câteva sute de metri, s-a împiedicat și eu l-am depășit în fugă. M-am oprit între două stânci, să mă odihnesc puțin, și am privit înapoi, încercând să văd ce venea după noi. Un soldat singuratic a ridicat arma, amenințându-l pe bărbatul care se chinuia să se ridice de jos. Înainte să apuc să spus ceva, soldatul a tras. Pieptul bărbatului s-a înroșit brusc, împrôșcând totul în jur cu sânge. Ecolul salvei trase cu puțin înainte a umplut aerul.

O clipă, omul a rămas nemișcat, cu ochii larg deschiși. Apoi trupul său s-a arcuit și a căzut. Am reacționat orbește, începând să alerg din nou spre nord, de teamă că soldatul m-ar fi putut repera. Creasta devenea tot mai abruptă și pietroasă. Îmi era tot mai greu să urc.

Tot corpul îmi tremura de oboseală și de frică. Mă chinuiam să câștig distanță, agățându-mă și împingându-mă cu mâinile printre pietre. După câteva secunde m-am uitat în urmă. Soldatul se apropiase de cadavru. M-am furișat după o piatră, exact când și-a ridicat privirea și s-a uitat în sus. Mi s-a părut că privea direct spre mine. M-am târât la stânga, prin spatele pietrelor. Mai încolo, plantele m-ar fi ascuns ochilor soldatului, așa că am sărit din nou în picioare, alergând cât puteam de repede spre perdeaua de copaci pe care o vedeam în față. Deși nu îndrăzneam să privesc înapoi, ca să mă conving, eram sigur că soldatul era pe urmele mele.

În fața mea dealul devenea din nou abrupt și m-am luptat să urc, simțind că începeau să mă lase puterile. În vârf, totul era plin de copaci înalți, deși ca peria. Pământul era ud, nu vedea niciodată soarele. În spatele păduricii se ridica un perete de stâncă, pe care l-am escaladat cu multă

atenție, căutând locșoare unde să mă pot agăța și sprijini. M-am luptat, până când am văzut ce era în fața mea: o prăpastie de vreo sută de metri, fără nici o putință de a o traversa.

Priveliştea m-a trăsnet și m-a nimicit într-o clipă. Se auzeau pietre alunecând pe peretele pe care tocmai îl urcasem, semn că soldatul se apropia cu repeziciune. Am căzut în genunchi. Eram obosit, sfârșit, și cu un ultim suspin m-am abandonat sorții, renunțând a mă mai lupta. Nu va trece mult și vor veni gloanțele, știam asta. Ciudat, la capătul acestui sentiment de groază, moartea era ca o eliberare bine venită. În așteptare, mi-au răsărit în minte imagini ale duminicilor copilăriei mele, ale contemplării inocente a lui Dumnezeu. Oare cum este moartea? Am încercat să mă deschid către această experiență.

După multă vreme, neavând nici o idee despre cât timp putea să fi trecut, am devenit brusc conștient că nu se întâmplase nimic! Am privit în jur și am văzut, cu mare surprindere, că mă aflam pe piscul cel mai înalt al muntelui. De acolo vedeam alte dealuri, alte culmi, panorama se întindea în toate direcțiile.

O mișcare mi-a atras atenția. Departe, în vale, pe panta care dădea spre sud, soldatul mergea agale, îndepărtându-se de mine, cu arma lui și a bărbatului din tabăra lui Jensen atârându-i în spate.

Vederea acestuia mi-a adus un val de căldură în trup și m-a umplut de o bucurie mută. Cumva, nu știu cum, am supraviețuit! M-am așezat cu picioarele încrucișate, savurând această sublimă stare de euforie. Aș fi vrut să stau acolo pentru totdeauna. Ziua era minunată, soarele strălucea, cerul era albastru, senin.

Și, cum ședeam așa, m-a izbit cât de aproape mi se păreau dealurile purpurii din zare, sau, mai bine zis, ce senzație de apropiere simțeam. Aceeași percepție se putea extinde și la norișorii răzleți, care îmi treceau pe deasupra

capului. Aveam impresia că dacă ridic mâna, îi pot atinge.

Cum priveam spre cer, mi-am dat seama că se întâmpla ceva aparte în corpul meu. Mă mișcam cu o ușurință incredibilă, spatele și gâtul le puteam îndrepta fără efort, fără durere. M-am ridicat în picioare fără să mă ajut de mâini, tot fără să simt vreo durere. Aveam senzația că sunt ușor ca un fulg.

Privind munții din depărtare, am observat luna, care se pregătea să apună. Era doar un sfert de lună și atârna deasupra orizontului, ca un bol întors. Pe loc, am înțeles de ce avea acea formă. Soarele, la milioane de kilometri deasupra mea, strălucea doar pe partea de sus a lunii care cobora întunecată, și această percepție mi-a extins conștiința chiar mai departe.

Îmi puteam imagina luna sub orizont, iar forma ei precis desenată se va arăta astfel celor care trăiau departe, spre vest, și încă o mai puteau vedea. Mi-am imaginat cum ar fi dacă ea s-ar găsi exact sub mine, pe cealaltă parte a planetei. Oamenilor de acolo le-ar apărea plină, pentru că soarele de deasupra mea ar străluci pe lângă Pământ și ar lumina-o în întregime.

Aceste imagini au trimis un bulgăre fierbinte în sus pe spinarea mea, iar spatele a părut că mi se îndreaptă mai mult gândindu-mă, ba nu, *realizând* că un spațiu tot atât de mare cât se afla deasupra capului meu era și sub picioarele mele, de cealaltă parte a globului. Pentru prima oară în viață, am știut că rotunjimea Pământului nu era un concept intelectual, abstract, ci putea fi simțit.

Acest lucru m-a incitat, dar pe de altă parte mi-a părut perfect normal și natural. Tot ce-mi doream era să mă afund în senzația aceea de suspendare, de plutire în spațiul care se afla în toate direcțiile. Nu era ceva asemănător tendinței de a te avânta de pe pământ, de a sfida gravitația, ci mai degrabă am simțit ca un centru de coordonate interior, eram ca un balon care abia atinge

pământul. Senzația era oarecum similară celei de condiție fizică perfectă, obținută după ani de antrenamente, doar că mă simțeam mult mai ușor, mult mai bine definit.

M-am așezat din nou pe stâncă și din nou totul mi s-a părut foarte, foarte aproape: stânca pe care ședeam, copacii cei înalți din vale, munții de la orizont. Cum priveam ramurile unduindu-se în vânt, am trăit nu numai vizual această întâmplare, ci și fizic, ca și cum ramurile acelea ar fi fost chiar părul meu.

Am simțit totul ca făcând, într-un fel, parte din mine. Stăteam pe un vârf de munte și mă uitam la panorama care se întindea sub mine în toate direcțiile, și mă simțeam de parcă trupul meu fizic ar fi fost numai un cap, care avea un corp mai mare, format din tot ceea ce vedeam. Am avut senzația că întregul univers se privea pe sine prin ochii mei.

Această percepție mi-a provocat un scurt-circuit în memorie. Mintea mi-a fugit înapoi în timp, la începutul călătoriei în Peru, apoi în copilărie, la naștere... Mi-am dat seama că viața mea nu a început cu nașterea ființei ce-mi purta numele pe planeta Pământ, ci mult mai înainte, la formarea restului ființei mele, a corpului meu adevărat, a universului însuși.

Teoria evoluției m-am plictisit întotdeauna, dar acum, cu mintea alergându-mi înapoi în timp, toate lucrurile despre care citisem vreodată începeau să vină către mine. Inclusiv conversațiile cu prietenul meu care semăna cu Reneau. Mi-am adus aminte și care era domeniul care îl interesa: evoluția...

Toată cunoașterea părea că difuzează în amintirile mele. Îmi aminteam lucruri care se întâmplaseră și toată această unitate m-a făcut să privesc evoluția într-un fel cu totul nou.

Puteam privi cum prima bucățică de materie a explodat în univers, și iată că A Treia Viziune era corectă: nimic nu era cu adevărat solid în ea. Materia era doar energie care vibra pe un anumit nivel, și, la început, a existat doar

această formă simplă: elementul pe care noi îl numim hidrogen. Numai asta era în tot universul: hidrogen.

Vedeam cum gravitau atomii de hidrogen, ca și cum ar fi avut nevoie de o stare energetică mai complexă. Când conglomeratele de hidrogen au atins o densitate suficientă, au început să se încălzească, să ardă, să formeze ceea ce noi numim stele, să fuzioneze și să formeze elemente care vibrau pe un nivel mai înalt.

Cum continuam să privesc, aceste prime stele îmbătrâneau și, în final, explodau și împrăștiu hidrogenul rămas și elementele nou create, în univers. Și procesul se tot repeta, se tot repeta... alți atomi gravitau împreună, până când se încălzeau, formau alte stele, alte elemente, creând materie care vibra mereu pe niveluri tot mai înalte. Și așa mai departe... Fiecare generație de stele a creat atomi care nu mai existaseră înainte, până când spectrul materiei - elementele chimice de bază - s-a format și s-a stabilit peste tot. Materia a evoluat de la elementul hidrogen - cea mai simplă formă de vibrație - la carbon, care vibrează pe un nivel foarte, foarte înalt. Acest lucru a ajutat evoluția cu încă un pas.

Când s-a format Soarele nostru, bucăți de materie au căzut de pe orbita lui și una dintre ele, Pământul, conținea toate elementele nou create, inclusiv carbonul. Pe măsură ce Pământul s-a răcit, gazele prinse în masa topită au migrat spre suprafață și s-au contopit unele cu altele, formând vapori de apă. Și au venit ploi mari, formându-se astfel oceanele peste crusta cea stearpă. Apa a acoperit mult din suprafața planetei, cerurile s-au înseninat și soarele, strălucind puternic, a scaldat lumea nou creată în lumină, căldură, radiație.

În apele adânci, printre furtunile violente care bănuiau planeta, materia a sărit peste nivelul de vibrație al carbonului, către un stadiu și mai complex: vibrația specifică aminoacizilor. Dar, iată, pentru prima dată, acest

nou nivel de vibrație nu era stabil. Materia trebuia să absoarbă întruna altă materie în ea, pentru a-și susține vibrația. Trebuia să se hrănească. Astfel a apărut, o nouă treaptă a evoluției: viața.

Restrânsă de existența doar în apă, am văzut această viață divizându-se în două forme distincte. Una - pe care am numit-o floră - trăia din materia anorganică și a transformat aceste elemente în hrană, utilizând dioxidul de carbon care exista în acea atmosferă timpurie. Ca un produs secundar, plantele au eliberat oxigenul în afară, pentru prima oară. Viața plantelor s-a răspândit rapid în oceane și în cele din urmă și pe uscat.

Cealaltă formă - pe care unii au numit-o faună - absorbea numai hrană organică pentru a-și susține vibrația. Am putut vedea animalele umplând oceanele în marea eră a peștilor, și atunci când plantele au eliberat suficient oxigen în atmosferă, ele și-au urmat drumul pe uscat.

Am văzut animalele amfibii - jumătate pești, jumătate altceva, cu totul nou - părăsind apele pentru prima oară și folosindu-și plămânii pentru a respira aerul cel nou. Materia făcea salt peste salt înainte, și reptilele au acoperit Pământul în marea eră a dinozaurilor. Apoi au apărut și s-au răspândit pe Pământ mamiferele cu sânge cald, și mi-am dat seama că fiecare specie care apărea reprezenta viața - materia - vibrând la niveluri tot mai înalte.

Omul... Viziunea s-a încheiat. Văzusem într-o clipă toată evoluția, materia apărând și transformându-se după un plan anume, spre vibrații tot mai înalte, creându-și sieși mereu toate condițiile. Văzusem apariția omului, apariția fiecăruia dintre noi, ca indivizi, în acele condiții.

Stând pe muntele acela, aproape că vedeam cum se extinde această evoluție în viața ființelor umane și chiar mai departe. Evoluția următoare se leagă de experiența coincidențelor în viață. Ceva în aceste evenimente ne îndeamnă să mergem mai departe, creează noi nivele de

vibrație, mai înalte, împinge evoluția înainte. Totuși, oricât de mult am încercat, nu am înțeles pe deplin acest fenomen.

Am stat mult timp pe stânci, simțind numai pace și împlinire. Apoi, brusc, am observat că soarele începuse să alunece spre apus. Spre nord-vest, la ceva mai mult de un kilometru, se zărea un fel de oraș. Vedeam formele acoperișurilor. Drumul de pe creasta vestică părea să serpuiască exact într-acolo.

M-am ridicat și am început să cobor. Îmi venea să râd cu glas tare. Eram încă legat de locurile acelea, păream că merg pe suprafața propriului meu corp, și mai mult, exploram regiuni ale lui. Sentimentul era ilar de-a binelea.

Am coborât în pădure. Soarele după-amiezii arunca umbre lungi printre copaci. Pe la jumătatea pantei am dat de un pâlț de arbori deși ca peria, între care am intrat și, brusc, am simțit o schimbare în corp: eram mai ușor, mă coordonam mai bine. M-am oprit și am privit cu atenție în jur la arbori, la tufișuri, observându-le forma, frumusețea. Vedeam fuioare de lumină albă și globuri rozalii în jurul fiecărei plante.

Mi-am continuat drumul și am ajuns la un pârâu, care radia o lumină albăstruie, umplându-mă de liniște și de o stare aproape tulbure, de toropeală. Am trecut prin vale și am urcat pe creasta vecină, până la drum, pornind-o la întâmplare, spre nord.

Mai departe, am zărit un om în sutană dispărând la următoarea cotitură și am tresărit. Fără urmă de teamă, am alergat ca să-l ajung din urmă și să-i vorbesc. Știam că voi fi perfect conștient de ceea ce voi spune și voi face. Aveam un sentiment de bunăstare perfectă. Dar, spre enorma mea surprindere, până să-l ajung, a și dispărut. Spre dreapta, un drumeag cobora în vale, dar nu se vedea nimeni pe acolo. Nici pe drumul principal nu mai era nimeni, în față, sau în spate... mă gândeam să o iau înapoi, pe drumeagul pe care

venisem, dar orașul era înaintea, așa că am pornit-o într-acolo. Totuși, m-am gândit mult la drumul pe care îl părăsisem...

După vreo sută de metri, urmând o altă curbă, am auzit zgomot de motor. Printre copaci am zărit un lung șir de camioane militare apropiindu-se cu mare viteză. Am ezitat o secundă, amintind-mi frica prin care trecusem mai devreme.

De-abia am avut timp să mă arunc între tufele de pe marginea dreaptă a drumului și am rămas acolo, tăcut și nemișcat. Zece jeepuri au trecut în viteză pe lângă mine. Din păcate, mă ascunsesem într-un loc destul de expus și tot ce puteam să sper era că nu mă va vedea nimeni. Vehiculele treceau la numai câțiva metri. Simțeam mirosul gazelor de eșapament, vedeam clar fețele celor dinăuntru.

Din fericire nu m-a văzut nimeni. După ce au trecut toți și s-au îndepărtat suficient de mult, m-am târât în spatele unui copac mare. Măinile îmi tremurau și senzația de conectare și calm de mai înainte se spulberase cu totul. Un nod de frică prea bine cunoscut îmi strângea din nou stomacul. Până la urmă am îndrăznit să ies pe drum. Zgomotul altor mașini m-a făcut să mă ascund din nou și am văzut iarăși jeepuri trecând. Două, de această dată. Începea să mi se facă rău.

Am rămas de-a binelea în afara drumului. M-am întors la drumeagul pe care-l văzusem mai devreme. După ce am urmărit atent toate mișcările și toate sunetele, m-am hotărât să cobor spre vale prin pădure, paralel cu drumul. Simțeam din nou o greutate în corp. Mă întrebam ce făcusem... De ce mersesem pe drum? Trebuie că am fost nebun, prost de șocul împușcăturilor, intrat în cine știe ce euforie. „Coboară cu picioarele pe Pământ”, îmi spuneam. „Trebuie să fii atent. Sunt pe aici oameni care te-ar rade de pe suprafața pământului la cea mai mică greșală.”

Am înțepenit. În fața mea, la mai puțin de o sută de

metri, se afla un preot. Ședea sub un copac uriaș, pe un bolovan. În timp ce îl priveam cu gura căscată, el a deschis ochii și m-a văzut. A zâmbit și mi-a făcut semn să mă apropiu.

M-am îndreptat spre el, cu reținere. Era tot nemișcat. Părea să aibă vreo cincizeci de ani, era înalt și subțire. Avea părul negru, tăiat foarte scurt, și ochii căprui.

— Îmi pare că ai nevoie de ajutor, mi-a spus, într-o engleză perfectă.

— Cine ești? am întrebat.

— Părintele Sanchez. Tu cine ești?

În timp ce m-am așezat și eu pe un bolovan, i-am povestit cine eram și de unde veneam.

— Ești și tu implicat în ceea ce s-a întâmplat în Cula, nu-i așa?

— Ce anume știi despre asta? i-am răspuns eu la întrebare cu o altă întrebare, neștiind dacă să am sau nu încredere în el.

— Știu că în guvernul acestei țări există unii foarte, foarte supărați. Și aceștia nu vor ca Manuscrisul să fie făcut public.

— De ce? am întrebat.

S-a ridicat și m-a privit de sus.

— De ce nu vii cu mine? Misiunea e la mai puțin de un kilometru de aici. Vei fi în siguranță la noi.

M-am ridicat cu un efort, dându-mi seama că nu aveam altă opțiune și am fost de acord cu ideea. Nu aveam de ales. M-a condus pe o potecă, politicos și atent. Își cântărea fiecare cuvânt.

— Te mai caută soldații?

— Nu știu.

A tăcut câteva minute, apoi a întrebat:

— Te afli în căutarea Manuscrisului?

— Acum nu. Aș vrea să scap cu viață din toate astea și să mă întorc acasă.

A dat din cap cu înțelegere și dintr-o dată am început să am încredere în el. Privirea lui calmă și căldura lui m-au cucerit. Îmi amintea de Wil. Între timp, am ajuns la misiune: un pâlț de căsuțe în jurul unei biserici. Locul era încântător. Preotul a spus câteva cuvinte în spaniolă unui alt om în sutană. Acesta s-a alăturat altora și au dispărut printre căsuțe. I-am urmărit cu privirea, simțind cum mă cuprinde oboseala. Preotul m-a condus spre una din căsuțe.

Înăuntru, locul strâmt era împărțit în două dormitoare și un salonaș. Focul ardea în cămin. Imediat după intrarea noastră, a venit un alt preot, care a adus o tavă cu pâine și supă. Am mâncat, în timp ce Sanchez ședea tăcut pe un scaun, alături. Apoi, la insistențele lui, m-am întins pe un pat și, obosit, am căzut într-un somn adânc.

*
* *

Ieșind în curte, am remarcat curățenia impecabilă care domnea în tot acel loc. Aleile pietruite erau mărginite de tufe de flori. Fiecare floare părea astfel așezată, încât să-și arate cât mai bine frumusețea. Nici o plantă nu era tăiată.

M-am întins să mă dezmořesc, simțind pe piele o atingere deosebită. Îmbrăcasem o cămașă de bumbac, curată, apretată și proaspăt călcată. Mai devreme, după ce mă trezisem, doi călugări îmi pregătiseră o baie și haine curate. Îmbăiat și îmbrăcat, trecusem în sufragerie, unde mă așteptau brișe calde și fructe, pe care le-am mâncat cu deosebită plăcere. După ce am terminat, am ieșit în curte.

Am făcut câțiva pași încolo și înapoi, apoi m-am așezat pe o bancă. Soarele scălda vârfurile copacilor și îmi încălzea fața.

— Cum ai dormit? s-a auzit o voce în spatele meu.

M-am întors. Părintele Sanchez îmi zâmbea.

— Foarte bine.

— Pot să stau câteva clipe lângă tine?

— Cum să nu!

Timp de câteva minute nici unul dintre noi n-a deschis gura. Mi s-a părut un moment ușor neplăcut. L-am privit de câteva ori, pregătit să spun ceva cu glas tare, dar el se uita în altă parte, spre soare, cu ochii mijijiți. În cele din urmă a spus:

— E un loc minunat aici.

Părea că se referă la banca pe care ședeam.

— Uite ce e, trebuie să-ți cer un sfat, am început. Care e calea cea mai sigură pe care pot ajunge în Statele Unite?

M-a privit cu seriozitate.

— Nu știu. Depinde de cât de periculos te consideră guvernul. Povestește-mi ce s-a întâmplat în Cula.

I-am povestit totul, de când auzisem pentru prima oară de Manuscris. Sentimentul de euforie pe care îl trăisem pe munte mi se părea pretențios acum, așa că de-abia l-am pomenit. Spre marea mea surprindere însă, Sanchez m-a întrebat imediat exact despre asta.

— Și ce spui că ai făcut după ce a plecat soldatul?

— Am stat acolo câteva ore, am spus. M-a simțit ușurat, ca să zic așa.

— Ce altceva ai simțit?

Am ezitat, apoi m-am hotărât să încerc o descriere.

— E greu de spus. Am simțit o conectare euforică la totul, un sentiment total de siguranță și încredere. Nu mai simțeam nici oboseala...

A zâmbit.

— Ai trăit o experiență mistică. Mulți oameni au relatat astfel de experiențe în pădurea de lângă pisc.

Am dat din cap.

S-a întors și m-a privit drept în față.

— Aceasta este experiența povestită de misticii tuturor religiilor. Ai citit vreodată ceva despre asta?

— Puțin, acum câțiva ani.

— Dar până ieri era doar un concept teoretic.

— Da, cred că așa era.

Un tânăr călugăr s-a apropiat de noi și m-a salutat cu un gest, șoptind apoi ceva la urechea lui Sanchez. Acesta a făcut, la rândul său, un gest afirmativ și tânărul s-a îndepărtat. Sanchez i-a urmărit fiecare pas. Tânărul a traversat curtea și a intrat într-un fel de părculeț. Am remarcat că și acel loc era extraordinar de curat și plin de diferite plante. Tânărul s-a îndreptat spre câteva colțișoare, căutând parcă ceva - gândeam eu - apoi într-unul din ele chiar s-a așezat. Părea să fie angajat într-un program dinainte stabilit.

Sanchez a zâmbit mulțumit, apoi și-a îndreptat atenția către mine.

— Cred că nu ești în siguranță dacă încerci să te întorci acum. Voi vedea care e situația și voi încerca să aflu câte ceva despre prietenii tăi.

S-a ridicat.

— Trebuie să-mi văd de treabă. Te rog să nu te îndoiești că te vom ajuta, atât cât ne va sta în putință. Relaxează-te și acomodează-te cu locul. Este nevoie să-ți recuperezi puterile.

Am fost perfect de acord.

A scos apoi din buzunar un sul de hârtii și mi le-a dat.

— Acestea sunt A Cincea Viziune. Vorbește despre experiențe de genul celor trăite de tine. Cred că va fi interesant.

Am luat hârtiile, ezitând, în timp ce el a continuat:

— Ce ai înțeles din ultima Viziune despre care ai citit?

Am ezitat din nou. Nu vroiam să mă gândesc nici la Manuscris, nici la Viziuni. Într-un târziu am spus:

— Că oamenii sunt implicați într-un fel de competiție pentru energia celorlalți. Când putem să-i convingem pe alții să fie de acord cu noi, ei se identifică cu noi și energia lor vine către noi, făcându-ne să ne simțim mai puternici.

A zâmbit.

— Deci problema e că fiecare vrea să controleze și să manipuleze alți oameni pentru energie, pentru că simte când aceasta scade sub anumite niveluri, nu?

— Da.

— Dar există și o altă soluție, un alt tip de energie?

— Acest lucru este numai lăsat să se înțeleagă acolo.

A dat din cap și a intrat în biserică.

Timp de câteva momente m-am aplecat, sprijinindu-mi coatele de genunchi, fără să mă uit la traducere. Continuam să ezit. Evenimentele ultimelor două zile atenuaseră mult entuziasmul meu și preferam să mă gândesc la întoarcerea în Statele Unite. În părculeț, tânărul se ridicase și se deplasase încet spre alt loc, la vreo douăzeci de metri de locul unde stătuse înainte. Se așezase din nou cu fața către mine.

Începea să mă intrige ceea ce făcea el. Probabil că executa ceva ce era scris în Manuscris. M-am apucat să citesc.

Se descria acolo o nouă înțelegere, cunoscută de mult timp sub denumirea de „conștiință mistică”. În ultimele decade ale secolului al douăzecilea - se spunea - conștiința va fi cunoscută în mod concret, așa cum a fost demonstrat de practicienii ezoterici ai mai multor religii. Pentru majoritatea, conștiința a rămas doar un concept intelectual, despre care se tot discută. Dar pentru un număr tot mai mare de oameni, această conștiință va deveni o experiență reală, pentru că ei vor cunoaște că această experiență este o cheie pentru încheierea conflictelor dintre oameni, pentru că în timpul desfășurării ei omul captează energie din altă sursă - o sursă pe care, mai încolo, o vom utiliza la dorință.

M-am oprit din citit și am privit din nou spre tânărul călugăr. Ochii îi erau deschiși și părea să privească direct spre mine. Am dat din cap. Nu vedeam, la distanță,

amănunte ale figurii lui. Spre surprinderea mea, a dat și el din cap și mi-a zâmbit. Apoi s-a ridicat și a pornit spre stânga, făcându-mi semn spre o căsuță din direcția aceea. Mi-a evitat privirea și a intrat.

În spatele meu s-au auzit pașii lui Sanchez, care ieșea din biserică. A zâmbit, apropiindu-se de mine.

— N-a durat prea mult, a spus el. Vrei să vezi împrejurimile?

— Aș vrea, am spus. Spune-mi ceva despre părculeț, am continuat, arătând spre locul din care plecase tânărul.

— Să mergem acolo.

Cum mergeam prin curte, Sanchez mi-a spus că misiunea avea o vârstă de aproape o sută de ani și fusese fondată de către un misionar spaniol, care simțise că îi va putea converti pe indieni folosindu-se de inima acestora și nu de săbii. Modul lui de abordare fusese încununat de succes, a continuat Sanchez, și, fie datorită acestui succes, fie din cauza depărtării locului, misionarul fusese lăsat să-și urmeze calea.

— Noi urmăm tradiția lui și căutăm adevărul în interior, a spus Sanchez.

Parcul era minunat. Câteva hectare de pădure deasă fuseseră defrișate și apoi cultivate cu arbuști și flori, printre care șerpuiau pârliașe mărginite de pietre rotunde de râu. Plantele erau perfecte, fiecare formă era pusă în valoare cum nu se poate mai bine.

— Unde ai vrea să ne așezăm? a întrebat Sanchez.

Am privit în jur, căutând o variantă. În față erau câteva parcele cu flori. Spații deschise, înconjurată de plante minunate, pietre și copaci de forme și mărimi diferite. Spre stânga, acolo unde stătuse tânărul, se vedeau mai multe pietre, răsărind printre plante.

— Ce spui de locul acesta? am spus, cu un gest.

A dat afirmativ din cap, așa că ne-am așezat acolo. Sanchez a respirat profunde de câteva ori. Apoi m-a privit.

— Mai povestește-mi despre experiența ta de pe munte...
Iar am ezitat.

— Nu știu ce să mai spun. Nu a durat prea mult.

Preotul m-a privit cu gravitate.

— Faptul că s-a terminat și că iar ți s-a făcut frică, nu neagă importanța acelei experiențe, nu crezi? Poate că este un lucru care trebuie redobândit.

— Poate, am spus eu. Dar îmi este greu să mă concentrez asupra dimensiunii mele cosmice, atunci când cineva încearcă să mă omoare.

A râs, apoi m-a privit cu căldură.

— Voi studiați Manuscrisul aici, la misiune? am întrebat.

— Da, a răspuns Sanchez. Îi învățăm pe alții cum să caute acel gen de experiență despre care am vorbit. Nu te superi dacă vei retrăi acele clipe, nu?

O voce din curte ne-a întrerupt. Cineva îl striga pe Sanchez. Acesta s-a scuzat și a plecat. Am rămas singur, privind aleile și pietrele din jur, defocalizându-mi privirea. În jurul tufișului cel mai apropiat vedeam cu greutate puțină lumină, dar în jurul pietrelor nu se distingea nimic.

L-am văzut pe Sanchez întorcându-se.

— Trebuie să plec, a spus când a ajuns lângă mine. Am o întâlnire în oraș și poate voi afla ceva despre prietenii tăi, sau măcar despre cât de sigur ar fi să pleci acum.

— Bine. Te întorci astăzi?

— Nu cred. Mai degrabă mâine dimineață.

Probabil că făcusem o figură speriată, pentru că a continuat, punându-mi o mână pe umăr.

— Nu-ți fă griji. Aici ești în siguranță. Simte-te ca acasă. Plimbă-te. Poți să stai de vorbă cu oricare dintre preoți și călugări, dar trebuie să înțelegi că unii vor fi mai receptivi decât alții, acest lucru depinzând de nivelul dezvoltării lor.

Am zâmbit.

Sanchez a pornit la drum într-o camionetă veche. Eu am rămas mai multe ore în parc, fericit că aveam un răgaz să-

mi adun gândurile și întrebându-mă dacă Wil și Marjorie erau bine, sănătoși. De câteva ori mi-a trecut prin fața ochilor imaginea bărbatului ucis, dar m-am luptat cu această amintire cât am putut, încercând să-mi păstrez calmul.

Cam pe la prânz am văzut câțiva călugări pregătind o masă mare în curte. Alți zece au apărut mai târziu și s-au apucat cu toții să mănânce acolo, așezându-se la întâmplare pe bănci. Cei mai mulți își zâmbeau cu amabilitate, dar nu se vorbea prea mult. Unul dintre ei mi-a făcut semn.

M-am dus și eu în curte și m-am servit cu porumb și fasole. Toți păreau foarte conștienți de prezența mea, dar nimeni nu-mi vorbea. Am făcut câteva aprecieri la adresa mâncării, dar cuvintele mele au întâmpinat numai zâmbete și gesturi politicoase. Dacă încercam contactul vizual direct, ceilalți își coborau privirile.

M-am așezat pe o bancă singur și am mâncat. Mâncarea era fără sare, dar foarte bine aseasonată cu mirodenii. La sfârșitul prânzului, când fiecare și-a lăsat farfuria goală pe masă, din biserică a mai apărut un călugăr și s-a apucat să mănânce în grabă. După ce a terminat, a privit în jur și a venit să se așeze lângă mine. L-am recunoscut ca fiind tânărul de mai devreme. Mi-a vorbit într-o engleză destul de aproximativă.

— Pot să stau lângă tine, pe bancă?

— Sigur că da.

S-a așezat și a continuat să mănânce, ridicându-și privirea spre mine din când în când. Era scund, subțire și foarte brunet.

— Ți-a plăcut mâncarea? m-a întrebat.

Îmi țineam încă farfuria în poală.

— Da, am spus.

Am observat că mesteca mâncarea încet și atent și m-a izbit ideea că-i văzusem pe toți ceilalți făcând exact la fel.

— Legumele pe care le-am mâncat cresc aici, la misiune?
am întrebat.

A ezitat puțin înainte de a răspunde.

— Da. Mâncare este foarte importantă.

— Faceți meditație cu plantele?

M-a privit, evident foarte surprins.

— Ai citit Manuscrisul? m-a întrebat.

— Da. Primele patru Viziuni.

— Ai pregătit și crescut hrană cu mâna ta?

— O, nu, doar am aflat despre toate astea.

— Vezi câmpurile de energie?

— Da, uneori.

Am rămas tăcuți câteva minute.

— Hrana este primul mod în care se poate câștiga energie, a spus.

Am dat din cap.

— Dar pentru a putea absorbi energia din hrană, aceasta trebuie să fie îngrijită, curată... Da... Și să fie apreciată...

Părea să caute cuvântul potrivit.

— ... savurată, a spus. Gustul este o poartă de trecere. Trebuie să apreciezi gustul. Acesta este rostul rugăciunii dinainte de masă. Nu e mulțumirea, ci e transformarea hrănirii într-o experiență sfântă, pentru ca energia din hrană să intre în corpul tău.

M-a privit intens, căutând să vadă dacă am înțeles.

Am dat din cap, fără să mai comentez. Părea gânditor.

Ceea ce-mi spusese, mă gândeam, se referea la aprecierea hranei ca scop ultim al obiceiului religios de a mulțumi și de a fi recunoscător, rezultatul fiind o mai înaltă energizare ca urmare a hrănirii.

— Dar hrănirea e numai primul pas, a continuat el. După ce energia individuală crește în acest fel, devii mai sensibil la energia tuturor lucrurilor și înveți cum să atragi către tine această energie, fără însă a mânca.

Am dat din cap afirmativ.

— Tot ce e în jurul nostru - a continuat - conține energie. Dar fiecare în alt mod, specific. De aceea unele lucruri amplifică energia mai mult decât altele. Depinde în ce măsură caracteristicile tale se potrivesc cu cele de acolo.

— Asta făceai mai devreme? Îți amplificai energia?

A părut mulțumit.

— Da.

— Și cum făceai asta?

— Trebuie să fii deschis pentru a te putea conecta, pentru a putea utiliza sentimentul de apreciere. Ca atunci când vezi câmpurile. Apoi faci un pas înainte, adică sugerezi senzația că ești „plin”.

— Nu sunt sigur că te înțeleg bine.

S-a încruntat puțin, din pricina rigidității mele.

— Nu vrei să mergem în parc? Îți voi arăta.

— Bine, am spus.

L-am urmat prin curte, spre parc. Ajuns acolo, s-a oprit și a privit în jur, de parcă urmărea ceva anume.

— Acolo, a spus, arătând spre un loc mărginit de pădurea deasă.

Am pornit pe potecă, printre tufișuri. A ales un loc în fața unui copac foarte înalt, care creștea între pietre. Rădăcinile încolăceau bolovanii, înainte de a ajunge în pământ. Flori de tot felul creșteau și ele printre pietre și rădăcini și simțeam parfumul lor suav. Pădurea care mărginea locul era densă și verde.

Călugărul mi-a făcut semn să mă așez într-un locșor, cu fața spre copac. S-a așezat și el lângă mine.

— Nu-i așa că acest copac este minunat? m-a întrebat.

— Da.

— Atunci... oh... poți să-l simți...

Din nou părea că se chinuie să găsească un cuvânt. S-a gândit o secundă, apoi a continuat:

— Părintele Sanchez mi-a povestit despre experiența ta de pe munte. Îți mai amintești cum te-ai simțit?

— Da. Ușor, sigur, conectat.

— În ce fel conectat?

— Nu-i ușor de spus, am răspuns. Ca și cum întreaga panoramă era o parte din mine.

— Dar care era senzația?

M-am gândit câteva clipe. Care era senzația? Dintr-o dată, ea a revenit.

— Iubirea, am spus. Cred că am simțit iubire pentru tot.

— Da, a spus el. Asta e. Încearcă să simți acest lucru față de copac.

— Stai puțin, am protestat. Iubirea e ceva care se întâmplă. Nu mă pot forța să iubesc ceva anume.

— Dar nu te forțezi să iubești, a spus el. Permiți iubirii să intre în tine. Însă pentru a face asta, trebuie să-ți concentrezi mintea pentru a-ți aminti cum a fost atunci și să încerci să simți din nou același lucru.

M-am uitat la copac și am încercat să-mi amintesc emoțiile de pe munte. Încet, încet, am început să-i apreciez forma, prezența și admirația mea a crescut, până când am simțit chiar emoția iubirii. Sentimentul era identic cu cel pe care, copil fiind, îl simțeam față de mama mea, sau în adolescență, față de vreo fetiță care se întâmpla să fie obiectul adorației mele nevinovate. Chiar dacă priveam un copac, această iubire exista ca un sentiment general, de suport al celorlalte lucruri, de fond. Eram îndrăgostit de totul.

Tânărul călugăr s-a îndepărtat la câțiva pași și m-a privit intens.

— Foarte bine, a spus. Primești energie.

Am observat că se uita ușor defocalizat.

— Cum îți dai seama? am întrebat.

— Văd câmpul tău crescând.

Am închis ochii și am încercat să evoc sentimentele intense pe care le avusesem pe munte, dar n-am reușit să repet acea experiență. Lucrurile erau la fel, dar nu la fel de

intense ca atunci. Eșecul m-a făcut să simt o oarecare frustrare.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat preotul. Energia ta a scăzut.

— Nu știu, am spus. Pur și simplu n-a fost la fel ca înainte.

M-a privit, întâi amuzat, apoi cu nerăbdare.

— Ceea ce ai trăit pe munte a fost un dar, o sclipire, o străfulgerare spre calea cea nouă. Acum trebuie să înveți să obții acea experiență singur, puțin câte puțin.

S-a mai îndepărtat puțin și a spus:

— Mai încearcă o dată.

Am închis ochii și am încercat din nou. Emoția m-a năpădit iarăși. Am rămas așa, încercând să amplific senzația puțin câte puțin. Am privit copacul.

— Foarte bine, a spus călugărul dintr-o dată. Primești energie și în același timp dăruiești energie copacului.

L-am privit uluit.

— Dau energie copacului?

— Când apreciezi frumusețea și unicitatea lucrurilor, mi-a explicat el, atunci primești energie. Când ajungi la un nivel la care simți iubire, atunci poți să trimiți energie înapoi, după cum dorești.

*

* *

Doi călugări m-au salutat cu un gest politicos atunci când am intrat în casă. Focul trosnea în cămin și câteva lămpi cu petrol luminau încăperea. Aerul mirosea a supă de zarzavat și cartofi. Pe masă se aflau un vas de ceramică, câteva linguri și o tavă cu patru felii de pâine.

Unul dintre călugări a ieșit fără să mă privească. Celălalt privea la o oală mare de tuci, care stătea pe un suport, lângă foc, cu polonicul în ea. În cele din urmă, l-am auzit

spunând:

— Mai dorești ceva?

— Nu, cred că nu. Mulțumesc.

M-a salutat și a ieșit și el, lăsându-mă singur. Am ridicat capacul oalei: supă de cartofi. Mirosea îmbietor. Mi-am pus câteva linguri și m-am așezat la masă, desfăcând traducerea de la Sanchez în fața mea, cu intenția de a o citi. Dar supa era atât de bună, încât m-am concentrat în întregime asupra hrănirii. După ce am terminat, am lăsat toate vasele într-un coș și am rămas uitându-mă parcă hipnotizat, la foc, până ce flăcările au scăzut aproape de tot. Apoi am stins lămpile și m-am dus la culcare.

A doua zi de dimineață, m-am trezit devreme, proaspăt și odihnit. Boarea dimineții inunda toată curtea. Am făcut focul din nou. Eram pe punctul de a căuta ceva de mâncare prin bucătărie, când am văzut pe fereastră camioneta lui Sanchez apropiindu-se.

Am ieșit și l-am văzut coborând, cu un sac de voiaj într-o mână și câteva pachete în cealaltă.

— Am noutăți, a spus, făcându-mi semn să-l urmez înapoi în casă.

Au apărut câțiva călugări cu lipii de mălai, cornuri și fructe uscate. Sanchez i-a salutat, apoi, după plecarea lor, s-a așezat cu mine la masă.

— Am participat la o întâlnire a călugărilor Consiliului Sudului, a spus el. Ne-am adunat acolo ca să vorbim despre Manuscris, tocmai ca urmare a acțiunilor agresive ale guvernului. Este prima oară când un grup de preoți a avut o adunare publică în sprijinul documentului și tocmai începuseră discuțiile, când un reprezentant al guvernului a cerut să participe și el.

S-a oprit și a luat câteva îmbucături, mestecând cu atenție.

— Acesta, a continuat, ne-a asigurat că singurul scop al guvernului este să protejeze Manuscrisul împotriva

exploatării lui din exterior. Ne-a cerut să sprijinim autorizarea copiilor deținuți de către cetățenii peruani, să înțelegem necesitatea acestor reglementări și să predăm toate traducerile pe care le avem. A promis că ne vor fi distribuite imediat de către guvern copii autorizate.

— Și ați predat traducerile?

— Bineînțeles că nu!

Am tăcut amândoi preț de câteva minute. M-am concentrat asupra gustului mâncării.

— I-am cerut explicații despre violențele din Cula - a continuat Sanchez - și el ne-a spus că a fost o reacție necesară împotriva unui om pe nume Jensen, care strânsese în jurul lui agenți ai străinătății și plănuia să găsească și să fure o parte nedescoperită a Manuscrisului și să o scoată din Peru. Așa că guvernul nu a avut altă soluție decât arestarea lui și a grupului. Nu s-au menționat numele prietenilor tăi.

— L-ai crezut?

— Nu, și nici unul dintre noi n-a făcut-o. După plecarea lui, ne-am continuat discuțiile. Am hotărât să urmăm calea rezistenței tăcute. Vom continua să facem copii și să le răspândim, dar cu multă atenție.

— Dar capii bisericii vă lasă să faceți asta? am întrebat.

— Nu știu, a spus Sanchez. Mai marii bisericii dezaproabă Manuscrisul și nu și-au bătut prea mult capul până acum să afle cine este implicat și cine nu în această chestiune. Problema noastră principală este un cardinal pe nume Sebastian, care are reședința undeva, în nord. El este cel mai gălăgios opozant al Manuscrisului și este și foarte influent. Dacă va convinge conducerea țării să dea declarații mai dure, noi ne vom afla în fața unei decizii foarte, foarte importante.

— Și de ce se opune atât de vehement Manuscrisului?

— Îi este frică.

— Frică de ce?

— Nu am mai vorbit de multă vreme cu el și când am făcut-o a evitat întotdeauna subiectul Manuscrisului. Dar eu cred că el vede rolul omului în cosmos ca fiind al unui ignorant în cele spirituale, înaintând numai și numai prin credință. Crede că Manuscrisul va submina starea de fapt și ordinea autorităților în lume.

— Și cum să facă asta?

A zâmbit dând din cap.

— „Adevărul vă va face liberi...”

Îl priveam, încercând să înțeleg ce vroia să spună cu asta, mestecând gânditor ultimele bucățele de pâine ale micului dejun. A mai mâncat și el puțin, apoi s-a sprijinit pe speteaza scaunului.

— Pari mult mai puternic, a spus. Ai vorbit cu cineva de aici?

— Da. Am învățat de la unul din călugări metoda de comuniune energetică. Nu cred că i-am reținut numele... Era în parc ieri dimineață, când noi vorbeam în curte. Ne-am întâlnit mai târziu și mi-a arătat cum să absorb și să proiectez energie.

— Se numește John, a spus Sanchez și mi-a făcut semn să continui.

— A fost o experiență uimitoare. Amintindu-mi sentimentul de iubire, am putut să mă deschid. Am petrecut apoi toată ziua făcând asta. N-am ajuns la înălțimea trăirii de pe munte, dar nici departe de ea nu am fost.

Sanchez a părut dintr-o dată mai serios.

— Rolul iubirii a fost greșit înțeles multă vreme. Iubirea nu este ceva ce noi trebuie să facem ca să fim buni, sau ca să facem lumea să fie mai bună, sau pentru că am avea vreo responsabilitate abstractă, sau pentru că ar fi bine să mai uităm de hedonism. Conectarea la energie este incitare, apoi euforie, apoi iubire. Găsirea energiei care să mențină această stare de iubire ajută în mod sigur lumea,

dar ne ajută în primul rând pe noi, într-un mod mult mai direct. Este cel mai hedonist lucru pe care îl putem face.

Am fost de acord. S-a îndepărtat de mine, privindu-mă cu atenție.

— Și cum arată câmpul meu? am întrebat.

— Mult mai mare. Cred că te simți foarte bine.

— Da.

— Bine. Asta facem noi aici.

— Mai spune-mi câte ceva.

— Pregătim călugării pentru a pleca în munți, să lucreze cu indienii. Este o activitate solitară și pentru asta trebuie să fie foarte puternici. Toți cei de aici au fost aleși cu foarte mare grijă, sunt urmăriți cu tot atâta atenție și au în comun faptul că fiecare a trăit cel puțin o experiență mistică. Eu studiez acest tip de experiență de mulți ani - a continuat Sanchez - chiar înainte ca Manuscrisul să fi fost descoperit și sunt convins că în momentul în care un om întâlnește trăirea mistică, revenirea în această stare și ridicare nivelului personal de energie în acest mod se va face cu mai mare ușurință. Și alții se pot conecta, dar durează mai mult. O amintire puternică a acestei experiențe, pe care cred că și tu ai dobândit-o, ușurează mult repetarea ei. După asta se poate construi, încetul cu încetul.

— Cum arată câmpul energetic al unei persoane în timpul acestei experiențe?

— Crește mult și își schimbă culoarea.

— Își schimbă culoarea?

— Da, de la un alb murdar spre verde și albastru. Dar lucrul cel mai important este că acest câmp se extinde. De exemplu, în timpul experienței tale mistice de pe munte, s-a extins în tot universul. Te-ai conectat și ai absorbit energie din tot cosmosul, apoi ai răspândit energia ta pretutindeni. Îți aduci aminte ce ai simțit?

— Da, am spus. Am simțit ca și cum întregul univers era corpul meu și eu eram doar capul său, ca să fiu mai exact,

doar ochii.

— Da, a spus el, și în acel moment câmpul tău energetic și cel al universului erau una. Universul era corpul tău.

— Ciudată amintire am despre acel moment, am continuat. Am avut impresia că-mi aduc aminte cum a evoluat acest mare trup al meu - universul. Parcă aș fi fost acolo. Am văzut primele stele formându-se din hidrogen, am văzut materia complexă, evoluând din generații și generații de sori. Dar nu am văzut materia în sine, ci doar vibrații de energie, care evoluau gradat în stări mai înalte și mai complexe. Apoi a apărut viața și a evoluat, până la apariția omului...

M-am oprit dintr-o dată și Sanchez mi-a observat schimbarea de dispoziție.

— Ce s-a întâmplat?

— Aici s-a oprit evocarea acelei evoluții, am spus. La om. Simțeam că trebuie să continue cumva, dar nu-mi dădeam seama cum.

— Evoluția continuă. Oamenii duc înainte devenirea universului spre forme de vibrație mult mai înalte și complexe.

— Cum?

A zâmbit, dar nu mi-a răspuns.

— Hai să lăsăm asta pentru mai târziu. Am puțină treabă. Ne vedem peste vreo oră, sau poate două.

Am dat din cap. A luat un măr de pe masă și a ieșit. Am ieșit și eu, ca să fac câțiva pași prin curte. Mi-am amintit apoi de copia celei de A Cincea Viziuni, pe care o aveam în dormitor și m-am întors să o iau. Mai devreme mă gândisem la păduricea în care îl întâlnisem pe Sanchez. Chiar obosit și speriat fiind, observasem frumusețea aparte a acelui loc. M-am dus și m-am așezat exact unde stătuse Sanchez.

Sprijinindu-mi spatele de un copac, mi-am limpezit mintea, privind în jur câteva minute. Dimineața era

strălucitoare și o briză ușoară adia, mișcând crengile de deasupra capului meu. Aerul era proaspăt. Am respirat adânc de câteva ori. Am deschis apoi Manuscrisul, căutând pagina unde mă oprisem din citit, dar, înainte să o fi găsit, am auzit zgomotul unui motor de camion.

M-am întins lângă copac și am încercat să ghicesc direcția din care venea zgomotul. Venea dinspre misiune. Era camioneta lui Sanchez, cu el la volan.

— M-am gândit că ai putea fi aici, a spus, oprind în apropierea locului în care stăteam. Urcă! Trebuie să plecăm.

— Ce se întâmplă? am întrebat, urcându-mă pe locul din dreapta.

A pornit pe drumul principal

— Unul dintre călugări mi-a povestit ceva ce a auzit în sat. Oficiali din guvern se informează de unde apucă despre mine și despre misiunea pe care o conduc.

— Ce crezi că urmăresc?

M-a privit în ochi, liniștit.

— Nu știu, să zicem că nu mai sunt așa de sigur cum eram, că ne vor lăsa în pace. M-am gândit să plecăm în munți, ca măsură de precauție. Unul dintre călugării mei locuiește lângă Machu Picchu. E vorba despre părintele Carl. În casa lui vom sta în siguranță, până când lucrurile se vor clarifica.

A zâmbit:

— Oricum doream să vezi Machu Picchu.

O umbră de îndoială m-a pătruns: dacă se ducea să mă predea... M-am hotărât să fiu foarte atent până când voi fi mai stăpân pe situație.

— Ai terminat de citit? m-a întrebat.

— Aproape.

— Ai vrut să știi despre evoluția omului. Ai terminat partea aceea?

— Nu.

Și-a întors ochii de la drum spre mine. M-am făcut că nu observ.

— Ai vreo problemă? m-a întrebat.

— Nu, am spus. Cât facem până la Machu Picchu?

— Cam patru ore.

Aș fi vrut să rămân tăcut și să-l las pe Sanchez să vorbească, sperând că se va da de gol, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea în ceea ce privește evoluția.

— Care este deci evoluția următoare a omului? am întrebat.

M-a privit lung.

— Tu ce crezi?

— Nu știu, am spus. Dar când eram sus pe munte, mi-am dat seama că este în legătură cu acele coincidențe pline de înțeles despre care vorbește Prima Viziune.

— Așa este, a spus el, asta trebuie să se potrivească și cu celelalte Viziuni, nu?

Eram confuz. Aproape că înțelegeam, dar nu știam cum să o spun în cuvinte. Am rămas tăcut.

— Gândește-te cum se succed Viziunile, a spus. *Prima Viziune* apare atunci când luăm în serios coincidențele. Aceste coincidențe ne fac să simțim că există ceva spiritual, ceva care lucrează dincolo de tot ce facem. *A Doua Viziune* statuează această conștiință ca pe ceva foarte real. Vedem că am fost preocupați doar cu supraviețuirea din punct de vedere material, focalizați pe controlul siguranței proprii noastre situații în univers și știm că deschiderea de acum aruncă o lumină clară asupra a ceea ce se întâmplă de fapt. *A Treia Viziune* inițiază o nouă perspectivă asupra vieții. Definește universul fizic ca fiind pur energetic, format din ceva care răspunde întrucâtva modului nostru de gândire. Cea de *A Patra Viziune* aduce la vedere tendința umană de a fura energie de la alți oameni, controlându-i, luându-le mințile. O crimă pe care o comitem deseori, pentru că ne simțim goliți de energie, în imposibilitate de a mai face

ceva. Această lipsă de energie poate fi rezolvată, evident, prin conectare la surse mai înalte. Universul ne poate furniza tot ce ne trebuie, doar să ne deschidem către el. Aceasta este revelația celei de *A Cincea Viziuni*. În ceea ce te privește pe tine, ai avut o experiență mistică, prin care ai văzut o clipă măreția energiei pe care o poți dobândi. Această stare este ca un salt înaintea tuturor lucrurilor, ca o străfulgerarea asupra viitorului. Nu o putem menține prea mult. Odată ce încercăm să vorbim cu ceilalți - care operează cu stări de conștiință normale - sau încercăm să trăim într-o lume în care se mai întâmplă conflicte, suntem scoși din această stare superioară și cădem înapoi, la nivelul nostru mai vechi. Apoi, trebuie să recâștigăm, pas cu pas, ceea ce am zărit pentru o fracțiune de secundă și să reîncepem progresul spre conștiința ultimă. Dar pentru a face asta, trebuie să învățăm să ne umplem cu energie în mod conștient, pentru că această energie aduce coincidențele și acestea ne ajută să stabilizăm noul nivel, să îl permanentizăm.

Trebuie că l-am privit foarte încurcat, pentru că a continuat:

— Gândește-te, când ni se întâmplă ceva mai presus de posibilitatea noastră de a evolua în viață, devenim mai conștienți. Simțim că atingem ceva către care ne duce destinul. Când se întâmplă asta, se stabilește în noi nivelul energetic care a produs această coincidență. Putem fi scoși de pe acest nivel și astfel ne putem pierde energia, dacă ne este teamă, dar acel nivel rămâne ca o limită pe care o vom putea recâștiga relativ ușor. Am devenit altfel de indivizi, cu totul noi. Existăm la un alt nivel energetic mai înalt, la un nivel - să nu uiți - de vibrație mai înaltă. Vezi acum care este procesul? Ne încercăm, creștem, ne încercăm și creștem din nou. Așa continuăm noi, oamenii, evoluția universului către vibrații tot mai înalte.

S-a oprit o clipă, părând că se gândește să adauge ceva.

— Această evoluție s-a întâmplat inconștient de-a lungul istoriei omenirii. Așa se explică progresul civilizației, „creșterea” oamenilor, durata mai mare de viață și altele. Acum, noi trecem prin toată această evoluție în mod conștient. Asta ne spune Manuscrisul. Despre asta este vorba în această „mutație” spre conștiință spirituală a omenirii.

Ascultam cu foarte mare atenție, fascinat de spuselor lui Sanchez.

— Deci tot ce trebuie să facem noi este să ne încărcăm cu energie, cum am învățat de la John și atunci coincidențele vor fi mai consistente?

— Cam așa ceva, dar nu e așa de ușor cum s-ar putea crede. Înainte de a ne conecta în permanență la energia aceasta, mai avem un obstacol de trecut. Următoarea Viziune, *A Șasea*, vorbește despre această problemă.

— Și anume?

M-a privit direct în ochi.

— Trebuie să ne punem față în față cu propriul nostru mod de a-i controla pe alții. Amintește-ți, *A Patra Viziune* revelează faptul că omul a avut întotdeauna nevoie de energie și a căutat să-i controleze pe alții pentru a o dobândi. *A Cincea Viziune* spune că există și surse alternative, dar nu putem fi conectați permanent la ele, atâta timp cât nu suntem conștienți de metoda pe care noi, ca indivizi, o utilizăm pentru a-i controla pe alții. Ori de câte ori cădem în acest prost obicei, ne deconectăm de la sursă. A scăpa de acest obicei nu e un lucru ușor, pentru că la început o facem întotdeauna inconștient. Cheia reușitei este conștientizarea totală și aceasta se face identificând felul nostru de a-i controla pe ceilalți, control pe care l-am instituit încă din copilărie, pentru a atrage atenția, pentru a face energia să vină către noi. Acest lucru l-am repetat toată viața. Eu numesc asta teatrul nostru de control inconștient. Spun „teatru” pentru că este o scenă familiară,

ca o scenă de film, pentru care ne scriem scenariul de tineri. Apoi repetăm mereu scena, zilnic, fără a fi conștienți de asta. Tot ceea ce știm este că ni se întâmplă mereu aceleași lucruri. Și problema e că tot repetând o singură scenă la nesfârșit, celelalte scene din filmul adevărat al vieții noastre - marea aventură marcată de coincidențe - nu se mai pot desfășura. *Noi* oprim filmul atunci când repetăm acest mic teatru pentru a-i manipula pe alții, pentru a le lua energia.

Sanchez a încetinit puțin, încercând să ocolească niște gropi de pe șosea. Mi-am dat seama că sunt frustrat. Nu știam cum funcționează un teatru de control. Vroiam să-i vorbesc lui Sanchez, dar nu puteam... Mă simțeam încă la o oarecare distanță față de el și nu mă grăbeam să-l las să mă cunoască mai bine.

— Ai înțeles? m-a întrebat.

— Nu știu, am spus, tăios. Nu știu dacă am și eu micul meu teatru de control.

M-a privit cu mare căldură și a chicotit cu zgomot.

— Nu mai spune! Atunci de ce ești mereu atât de distant?

LUMINĂ ASUPRA TRECUTULUI

Înainte, drumul se îngusta și cotea strâns în jurul peretelui stâncos. Camioneta a călcat pe câteva pietre căzute de sus și a intrat în curbă. Dedesubt, culmile masive, cenușii, ale Anzilor, se înălțau deasupra cohortelor de nori albi ca zăpada.

L-am privit pe Sanchez. Era încordat, aplecat asupra volanului. Cea mai mare parte a zilei ne chinaserăm printre pietre căzute, pe drumuri abrupte, îngustate de alunecări. Mă gândisem de mai multe ori să deschid discuția despre subiectul teatrului de control, dar mi s-a părut nepotrivit. Sanchez avea nevoie de fiecare strop de energie pentru condus și, mai ales, nu-mi era foarte clar ce anume vroiam să întreb. Citisem restul traducerii celei de A Cincea Viziuni, care relata exact ceea ce aflasem și eu mai devreme. Ideea de a scăpa de vechiul stil de a controla părea a fi de dorit, mai ales dacă mi-ar fi accelerat evoluția, dar încă nu-mi dădeam seama cum lucrează teatrul de control, ce efecte are.

— La ce te gândești? m-a întrebat Sanchez.

— Am terminat de citit *A Cincea Viziune*. Mă gândeam la teatrul pe care îl joacă fiecare. Dacă e să-mi amintesc despre mine, teatrul meu are de-a face cu ideea de a fi distant, presupun.

Nu mi-a răspuns. Privea cu atenție drumul. La mai puțin de o sută de metri înainte, șoseaua era blocată de un camion mare. Un bărbat și o femeie ședeau pe niște pietre,

lângă camion. Ne-am privit mirați.

Sanchez a oprit camioneta și, evaluând situația, a zâmbit.

— Pe femeie o cunosc. E Julia. Totul e în ordine, putem să le vorbim.

Amândoi erau scunzi și bruneți, păreau autohtoni. Femeia era mai în vârstă, aproape de cincizeci de ani, iar bărbatul nu avea mai mult de treizeci. Julia a venit în întâmpinarea noastră. Ne-am dat jos din mașină.

— Părinte Sanchez! a spus ea, apropiind-se.

— Ce mai faci, Julia? a replicat Sanchez.

S-au îmbrățișat, apoi am fost prezentat Juliei. Ea, în schimb, ni l-a prezentat pe tovarășul ei de drum, Rolando.

Fără alte vorbe, Julia și Sanchez s-au întors cu spatele la noi și au pornit spre bolovanii pe care stătuseră cei doi mai înainte. Rolando m-a privit cu atenție, dar eu, instinctiv, am pornit-o după Julia și Sanchez. El m-a urmat, uitându-se încă la mine, de parcă vroia ceva anume. Părul îi era des, trăsăturile tinere, aspectul îi era destul de dur. Din cine știe ce motiv, am simțit teamă față de el.

De câteva ori, mergând pe marginea drumului, mi s-a părut că vrea să înceapă să vorbească, dar de fiecare dată am privit în altă direcție și am grăbit pasul. Așa că a rămas tăcut. Când am ajuns lângă camionul oprit, m-am așezat într-un loc îngust, astfel încât el nu mai avea cum să stea lângă mine. Julia și Sanchez stăteau pe un bolovan, la douăzeci de metri mai sus, pe munte.

Rolando s-a așezat cât de aproape a putut. Deși privirea lui care mă fixa începea să mă scoată din răbdări, nu pot să neg că eram și puțin curios.

M-a prins că îl priveam și m-a întrebat:

— Ai venit aici după Manuscris?

Am răspuns după destul de mult timp:

— Am auzit de el.

A părut uimit.

— Dar de văzut, l-ai văzut?

— Parțial, am spus. Ai vreo legătură cu asta?

— Sunt și eu interesat, a spus el, dar încă nu am avut șansa să văd vreo copie.

A urmat un alt răstimp de tăcere.

— Ești din Statele Unite? m-a întrebat.

Întrebarea m-a deranjat, așa că am hotărât să nu răspund. În loc de asta am întrebat:

— Manuscrisul are de-a face cu ruinele de la Machu Picchu?

— Nu cred, a răspuns el. În afară de faptul că a fost scris cam în aceeași perioadă în care a fost construit acest oraș, nu cred.

Am tăcut, admirând incredibila priveliște a Anzilor. Mai devreme sau mai târziu, dacă reușeam să tac suficient de mult, interlocutorul meu îmi va spune ce făceau Julia și cu el aici, și ce legătură aveau cu Manuscrisul. Am stat tăcuți aproape douăzeci de minute. În cele din urmă, Rolando s-a ridicat și a plecat către ceilalți.

Am rămas uimit, neștiind ce să fac. Evitasem să stau cu Sanchez și cu Julia pentru că am avut impresia că doreau să stea de vorbă între patru ochi. Am rămas unde eram încă vreo jumătate de oră, privind piscurile stâncoase și chinuindu-mă să prind frânturi din conversația care avea loc deasupra mea. Nici unul dintre ei nu-mi acorda vreo atenție. În sfârșit, m-am hotărât să mă alătur lor, dar înainte de a mă mișca, s-au ridicat ei și au pornit spre mașina Juliei. M-am dus spre ei, scurtând drumul printre stânci.

— Trebuie să plece, mi-a explicat Sanchez.

— Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă, a spus Julia. Sper să te revăd.

Mă privea cu aceeași căldură cu care aproape că mă obișnuise Sanchez. Am zâmbit. Ea a dat ușor din cap și a adăugat:

— De fapt, am senzația că te voi revedea foarte curând.

În timp ce coboram poteca stâncoasă, am simțit nevoia să-i spun ceva drept răspuns, dar n-am găsit nimic potrivit. Ajunși lângă camion, Julia ne-a salutat dând din cap. Ea și Rolando s-au urcat în grabă în mașină și au pornit-o spre nord, în direcția din care veniserăm noi. M-am simțit ușor nedumerit în legătură cu toată această întâmplare.

Odată urcați și noi în camionetă, Sanchez m-a întrebat:

— Ți-a spus Rolando ceva despre Wil?

— Nu, am zis. L-au întâlnit?

Sanchez părea derutat.

— Da, într-un sat, la vreo treizeci de kilometri de aici.

— Wil a pomenit ceva despre mine?

— Julia a spus că Wil i-a povestit că fusese despărțit de tine, a spus că Wil a vorbit mai mult cu Rolando. Tu nu i-ai spus lui Rolando cine ești?

— Nu. Nu mi s-a părut de încredere.

Sanchez m-a privit total surprins.

— Ți-am spus că poți vorbi cu ei. O cunosc pe Julia de ani de zile. Au o firmuliță în Lima, dar de când cu descoperirea Manuscrisului, se află în căutarea celei de *A Noua Viziuni*. Julia n-ar călători niciodată cu o persoană în care să nu aibă încredere. Nu era nici un pericol. Ai ratat o informație foarte importantă.

M-a privit cu seriozitate.

— Iată un exemplu perfect despre cum lucrează teatrul de control, a continuat el. Ai fost atât de distant, încât n-ai permis nici unei coincidențe foarte importante să se producă.

Probabil că luasem o poziție defensivă.

— E în ordine, oricine joacă teatru, într-un fel sau altul. Acum, cel puțin, poți înțelege cum funcționează jocul tău.

— Nu înțeleg! am spus. De fapt, ce vrei să spui că fac?

— E vorba de felul tău de a controla oamenii și situațiile - mi-a explicat Sanchez - pentru a forța energia să se îndrepte spre tine. Tu îți creezi în minte un teatru în care

rolul tău este să te retragi și să te porți misterios și secretos. Îți spui că ești prudent, dar în realitate sperii că altul va fi atras în jocul tău și va încerca să afle ce se petrece cu tine. Atunci când cineva o face, rămâi neclar, forțându-l să lupte, să facă deducții pentru a-și da seama de adevăratele tale sentimente. Pe măsură ce ceilalți îți cad în plasă și fac acest lucru, ei îți acordă toată atenția lor și astfel își proiectează toată energia asupra ta. Cu cât reușești să îi menții mai mult timp interesați și adânciți în misterul tău, cu atât primești mai multă energie. Din nefericire, atunci când ești distant, viața ta tinde să evolueze foarte puțin, pentru că repeți mereu aceeași scenă. Dacă te-ai fi deschis către Rolando, filmul vieții tale ar fi evoluat într-o direcție nouă și semnificativă.

Mă simțeam deprimat. Toate acestea erau doar un alt exemplu despre ceea ce observase și Wil la mine, atunci când nu i-am dat informații lui Reneau. Era adevărat. Aveam tendința să-mi ascund gândurile adevărate. Am privit pe fereastră, în timp ce ne continuam drumul în sus, printre vârfuri. Sanchez era din nou concentrat să evite căderile de pietre. Când drumul s-a mai degajat puțin, s-a întors și m-a privit.

— Primul pas în procesul de clarificare, pentru fiecare dintre noi, este conștientizarea deplină a propriului joc. Nimic nu-și poate urma cursul până când nu ne privim cu adevărat și nu descoperim cum manipulăm noi înșine, în căutarea energiei. Acest lucru ți se întâmplă și ție.

— Care e pasul următor? am întrebat.

— Fiecare dintre noi trebuie să se întoarcă în propriul trecut, în viața familiei din care a provenit și să vadă cum s-a format acest obicei. Vom afla astfel cum putem să devenim conștienți de acest control. Nu uita, cei mai mulți dintre membrii familiilor noastre joacă propriul lor teatru, încercând să ne extragă energia, încă din copilărie. De aceea, tot de atunci, ne-am creat și noi propriul rol. Aveam

nevoie de o energie pentru a ne recupera energia. Micul nostru teatru apare întotdeauna în relație cu membrii familiei. Oricum, odată ce ne dăm seama de mișcarea energiei în propria familie, vom putea trece peste aceste strategii de control și vom vedea ce anume s-a întâmplat, de fapt.

— Cum adică ce s-a întâmplat de fapt?

— Fiecare trebuie să-și reinterpreteze experiența propriei familii din punct de vedere al evoluției spirituale, și să descopere cine este de fapt. Odată făcut acest lucru, teatrul de control dispare și începe adevărata viață.

— De unde încep?

— De la înțelegerea modului în care ți-ai scris partitura. Povestește-mi despre tatăl tău.

— A fost un om bun, vesel, capabil, dar...

Am ezitat, nedorind să fiu nerecunoscător față de tatăl meu.

— Dar...? a insistat Sanchez.

— Ei bine, am spus, mereu critica. Din punctul lui de vedere, eu nu făceam niciodată bine ceva.

— Cum anume critica?

Imaginea tatălui meu, tânăr și în putere, mi-a apărut deodată în fața ochilor.

— Punea întrebări, apoi găsea hibe în răspunsuri.

— Și ce se întâmpla cu energia ta?

— Mă simțeam golit, încercând să evit să-i vorbesc.

— Adică ai devenit vag și distant, încercând să pui lucrurile într-o formă care să-i atragă atenția, dar să nu-i dea motiv de criticat. El era cel care întreba - interogatorul - și tu te învârteai în jurul lui la distanță, nu?

— Așa cred... interogatorul?

— Acesta este un alt fel de teatru. Cei care utilizează acest mod de a suga energia, își iau rolul de a pune întrebări și de a cerceta lumea altor persoane cu scopul de a le găsi defecte. Odată ce le găsesc, încep să critice

aspectul respectiv din viața victimelor lor. Dacă strategia are succes, cel criticat este târât în joc. Dintr-o dată, devine conștient de sine în preajma interogatorului și se apucă să dea atenție lucrurilor pe care acesta le face și gândește, astfel încât să nu facă nici o greșală pe care acesta să o observe. Atitudinea aceasta îi dă interogatorului energia de care are nevoie. Gândește-te cum a fost în prezența unei astfel de persoane. Odată prins în capcana lui, n-ai încercat să te comporți în așa fel încât să nu fii criticat? Interogatorul te abate de pe drumul tău și te seacă de energie, pentru că tu te judeci după modul lui de a gândi.

Îmi aminteam exact această senzație și omul care mi-a venit prima oară în minte a fost Jensen.

— Prin urmare tata era un interogator? am întrebat.

— Așa se pare.

Pentru un moment, m-am adâncit în gânduri referitoare la jocul mamei mele. Dacă tata era un interogator, atunci mama ce era?

Sanchez m-a întrebat la ce mă gândeam.

— Mă dusesem cu gândul la jocul mamei mele, i-am răspuns. Câte feluri de control există?

— Să-ți explic clasificarea pe care o descrie Manuscrisul, a spus Sanchez. Fiecare manipulează pentru energie, fie agresiv, direct, obligând oamenii să le acorde atenție, fie pasiv, jucându-se cu simpatia și curiozitatea celorlalți, pentru a câștiga atenția lor. De exemplu dacă te amenință cineva verbal sau fizic, atunci ești constrâns să-i acorzi atenție și astfel să-i dai energie, de teamă că ți s-ar putea întâmpla ceva. Cel care te amenință și te târăște în cel mai agresiv tip de teatru este numit în Manuscris *intimidator*. Dacă, pe de altă parte, cineva îți povestește ce lucruri îngrozitoare i se întâmplă, făcându-te poate să te simți și tu responsabil pentru asta - pentru că, dacă refuzi să-l ajuți, acele lucruri îngrozitoare vor continua - acesta caută să exercite controlul la un nivel cât se poate de pasiv.

Manuscrisul îl numește *bietul-de-mine*. Gândește-te o secundă: n-ai fost niciodată în preajma cuiva care te face să te simți vinovat în prezența lui, chiar dacă știi că nu ai nici un motiv?

— Ba da.

— Ei bine, ai intrat în lumea dramatică a lui „*bietul-de-mine*”. Orice va spune sau va face, te va pune pe tine în poziția de a te apăra de ideea că nu faci destul pentru el. De aceea te simți vinovat în prezența lui.

Am dat din cap.

— Evident că puteam examina teatrul fiecăruia, a continuat, după cum se plasează pe scara de la agresiv la pasiv. Dacă o persoană este de o agresivitate mai subtilă, căutând defecte și subminând încetul cu încetul lumea ta pentru a-ți atrage energia, așa cum era tatăl tău, acea persoană se va încadra în categoria *interogatorilor*. Mai puțin pasiv decât „*bietul-de-mine*” va fi *distantul*. Așa că ordinea rolurilor este aproximativ următoarea: intimidator, interogator, distant și *bietul-de-mine*. Înțelegi?

— Cred că da. Există oare cineva care să se plaseze între aceste tipuri?

— Fiecare dintre noi joacă mai multe roluri în împrejurări diferite, dar există un teatru dominant, pe care avem tendința să îl repetăm și care este acela care a funcționat mai bine cu membrii familiei în care am copilărit.

Lucrurile mi s-au limpezit dintr-o dată. Mama mea se comporta exact ca și tata. Am privit spre Sanchez.

— Știu ce era mama. Și ea era interogator.

— Așadar, ai avut parte de o porție dublă, a spus Sanchez. Nu mă mai miră faptul că ești atât de distant. Bine că nu te-au intimidat. Cel puțin nu ți-a fost niciodată teamă de amenințări.

— Ce s-ar fi întâmplat atunci?

— Ai fi rămas înțepenit în drama unui *bietul-de-mine*. Vezi cum stau lucrurile? Dacă ești copil și cineva te goleşte

de energie amenințându-te cu bătaia, nu e de ajuns să fii distant. Nu poți să-l faci să-ți dea energie fiind alunecos. Lui puțin îi pasă ce se întâmplă în interiorul tău. Este mult prea puternic. Așa că vei fi nevoit să devii și mai pasiv și să încerci abordarea plângăreață a lui *bietul-de-mine*, să faci apel la mila lui, să-l faci să se simtă vinovat de răul pe care ți-l provoacă. Dacă nu funcționează, atunci vei îndura, copil fiind, până când vei fi destul de mare ca să explodezi împotriva violenței și vei lupta cu agresiune împotriva agresiunii.

A tăcut o clipă.

— Ca fetița despre care mi-ai povestit, a continuat, din familia peruană care v-a servit masa ție, lui Wil și tovarășului vostru. Un om ajunge la orice extremă se cere, pentru a căpăta energie și atenție în propria familie. Și după asta, respectiva strategie devine modul dominant de a-i controla și goli de energie pe ceilalți, teatrul pe care îl va repeta mereu.

— Înțeleg ce este un intimidator, am spus. Dar cum se dezvoltă un interogator?

— Ce-ai face tu dacă ai fi copil și membrii familiei tale ar fi absenți mai tot timpul, sau ai fi ignorat mereu, pentru că pe toți îi preocupă propria carieră?

— Nu știu.

— A fi distant nu atrage atenția, nu te-ar băga în seamă. Nu ți-ar veni ideea de a-i diseca și, în final de a găsi ceva greșit la oamenii aceia distanți, pentru a le atrage atenția și a le capta energia? Asta face un interogator.

Începeam să înțeleg sensul Viziunii.

— Oamenii distanți îi creează pe interogatori!

— Exact!

— Și interogatorii îi produc pe distanți! Intimidatorii îi creează pe *bietul-de-mine*, sau, dacă nu, creează un alt intimidator!

— Exact. Așa se perpetuează teatrul de control. Dar

reține, există tendința de a vedea numai jocul altora și de a crede că noi nu folosim astfel de practici. Fiecare dintre noi trebuie să transceadă această iluzie, pentru a-și putea continua evoluția. Aproape toți avem tendința de a ne împotmoli în vreun joc, cel puțin pentru o vreme, și atunci trebuie să facem un pas înapoi și să ne privim în oglindă suficient de mult pentru a vedea care este jocul nostru.

Am rămas tăcut o clipă. Într-un sfârșit, l-am privit din nou pe Sanchez și am întrebat:

— Și atunci când ne conștientizăm jocul, ce urmează?

Sanchez a frânat și m-a privit în ochi.

— Suntem cu adevărat liberi să devenim mai mult decât ceea ce suntem atunci când ne jucăm rolul inconștient. Cum am spus mai înainte, putem găsi un sens mai înalt vieții noastre, un scop spiritual, pentru care ne-am născut într-un anumit loc. Vom începe să aruncăm lumină asupra oamenilor.

*

* *

— Aproape că am ajuns, a spus Sanchez.

Drumul trecea printre două vârfuri. Trecând de stâncile de pe partea dreaptă, am văzut o căsuță, sprijinită parcă de un alt vârf de stâncă maiestos.

— Camionul lui nu e aici, a constatat Sanchez.

Am parcat și ne-am îndreptat spre casă. Sanchez a deschis ușa și a intrat. Eu am așteptat afară. Am respirat adânc de câteva ori. Aerul era rece și rarefiat. Deasupra capului meu cerul era înnegurat de nori foarte deși. Stătea să plouă.

Sanchez a reapărut în cadrul ușii.

— Nu e nimeni înăuntru. Trebuie că s-a dus la ruine.

— Cum ajungem acolo?

Dintr-o dată mi s-a părut că Sanchez era de-a dreptul

epuizat.

— Sunt în sus, în partea aia, la vreo câteva sute de metri, mi-a spus, întinzându-mi cheile camionetei. Urmează drumul până pe creasta următoare și le vei vedea dedesubt. la mașina. Eu rămân aici, să meditez.

— Bine, am spus, întorcând-mă spre mașină.

Am condus înainte, spre o mică vale, apoi am urcat din nou, anticipând priveliștea. Panorama nu m-a dezamăgit deloc. Ajuns în vârful acelei înălțimi, am văzut întreaga splendoare a ruinelor de la Machu Picchu: un complicat ansamblu de pietre masive, cioplite cu atenție, foarte grele, puse una peste alta. Un templu. Chiar și în lumina palidă care răzbătea pe sub nori, frumusețea acestui loc era năucitoare.

Am oprit camioneta și m-am umplut de energie, vreun sfert de oră. Câteva grupuri de oameni mergeau printre ruine. Am văzut părăsind ruinele unei case și îndreptându-se spre un vehicul parcat în apropiere un om care avea un guler preoțesc. Din cauza distanței și a hainelor... omul purta o jachetă din piele, nu o sutană - nu puteam fi sigur că acela era părintele Carl.

Am pornit din nou mașina și m-am apropiat. Auzind zgomotul și-a ridicat privirea și a zâmbit, recunoscând camioneta lui Sanchez. Când m-a văzut pe mine înăuntru s-a arătat și mai interesat și s-a apropiat. Era scund și athletic, cu un păr castaniu și trăsături puternice, cu niște ochi de un albastru intens. Părea să fie trecut de treizeci de ani.

— Am venit cu părintele Sanchez, am spus, coborând din mașină și prezentându-mă. E la tine acasă.

Mi-a întins mâna.

— Sunt părintele Carl.

M-am uitat pe lângă el, spre ruine. Pietrele fasonate erau și mai impresionate, privite de aproape.

— Ești pentru prima oară aici? m-a întrebat.

— Da. Am auzit demult de acest loc, dar nu mi l-am putut

imagina chiar așa.

— Este unul dintre cele mai înalte centre energetice ale lumii.

L-am privit cu atenție. Evident, vorbea despre energie cu sensul pe care i-l dădea Manuscrisul. Am dat din cap afirmativ am spus:

— Mă aflu într-un punct în care încerc să construiesc în mod conștient ființa mea energetică și să-mi văd teatrul de control.

M-am simțit prețios spunând asta, dar suficient de echilibrat ca să-mi permit să fiu onest.

— Nu-mi pari distant, mi-a spus.

Am rămas trăsnit.

— Cum ți-ai dat seama că aceasta a fost strategia mea?

— Am instinct pentru aceste lucruri. Pentru asta sunt aici.

— Îi ajuți pe oameni să vadă modul în care îi controlează pe alții?

— Da, și să vadă și sinele lor adevărat.

Ochii îi străluceau, sinceri. Era direct, fără nici o urmă de stânjeneală de a se dezvălui unui străin. Am rămas tăcut, așa că a continuat:

— Înțelegi primele cinci Viziuni?

— Le-am citit și am discutat despre ele cu câțiva oameni.

Îndată ce mi-am terminat afirmația, am realizat cât de vagi erau lucrurile pe care le-am spus.

— Presupun că înțeleg primele cinci Viziuni, am adăugat. A șasea nu mi-e prea clară.

A dat din cap și a spus:

— Cei mai mulți cu care am vorbit nici n-au auzit de Manuscris. Au venit aici și se află sub imperiul acestei energii. Chiar și numai acest lucru, îi face să își regândească viața.

— Și cum te întâlnești cu acești oameni?

M-a privit cu o față de cunoscător.

— Se pare că ei mă găsesc pe mine.

— Ai spus că îi ajuți să-și vadă sinele adevărat. Cum anume?

A respirat adânc, apoi a spus:

— Pentru asta nu-i decât o cale. Fiecare dintre noi trebuie să se întoarcă în experiența propriei familii, în timpul și în locul copilăriei, și să revadă lucrurile așa cum s-au petrecut. Odată conștienți de jocul de control abordat, ne vom focaliza pe un adevăr mai înalt al familiei noastre, pe „firul de argint”, ca să spun așa, care stă deasupra conflictelor energetic. Dacă găsim acest adevăr, el ne va energiza viața, pentru că ne spune cine suntem, pe ce cale ne aflăm, ce anume facem.

— Așa ceva mi-a spus și Sanchez. Aș vrea să știu mai multe despre acest adevăr.

S-a încheiat la haină. Odată cu seara se lăsase și frigul.

— Sper să vorbim puțin mai târziu despre asta, a spus. Aș vrea să-l salut pe părintele Sanchez.

Am privit spre ruine. El a adăugat:

— De ce nu arunci o privire în jur? Ne vedem acasă, mai târziu.

În următoarea oră și jumătate m-am plimbat prin acel loc istoric. Am stat și jos în câteva locuri, simțind-mă mai energizat decât în altele. M-am gândit fascinat la civilizația care construisese aceste temple. Cum aduseseră pietrele până aici, cum le așezaseră una peste alta? Părea imposibil.

Pe măsură ce interesul meu pentru ruine începea să scadă, gândurile mi s-au întors spre situația mea. Deși circumstanțele nu se schimbaseră, acum mă simțeam mai puțin speriat. Încrederea lui Sanchez mă încurajase. Ce prost am fost, să mă îndoiesc de el. Și părintele Carl îmi plăcea deja foarte mult.

Cum întunericul se lăsase deja, m-am întors spre casă. Cei doi stăteau de vorbă înăuntru, unul lângă altul. Am auzit râsete. Erau la bucătărie, pregăteau cina. Părintele Carl m-a întâmpinat și mi-a oferit un scaun. M-am așezat

leneș în fața unui foc mare, care duduia în cămin și am privit în jur.

Încăperea era mare, căptușită cu panouri mari de lemn. Vedeam de aici alte două camere - părea că sunt dormitoare - legate între ele printr-un holșor îngust. Casa era luminată cu becuri slabe și mi s-a părut că aud bâzâitul slab al unui generator.

Când pregătirile s-au încheiat, mi s-a cerut să mă mut lângă masă. Sanchez a spus o rugăciune scurtă, apoi am mâncat, cei doi continuându-și discuția. După cină, ne-am așezat împreună lângă foc.

— Părintele Carl a vorbit cu Wil, a spus Sanchez.

— Când? am întrebat cu interes.

— Wil a trecut pe aici acum câteva zile. Eu l-am cunoscut acum un an, iar acum a venit să-mi aducă niște informații. Spunea că știe cine se află în spatele acțiunilor guvernului împotriva Manuscrisului.

— Cine? am întrebat.

— Cardinalul Sebastian, desigur! a strigat Sanchez.

— Dar cum se manifestă? am întrebat.

— Se pare că-și folosește influența pe care o are asupra celor din guvern pentru a amplifica presiunea militară asupra Manuscrisului, a spus Sanchez. Întotdeauna a preferat să lucreze din umbră, prin guvern mai degrabă, decât să forțeze o scindare în cadrul bisericii. În ultima vreme și-a intensificat eforturile. Din nefericire, se pare că obține și rezultate.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— În afara câtorva preoți din Consiliul Nordic și a unor oameni cum sunt Julia și Wil, se pare că nimeni nu mai are copii.

— Nici cei de la Viciente? mi-am continuat eu șirul întrebărilor.

Am rămas tăcuți câteva momente, apoi părintele Carl a zis:

— Wil mi-a spus că guvernul a închis Viciente. Toți oamenii de știință au fost arestați și rezultatele studiilor de cercetare au fost confiscate.

— Și comunitatea oamenilor de știință nu ia atitudine? am întrebat.

— Ce-ar putea să facă? a spus Sanchez. Mai mult, cercetările lor oricum nu erau recunoscute de prea mulți. Guvernul promovează ideea că funcționau ilegal.

— Nu-mi vine să cred că pot face asta!

— Se pare că pot, a spus părintele Carl. Am dat câteva telefoane de control și am auzit peste tot aceeași poveste. Deși lucrurile sunt ținute în ascuns, guvernul și-a intensificat mult activitatea distructivă.

— Și ce credeți că se va întâmpla? i-am întrebat pe amândoi.

Părintele Carl a dat din umeri, iar părintele Sanchez a spus:

— Nu știu. Depinde, poate, de ceea ce va găsi Wil.

— De ce?

— Se pare că este aproape de a găsi ceea ce lipsește din Manuscris, *A Noua Viziune*. Poate că atunci va reuși să stârnească în așa măsură interesul, încât să ia atitudine toată lumea.

— Și unde spunea că se duce? l-am întrebat pe părintele Carl.

— Nu știu exact, dar spunea că intuiția îl poartă departe, în nord lângă Guatemala.

— Intuiția?

— Da. Vei înțelege asta după ce te vei lumina asupra omului care ești și vei trece la *A Șaptea Viziune*.

l-am privit pe amândoi, uluit de cât puteau fi de senini.

— Cum de puteți să vă păstrați calmul!? Dacă vor veni și aici să distrugă totul, să ne strivească, să ne aresteze pe toți?

M-au privit răbdători, apoi părintele Sanchez a vorbit:

— Să nu confundăm calmul cu nepăsarea. Atitudinea noastră liniștită este o măsură a calității conectării noastre energetice. Suntem conectați în permanență, pentru că acesta este lucrul cel mai bun care se poate face, în orice împrejurare. Înțelegi asta, nu-i așa?

— Da, desigur, am spus. De fapt, cred că am probleme cu conectarea mea.

Amândoi au zâmbit.

— A rămâne conectat, a spus părintele Carl, este un lucru care se face tot mai ușor, pe măsură ce-ți este mai clar cine ești.

Părintele Sanchez s-a ridicat și a ieșit să spele vasele.

L-am privit pe Carl.

— Ei bine, am spus, cum să încep să mă clarific asupra persoanei mele?

— Sanchez mi-a spus că ai înțeles deja jocul părinților tăi.

— Da. Amândoi au fost interogatori. Așa am devenit eu un distant.

— Bine. Acum trebuie să privești dincolo de lupta energetică din familia ta și să cauți adevăratul motiv al prezenței tale acolo.

L-am privit absent.

— Pentru a-ți regăsi adevărata identitate spirituală trebuie să-ți vezi întreaga viață ca pe o lungă poveste, cu un înțeles mai înalt. Poți începe prin a-ți pune următoarea întrebare: „De ce m-am născut în această familie? Cu ce scop?”

— Nu știu, am spus.

— Tatăl tău era un interogator. Și mai ce altceva?

— Vrei să spui ce anume mai întruchipa?

— Da.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

— Tatăl meu credea în bucuria de a trăi, în integritate, în realizarea potențialului maxim pe care ți-l oferă viața. Înțelegi, este vorba de a-ți trăi viața din plin, la cote

maxime.

— A putut face acest lucru?

— În anumite limite. Dar, într-un fel sau altul, se pare că a avut ghinioane tocmai atunci când se bucura mai mult în viață.

Părintele Carl și-a mijit ochii, contemplând.

— Credea că viața este pentru amuzament și distracție și el nu și-a luat partea?

— Da.

— Te-ai gândit vreodată de ce?

— Nu prea. Mi-am spus întotdeauna că este un ghinionist.

— Poate că nu și-a dat seama ce trebuie să facă...

— Poate că nu.

— Și mama ta?

— Nu mai e în viață.

— Poți vedea ce a însemnat viața ei?

— Da. Viața ei era biserica. A fost o adeptă a principiilor creștine.

— În ce fel?

— Credea în serviciul pentru comunitate și în respectarea legilor lui Dumnezeu.

— A urmat legile lui Dumnezeu?

— Litera lor, cel puțin atâta cât cerea biserica ei.

— A reușit să-l convingă pe tatăl tău să facă la fel?

Am râs.

— Ei, nu chiar. Mama vroia să-l ducă la biserică în fiecare săptămână, să-l implice în programele comunității. Dar, așa cum ți-am spus, el era un spirit mult prea liber pentru asta.

— Și tu unde te aflai între ei?

L-am privit lung.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu vroia fiecare dintre ei să te aibă de partea lui? Nu pentru asta te-au interogat întotdeauna, ca să vadă dacă nu cumva ai fost de o parte sau de cealaltă? Nu vroia fiecare să te facă să crezi că drumul lui e mai bun?

— Ai dreptate.
— Prin urmare, care e răspunsul tău?
— Cred că am încercat tot timpul să rămân neutru.
— Amândoi te-au ținut sub observație, ca să vadă dacă tu corespunzi cerințelor lor, iar tu, incapabil de a-i mulțumi pe amândoi, ai devenit distant.

— Cam așa e.
— Ce s-a întâmplat cu mama ta?
— S-a îmbolnăvit de Parkinson și a murit, după o lungă suferință.

— A rămas consecventă în credința ei?
— Da, până la sfârșit.
— Ce învățătură de viață ți-a lăsat?
— Poftim?
— Cauți înțelesul pe care l-a avut viața ei pentru tine, motivul pentru care te-ai născut din ea, ce lecție ai avut de învățat din asta? Fiecare ființă umană, în mod conștient sau nu, ilustrează ceva cu viața ei, dă exemplul de cum crede ea că ar trebui să fie un om. Trebuie să încerci să descoperi ce te-a învățat și, în același timp, ce anume din viața ei putea fi făcut mai bine. Ceea ce ai fi schimbat la mama ta dă un indiciu asupra a ceea ce reprezintă tu însuși.

— De ce numai un indiciu?
— Pentru că un altul este dat de ceea ce dorești să schimbi în bine în viața tatălui tău...

Eram încă nedumerit. Mi-a pus mâna pe umăr.

— Noi nu suntem numai o creație fizică a părinților noștri, ci și o creație spirituală. Te-ai născut din acești doi oameni și viața lor a avut un efect irevocabil asupra a ceea ce ești. Pentru a-ți descoperi sinele adevărat, trebuie să admiți că adevărata ta personalitate a pornit dintr-o poziție care se afla între adevărurile celor doi. De aceea te-ai născut acolo, pentru a obține o perspectivă mai înaltă asupra a ceea ce au reprezentat ei. Calea ta este descoperirea adevărului, care reprezintă sintetizarea credințelor lor.

Am dat din cap.

— Cum ai exprima, deci, ceea ce te-au învățat părinții tăi?

— Nu prea știu sigur, am spus.

— Ce crezi?

— Tatăl meu credea că trebuie să trăiască viața la maxim, să se bucure de ceea ce este, și a încercat să urmărească acest scop. Mama credea în sacrificiu și într-o viață în serviciul comunității, lăsându-se pe ea deoparte. Convingerea ei era că asta cerea scriptura.

— Tu ce părere ai despre toate astea?

— Nu prea-mi dau seama.

— Ce punct de vedere ai alege pentru tine? Pe cel al mamei sau pe cel al tatălui?

— Pe nici unul. Cred că viața nu e chiar atât de simplă.

Părintele Carl a început să râdă.

— Ei, acum ești ambiguu, a spus.

— Cred că nu știu.

— Dar dacă ar trebui să alegi una din cele două variante?

Am ezitat, încercând să mă gândesc cu onestitate, și răspunsul a venit.

— Amândoi au și nu au dreptate.

Ochii i-au strălucit.

— În ce fel?

— Nu sunt prea sigur. Cred că o viață corectă include ambele puncte de vedere.

— Problema ta, a spus părintele Carl, este cum se face combinația. De la mamă ai moștenit concepția că viața trebuie trăită întru spiritualitate. De la tată, pe cea că viața reprezintă propria persoană: distracție, aventură...

— Așa că viața mea, l-am întrerupt, continuă aceste abordări?

— Da. Pentru tine spiritualitatea este problema. Viața ta va căuta spiritualitatea care exprimă și perpetuează sinele. Aceasta este problema pe care părinții tăi nu au fost

capabili să o concilieze și ți-au lăsat-o ție. Aceasta este întrebarea evoluției tale, căutarea ta în această viață.

Ideea aceasta m-a făcut să mă adâncesc în gânduri. Părintele Carl a mai spus și altceva, dar nu m-am mai putut concentra asupra spuselor lui. Focul din cămin avea un efect calmant asupra mea... Mă simțeam obosit.

Părintele Carl s-a ridicat și a spus:

— Cred că ești destul de obosit, dar vreau să-ți mai spun un lucru. Te poți duce la culcare și să nu te mai gândești niciodată la ceea ce am discutat. Te poți întoarce la vechiul tău joc, sau te poți scula mâine dimineață cu această nouă idee asupra a ceea ce ești. Dacă faci acest lucru, vei putea urma etapele procesului, adică să privești cu atenție la tot ce ți s-a întâmplat după naștere. Dacă îți vei vedea viața ca pe o poveste unitară, de la prima clipă și până acum, îți vei da seama cum ai lucrat la problema ta până în acest moment. Vei vedea cum și de ce ai venit în Peru și ce-ar trebui să faci în continuare.

Am dat din cap, ridicând privirea la el. Ochii îi erau calzi și atenți. Avea aceeași expresie pe care o mai văzusem la Wil și Sanchez.

— Noapte bună! a spus și a intrat în unul din dormitoare, închizând ușa după el.

Mi-am desfăcut sacul de dormit pe podea, m-am strecurat înăuntru și am adormit instantaneu.

*

* *

M-am trezit cu gândul la Wil. Doream să-l întreb pe părintele Carl ce altceva mai știa de planurile lui Wil. Cum stăteam așa, gânditor, aflându-mă încă în sacul de dormit, părintele Carl a intrat în încăperea în vârful picioarelor și s-a apucat să facă focul.

Am desfăcut fermoarul de la sac și el m-a privit, atras de

zgomot.

— Bună dimineața! mi-a spus. Cum ai dormit?

— Bine, am zis, ridicându-mă.

L-am văzut stivuiind lemnele și cărbunii pe vatră.

— Ce-a spus Wil? Care-i sunt intențiile? am întrebat.

Părintele Carl s-a îndreptat și a zis:

— Spunea că se duce la un prieten după niște informații pe care le așteaptă, despre *A Noua Viziune* probabil.

— Ce altceva a mai spus?

— Că părintele Sebastian intenționează să găsească și el ultima Viziune și că nu este departe de asta. Wil crede că persoana care controlează această Viziune va avea de spus ultimul cuvânt legat de accesul publicului larg la învățăturile Manuscrisului.

— De ce?

— Nu prea știu. Wil a fost printre primii care a reușit să găsească și să citească Viziunile. Probabil că le-a înțeles mai bine decât oricine altcineva. Presupun că simte că Ultima Viziune le va face pe celelalte mult mai clare și de acceptat.

— Crezi că are dreptate?

— Nu știu, mi-a răspuns. Eu nu am puterea lui de înțelegere. Știu doar ce ar trebui să fac.

— Adică?

A tăcut o secundă, apoi mi-a răspuns:

— Așa cum am spus mai înainte, menirea mea este să ajut oamenii să descopere cine sunt cu adevărat. Când am citit Manuscrisul, acest lucru mi s-a revelat cât se poate de clar. *A Șasea Viziune* este ceva ce mi se potrivește foarte bine, specific mie. Menirea mea este să îi ajut pe ceilalți să înțeleagă această Viziune. Și sunt eficient, pentru că și eu am trecut prin acest proces.

— Care era jocul tău de teatru? am întrebat.

M-a privit amuzat.

— Am fost un interogator.

— Controlai oamenii criticând felul în care-și duceau viața?

— Cam așa ceva. Tatăl meu era *bietul-de-mine*, mama era distantă. Mă ignorau cu desăvârșire. Singurul fel în care puteam să atrag atenția și energia lor a fost să-mi vâr nasul în ceea ce făceau ei și să strig în gura mare ceea ce mi se părea greșit.

— Și când ai reușit să ieși din teatrul acesta?

— Acum un an și jumătate, când l-am întâlnit pe părintele Sanchez și am început să studiez Manuscrisul. După ce i-am privit cu adevărat pe părinții mei și ceea ce însemnau ei, mi-am dat seama pentru ce am fost pregătit în relația cu ei. Vezi tu, tatăl meu urmărea realizările. Era foarte bine centrat pe scopurile lui. Își planifica timpul la secundă și se judeca pe sine după cât anume reușea să facă. Mama era foarte intuitivă și mistică. Credea că fiecare dintre noi primea îndrumare spirituală și că viața trebuia să urmeze direcția care-ți era indicată.

— Și tatăl tău ce credea despre asta?

— Credea că mama e nebună.

Am zâmbit, fără să spun nimic.

— Vezi ce au făcut din mine?

Am dat din cap. Nu prea prinsesem ideea.

— Din cauza tatălui meu, a spus Carl, eram sensibil la gândul că viața înseamnă împlinire: să ai ceva important de făcut și să faci acel ceva. În același timp însă, mama îmi transmitea ideea că viața avea o direcție interioară, o îndrumare intuitivă. Mi-am dat seama că viața mea era o sinteză a acestor două puncte de vedere. Încercam să descopăr cum anume eram îndrumați interior către misiunea pe care numai noi o puteam îndeplini, știind că aceasta este de o importanță supremă, și că numai urmărind realizarea acestei misiuni vom fi fericiți și împliniți.

Am dat din cap.

— Acum vezi, a continuat el, pentru ce m-am entuziasmat atâta cu *A Șasea Viziune*. Cum am citit-o, am știut că munca mea va fi să-i ajut pe ceilalți să se clarifice, ca să-și poată afla sensul vieții și scopul ei.

— Știi și cum a ajuns Wil pe calea pe care se află?

— Da, mi-a spus câte ceva. Rolul de teatru a lui Wil a fost tot distantul, ca și tine. Ca și în cazul tău, ambii părinți erau interogatori și fiecare avea o filozofie bine înrădăcinată, pe care vroiau s-o adopte și Wil. Tatăl lui Wil a fost un romancier german, care credea că destinul ultim al rasei umane era să se perfecționeze. Susținea principiile umanitare pure, dar naziștii i-au folosit teoriile pentru a-și legitima crimele și epurările a ceea ce ei pretindeau a fi rase inferioare. Coruperea ideilor lui l-a distrus pe bătrân și l-a alungat în America de Sud, împreună cu soția sa și cu Wil. Soția sa era peruană, crescută în Statele Unite și educată acolo. Și ea era scriitoare, însă ca filozofie și credință aparținea Orientului. Susținea că sensul vieții este iluminarea interioară, conștiința superioară, pacea minții și detașarea de lucrurile lumești. După ea, viața nu era perfecțiune, ci renunțarea la ideea de a perfecționa ceva, de a merge într-o direcție oarecare... Îți dai seama unde se afla Wil?

Am dat din cap.

— Era într-o poziție delicată, a continuat Carl. Tatăl lui ridicase în slavă ideea occidentală a muncii pentru progres și perfecțiune, iar mama susținea credința orientală că viața nu e altceva decât liniștea minții. Acești doi oameni l-au pregătit pe Wil să lucreze la integrarea diferențelor filozofice între cultura orientală și cea occidentală, deși n-a știut de la început. A devenit mai întâi inginer, dedicat progresului, apoi un simplu ghid, care își căuta pacea conducând oamenii în locurile unice și inspiratoare ale acestei țări. Căutarea Manuscrisului l-a făcut să-și descopere adevărata vocație. Viziunile vorbeau chiar

despre sensul vieții lui. Ele spuneau că Orientul și Occidentul pot fi integrate într-un adevăr mai înalt. Vestul are dreptate atunci când susține că viața înseamnă progres, evoluție spre ceva mai înalt. Și Estul are dreptate atunci când accentuează că trebuie să ne controlăm egoul. Nu putem progresa numai prin logică. Trebuie să atingem conștiința deplină, legătura interioară cu divinitatea, pentru că numai atunci evoluția spre mai bine va fi condusă de ceea ce avem sublim în noi. Când Wil a descoperit Viziunile, viața lui a început să curgă. S-a întâlnit cu José, preotul care a găsit primul Manuscrisul și l-a și tradus. La puțin timp după aceea, l-a întâlnit pe proprietarul de la Viciente și l-a ajutat să înceapă cercetările acolo. Cam în același timp a întâlnit-o și pe Julia, care se ocupa de firma ei, dar era și ghid în pădurile virgine. Cu Julia a avut Wil cea mai mare afinitate. Între ei s-a produs o comuniune, datorită similitudinii de probleme urmărite. Julia a crescut cu un tată care vorbea despre spiritualitate într-un mod foarte capricios și cu prea mare ușurință. Mama ei a fost profesoară de retorică la un colegiu și ridica în slăvi gândirea rațională. Normal, Julia s-a pomenit căutând informații despre spiritualitate și cerând ca acestea să fie inteligibile și precise. Wil dorea o sinteză Orient-Occident, care să explice spiritualitatea umană, iar Julia dorea ca această explicație să fie perfect clară. Manuscrisul îi servește în același fel pe amândoi.

— Micul dejun este gata, l-am auzit pe Sanchez din bucătărie.

M-am întors, surprins. Nu știam că Sanchez se trezise deja. Fără a mai continua discuția, părintele Carl și cu mine n-am dus la masă și ne-am servit cu fructe și cu cereale. După aceea, părintele Carl mi-a cerut să-l însoțesc într-o plimbare printre ruine. Am fost de acord, pentru că doream foarte mult să mai merg în acel loc. amândoi am așteptat decizia părintelui Sanchez, dar acesta ne-a refuzat politicos,

spunând că trebuia să coboare în vale, pentru că avea de dat câteva telefoane.

Afară, cerul era senin și soarele strălucea peste munți. Am pornit pe jos către ruine.

— Crezi că Wil poate fi contactat într-un fel? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns Carl. Nu mi-a spus cine sunt prietenii lui. Singurul lucru pe care l-am putea face ar fi să mergem cu mașina în Iquitos, un oraș lângă granița nordică, dar nu cred că ar fi prea sigur acum.

— De ce acolo?

— Pentru că mi-a spus că cercetările lui duc acolo. Și cardinalul Sebastian are acolo o misiune.

— Crezi că Wil va găsi ultima Viziune?

— Nu știu.

Am mers în liniște câteva minute, apoi părintele Carl a întrebat:

— Ai luat vreo decizie în legătură cu intențiile tale de viitor?

— Ce vrei să spui?

— Părintele Sanchez a spus că la început ai zis că vrei să te întorci cât mai repede în Statele Unite, apoi ai devenit foarte interesat de studiul Viziunilor. Acum ce gânduri ai?

— Incerte, am spus. Dar dintr-un motiv oarecare aș vrea să continui.

— Înțeleg că un om a fost ucis în fața ta.

— Așa e.

— Vrei să rămâi?

— Nu, am spus. Aș fi vrut să plec, să-mi pun viața la adăpost... Dar iată-mă aici.

— De ce crezi că se întâmplă asta? m-a întrebat. I-am studiat trăsăturile cu multă atenție.

— Nu știu. Dar tu ce crezi?

— Îți aduci aminte unde am rămas azi-noapte?

Îmi aminteam exact.

— Descoperisem problema pe care mi-au lăsat-o părinții:

să găsesc o împlinire care să se exprime prin sine, care să ofere și aventură și împlinire. Și tu ai spus că dacă voi privi evoluția vieții mele mai îndeaproape, acest lucru îi va da sens, perspectivă și va arunca lumină asupra a ceea ce mi se întâmplă acum.

Mi-a zâmbit misterios.

— Da. Manuscrisul spune că așa va fi.

— Și cum se va întâmpla asta?

— Fiecare dintre noi trebuie să caute momentele importante din viața lui și să le interpreteze în lumina teoriei evoluției.

Am dat din cap. Nu înțelegeam.

— Încearcă să-ți revezi interesele, prietenii, coincidențele de-a lungul vieții. Nu te-au dus toate undeva?

M-am gândit la viața mea, începând cu copilăria, dar n-am găsit nici un șablon.

— Cum ți-ai petrecut timpul în copilărie?

— Nu știu, am spus. Ca orice copil. Am citit mult.

— Ce ai citit?

— Povești cu mistere, din cele științifico-fantastice, cu fantome. Așa ceva...

— Și ce s-a întâmplat cu viața ta după aceea?

M-am gândit la influența pe care bunicul a avut-o asupra mea și i-am povestit părintelui Carl despre munți, despre lac.

A dat din cap, cu înțelegere.

— Ce s-a întâmplat după ce ai crescut?

— Am plecat la școală. Bunicul a murit între timp.

— Și ce ai studiat la școală?

— Sociologia.

— De ce?

— Am întâlnit un profesor care mi-a plăcut. Cunoștințele sale legate de natura umană m-au interesat foarte mult. M-am hotărât să studiez cu el.

— Apoi?

- Am terminat studiile și am început să lucrez.
- Și ți-a plăcut?
- Da, pentru destul de multă vreme.
- Apoi lucrurile s-au schimbat...
- Simțeam că ceea ce fac nu e destul, nu e complet.

Lucram cu adolescenți cu tulburări emoționale și am crezut că știu cum să-i fac să treacă peste trecutul lor și să nu mai trăiască închistați. Credeam că îi pot ajuta să-și trăiască viața normal. Mi-am dat seama pe parcurs că în abordarea mea lipsea ceva.

- Și?
- Am abandonat.
- Și?

— Apoi, o veche prietenă m-a sunat și mi-a vorbit despre Manuscris.

- Atunci te-ai hotărât să vii în Peru?
- Da.

- Și ce crezi despre experiențele tale aici?
- Cred că sunt nebun. Cred că s-ar putea să fiu omorât.

— Dar ce crezi despre felul în care a progresat experiența ta de viață?

- Nu înțeleg.

— Când părintele Sanchez mi-a povestit ce ți s-a întâmplat de când ai venit în Peru, am fost uluit de seria de coincidențe care te-au pus față în față cu toate Viziunile, exact atunci când aveai mai multă nevoie.

- Și ce crezi că înseamnă asta? am întrebat.

S-a oprit din mers și m-a privit drept în față.

— Înseamnă că erai pregătit. Ești ca și noi, ceilalți. Ai ajuns la un punct în care ai nevoie de Manuscris pentru a continua evoluția vieții tale. Gândește-te cum s-au potrivit evenimentele vieții tale. Ai fost de la început interesat de lucrurile misterioase și acest interes te-a îndreptat spre studiul naturii umane. De ce crezi că l-ai întâlnit exact pe acel profesor? El ți-a cristalizat interesele și te-a condus

spre cel mai mare mister: sensul vieții omului pe această planetă. Apoi, la un nivel oarecare, ai știut că înțelesul vieții se leagă de problema transcenderii condiționărilor trecutului și de mersul înainte. De aceea ai lucrat cu acei copii. Dar, după cum înțelegi acum, Viziunile au umplut lipsurile pe care le-ai întâmpinat în lucrurile cu acei tineri. Pentru ca adolescenții cu tulburări emoționale să evolueze, ar trebui ca și ei să facă ceea ce facem noi: să se conecteze la suficientă energie pentru a putea trece prin teatrul vieții lor, să vadă ce rol au jucat și să continue pe calea progresului spiritual, să dezvolte procesul care trebuia desfășurat de la început. Privește rolul mai înalt al acestor evenimente. Toate lucrurile care te-au interesat și care te-au condus înapoi spre trecut, toate aceste etape de evoluție te-au pregătit pentru a fi aici, acum, cu scopul de a studia Viziunile. Ai munci pe calea evoluției, căutând toată viața spiritualitatea care să se exprime pe sine, iar energia pe care ai primit-o de la natura în care ai crescut - pe care bunicul tău a încercat să ți-o arate - ți-a dat curajul să vii în Peru. Ești aici, pentru că trebuia să fii aici, pentru a-ți putea continua evoluția. Viața ta a fost un drum lung, care te-a adus exact la ceea ce se întâmplă în acest moment.

A zâmbit.

— Când vei asimila complet această Viziune asupra vieții tale, a continuat el, vei obține ceea ce Manuscrisul numește o conștiință clară a drumului tău spiritual. Conform Manuscrisului, toți trebuie să petrecem atâta timp cât este necesar pentru a trece prin procesul de clarificare a trecutului. Cei mai mulți avem propriul nostru teatru, care trebuie transcens, dar, odată ce am făcut aceasta, trebuie să înțelegem scopul pentru care ne-am născut din părinții pe care i-am avut și care sunt suferințele și coborâșurile vieții noastre, pentru ce ne-am pregătit. Toți avem un scop spiritual, o misiune pe care o urmăm, fără să fim însă conștienți întru totul de ea. Dar odată ce am conștientizat

această misiune, viața ni se va putea dezvolta. Tu, de exemplu, ți-ai descoperit țelul. Acum trebuie să mergi înainte, lăsând coincidențele să te conducă spre o idee tot mai clară despre cum să-ți construiești misiunea de acum încolo, ce altceva trebuie să mai faci aici. De când ai venit în Peru, ai beneficiat de energia lui Wil și a părintelui Sanchez. Acum este momentul să înveți să evoluezi singur, în mod conștient.

Era pe cale de a-mi spune ceva mai mult, dar s-a întrerupt când a văzut camioneta părintelui Sanchez, care venea în mare viteză spre noi. S-a oprit lângă noi și a coborât geamul.

— Ce se întâmplă? a întrebat părintele Carl.

— Trebuie să mă întorc cât mai repede la misiune, a spus Sanchez. Trupele guvernamentale sunt acolo. La fel și cardinalul Sebastian.

Am sărit în mașină, iar Sanchez a condus înapoi la casa părintelui Carl, spunându-ne că trupele au venit să confiște toate copiile după Manuscris și să închidă probabil misiunea.

Am intrat repede în casă. Părintele Sanchez a început imediat să împacheteze. Eu stăteam acolo, gândindu-mă ce să fac. Părintele Carl s-a apropiat de Sanchez și a spus:

— Cred că trebuie să vin cu tine.

Sanchez l-a privit intens.

— Ești sigur?

— Da. Cred că trebuie să vin cu tine.

— De ce?

— Nu știu încă.

Sanchez a rămas gânditor câteva clipe, apoi a început din nou să împacheteze.

— Dacă tu crezi că așa e mai bine...

Mă sprijineam de canatul ușii.

— Eu ce ar trebui să fac? am întrebat.

M-au privit amândoi.

— Asta tu hotărăști, a spus părintele Carl.
Am rămas tăcut.

— Tu trebuie să decizi! a strigat Sanchez.

Nu puteam concepe că erau atât de detașați de opțiunea mea. A merge cu ei însemna o posibilă capturare de către trupele peruane. Totuși, cum să rămân aici, singur?

— Ei bine, am spus, nu știu ce să fac. Trebuie să mă ajutați. E posibil să mă ascundă altcineva?

Cei doi s-au privit reciproc.

— Nu cred, a vorbit părintele Carl.

L-am privit, în timp ce neliniștea îmi strângea stomacul. Părintele Carl mi-a zâmbit și a spus:

— Rămâi concentrat. Amintește-ți cine ești.

Sanchez a scos niște hârtii dintr-o geantă.

— Iată o copie a celei de *A Șasea Viziuni*, a spus el. Poate că te va ajuta să te hotărăști. Am luat hârtiile.

Sanchez l-a privit pe Carl și l-a întrebat:

— Cât mai durează?

— Trebuie să mai vorbesc cu cineva. O oră, cred.

Amândoi s-au întors la pregătirile lor, iar eu am ieșit, așezându-mă afară pe o piatră, și am deschis Manuscrisul. Era ca un ecou al cuvintelor părintelui Carl și ale lui Sanchez. Lumina aruncată asupra trecutului însemna conștientizarea căilor individuale de control, învățate în copilărie. Odată transcens acest obicei, spunea, ne vom găsi sinele superior, identitatea noastră care evoluează.

Am citit întregul text în mai puțin de o jumătate de oră și de-abia când am terminat mi-am dat seama pe ce se bazează această Viziune: înainte să intrăm pe deplin în acea stare de spirit specială, pe care cei mai mulți o întrevăd doar - viața noastră, condusă de coincidențe misterioase - trebuie să deschidem ochii asupra a ceea ce suntem cu adevărat.

În acel moment, părintele Carl a ieșit din casă și, văzând unde eram, a venit către mine.

— Ai terminat? m-a întrebat, cald și prietenos, ca de obicei.

— Da.

— Te deranjează dacă stau aici câteva clipe?

— Chiar aş vrea să stai.

S-a așezat în dreapta mea și, după un moment de tăcere, a întrebat:

— Cred că da, dar ce se va întâmpla de acum încolo?

— Trebuie să crezi cu adevărat acest lucru.

— Cum, când îmi este atât de teamă?!

— Trebuie să înțelegi despre ce este vorba. Adevărul pe care îl urmărești este la fel de important ca și evoluția universului, pentru că-i permite acestei evoluții să continue. Nu-ți dai seama? Părintele Sanchez mi-a povestit despre viziunea pe care ai avut-o pe munte. Ai văzut cum a evoluat materia, de la vibrația simplă a hidrogenului, până la specia umană. Te-ai întrebat cum vor continua oamenii această evoluție. Acum ai descoperit răspunsul: oamenii se nasc în circumstanțe istorice și găsesc ceva pentru care să lupte și pe care să-l reprezinte. Se unesc cu alți oameni pentru a urmări un scop. Copiii care se nasc din această unire au rolul de a reconcilia două poziții, făcând o sinteză superioară, ghidați fiind de coincidențe. Cum sunt sigur că ai aflat din *A Cincea Viziune*, de fiecare dată când te umpli cu energie și apare o coincidență care te împinge înainte în viață, nivelul acela de energie se instituie în tine și vei exista la o vibrație mai înaltă. Copilul tău va prelua acest nivel de vibrație și îl va ridica mai sus. Așa continuăm noi, oamenii, evoluția. Diferența care apare acum, cu această generație, este că noi suntem gata să facem acest lucru conștient și astfel, să accelerăm întregul proces. Nu contează cât de mult te temi, nu mai ai de ales. Odată ce ai aflat ce reprezintă viața ta, nu mai poți șterge sau ignora această cunoaștere. Dacă vei încerca să faci altceva cu viața ta, vei avea mereu senzația unui gol.

— Dar cum să fac?

— Nu știi. Asta numai tu poți să știi. Îți sugerez, mai întâi, să încerci să faci rost de ceva energie.

Părintele Sanchez a venit și el lângă noi, evitând să facă zgomot, pentru a nu ne deranja. Am încercat să mă concentrez asupra vârfurilor de munte pe care le puteam vedea de unde mă aflam. Am respirat adânc și mi-am dat seama că de când ieșisem afară fusesem cu totul absorbit de mine, ca și cum m-aș fi aflat într-un tunel. Parcă m-aș fi rupt de frumusețea și maiestatea munților.

Cum priveam panorama, încercând mereu să apreciez conștient ceea ce vedeam, am început să trăiesc senzația deja cunoscută, de apropiere. Dintr-o dată, totul a părut să devină mai prezent, să strălucească, să se desprindă. M-am simțit mai ușor, cu trupul mai energizat.

I-am privit pe Carl și pe Sanchez. Se uitau intens la mine și cred că îmi observau câmpul energetic.

— Cum arăt? am întrebat.

— Ca și cum te-ai simți mult mai bine, a spus Sanchez. Rămâi aici și sporește-ți energia cât poți de mult. Mai avem vreo douăzeci de minute până când plecăm.

Mi-a zâmbit cu simpatie.

— După aceea, a continuat, vei fi gata să începi.

PE FIRUL LUCRURILOR

Cei doi preoți au intrat înapoi în casă, iar eu am rămas câteva minute să admir peisajul și să încerc să mai captez energie. Apoi mi-am pierdut concentrarea și am alunecat în visare, gândindu-mă la Wil. Unde era? Aproape sau departe de cea de *A Noua Viziune*?

Mi-l imaginam alergând prin junglă cu *A Noua Viziune* în mână, urmărit peste tot de trupe. Îl vedeam pe Sebastian conducând vânătoarea. În acest vis cu ochii deschiși, era clar că Sebastian, chiar având autoritățile de partea lui, se înșela, nu înțelegea impactul pe care Viziunile îl aveau asupra oamenilor. Simțeam că ar trebui să-l convingă cineva să adopte un alt punct de vedere. Dacă s-ar descoperi mai repede acea parte a Manuscrisului de care-i atât de frică...

Printre aceste gânduri, mi-a răsărit în fața ochilor imaginea lui Marjorie. Unde era? Aproape că o vedeam aieva. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Zgomotul făcut de închiderea ușii din fața mea, m-a adus înapoi la realitate. M-am simțit din nou slăbit și nervos. Sanchez venea cu pas iute spre mine. S-a așezat alături de mine și m-a întrebat:

— Te-ai hotărât ce vei face?

Am dat din cap că nu.

— Nu pari prea sigur de tine, a constatat el.

— Nici nu sunt.

— Poate că nu ești prea sistematic în modul în care îți

construiești energia.

— Ce vrei să spui?

— Lasă-mă să-ți descriu felul în care acumulez eu energie. Poate că metoda mea o să te inspire să ți-o formezi pe a ta.

Am dat din cap.

— Primul lucru pe care îl fac, a spus el, este să mă concentrez asupra mediului în care mă aflu, așa cum cred că faci și tu de altfel. Apoi încerc să-mi aduc aminte cum apare totul atunci când sunt plin de energie. O fac amintindu-mi senzația unei prezențe, pe care o emană totul în jurul meu, frumusețea unică a tuturor lucrurilor, mai ales a plantelor, felul în care strălucesc și se diferențiază culorile lor. Mă urmărești?

— Da. De fapt, și eu încerc să fac același lucru.

— Apoi, a continuat, încerc să trăiesc sentimentul de apropiere, senzația că oricât de departe ar fi ceva, eu pot atinge acel ceva, că mă pot conecta la el. Pe urmă, îl respir înăuntrul meu.

— Îl respiri înăuntrul tău?

— Părintele John nu ți-a explicat asta?

— Nu.

Sanchez părea derutat.

— Probabil că intenționa să revină și să-ți vorbească despre asta mai încolo. Câteodată e foarte teatral în expunerile pe care le face. Pleacă și își lasă elevul, ca să înțeleagă singur ceea ce a învățat, apoi apare mai târziu, chiar la momentul potrivit, pentru a mai adăuga ceva. Sunt convins că avea de gând să mai vorbești, dar am plecat prea repede.

— Aș vrea să știu, totuși, am spus.

— Îți aduci aminte de senzația de optimism, de bună dispoziție, trăită pe munte, aceea că te afli în mijlocul universului?

— Da.

— Pentru a recâștiga această poziție, eu încerc să respir înăuntru energia cu care tocmai m-am conectat.

Fusesem foarte atent la spusele lui Sanchez. Ascultându-l pe el, creștea și calitatea conectării mele. Totul în jur era din nou foarte frumos, foarte prezent. Chiar și pietrele păreau să aibă un halou alb, iar câmpul lui Sanchez era mare și albastru. Inspira profund și conștient, ținând aerul înăuntru său preț de cinci secunde, înainte de a-l expira. L-am urmat exemplul.

— Vizualizează la fiecare inspirație energia care te umple, ca și cum ai fi un balon, a continuat el. Vei vedea că te vei simți mai energizat, mai ușor și mai în mijlocul lucrurilor.

După câteva respirații adânci, am început să mă simt exact așa cum spusese Sanchez.

— După ce inspir energia, a continuat Sanchez, încerc să mă conving că mă aflu în starea emoțională potrivită. Așa cum ți-am spus mai înainte, eu consider acest lucru ca o unitate de măsură a conectării mele.

— Vorbești despre iubire, nu?

— Da. Așa cum am discutat și la misiune, iubirea nu e un concept intelectual, un imperativ moral sau altceva de felul acesta. Este o emoție profundă, care există numai atunci când ești conectat la energia universului, care este și energia dumnezeirii.

Părintele Sanchez mă privea, cu ochii defocalizați.

— Iată, a spus el, asta e! Acesta este nivelul energetic pe care trebuie să îl ai. Acum te ajut eu puțin, dar ești gata să-l menții de unul singur.

— Cum adică „mă ajuți puțin”?

Sanchez a dat din cap.

— Nu-ți bate capul cu asta acum. Vei afla mai târziu, în *A Opta Viziune*.

Părintele Carl s-a apropiat de noi, privindu-ne și părând mulțumit. M-a întrebat:

— Te-ai hotărât?

Întrebarea m-a iritat. M-am luptat împotriva inevitabilei scăderi de energie.

— Ei, să nu devii din nou distant, a spus părintele Carl. Nu poți evita luarea unei hotărâri în acest moment. Ce crezi că trebuie să faci?

— Nu cred nimic, am spus. Chiar asta e problema.

— Ești sigur? Gândurile încep să se schimbe atunci când te conectezi la energie.

L-am privit perplex.

— Gândurile care-ți umblă prin cap atunci când încerci să controlezi evenimentele în mod logic, a explicat Carl, se opresc în momentul în care renunți la jocul tău. Când te umpli în interior de energie, din partea superioară a ființei tale îți vin în minte alte gânduri. Acestea sunt intuițiile. Ele sunt percepute cu totul altfel. Apar undeva, dincolo de mintea ta, uneori ca atunci când visezi cu ochii deschiși, alteori ca niște viziuni scurte, care vin să te îndrume, să te ghideze.

Tot nu înțelegeam.

— Spune-mi la ce te gândeai adineauri, stând singur aici? M-a întrebat Carl.

— Nu știu dacă îmi amintesc, am spus.

— Încearcă!

Am încercat să mă concentrez.

— Cred că mă gândeam la Wil, a pornit în căutarea celei de *A Noua Viziuni*, și la cruciada împotriva lui Sebastian împotriva Manuscrisului.

— Și altceva?

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu Marjorie. Dar nu înțeleg în ce mod mă ajută toate acestea să mă hotărâsc.

— Să-ți explic, a spus părintele Sanchez. Când dobândești destulă energie, ești gata să începi să formulezi în mod conștient evoluția, chiar să-i determini cursul, să inițiezi procesul de curgere a lucrurilor spre coincidențele

care te vor duce înainte. Pornești spre evoluție în felul tău, determini desfășurarea lucrurilor. Mai întâi, cum am spus, trebuie să dobândești suficientă energie, apoi îți amintești cerința de bază a vieții tale - ceea ce ai moștenit de la părinți - pentru că aceasta furnizează contextul general al evoluției tale. Apoi pornești pe calea respectivă, descoperind cerințele mărunte, imediate, cu care te confrunți în viață. Acestea aparțin întotdeauna problemei de bază a vieții tale și definesc unde anume te afli în căutările tale. Odată ce ai devenit conștient de întrebările pe care ți le pui la un moment dat, primești un fel de direcționări care țin de intuiție: ce să faci, unde să te duci... vezi, într-un fel sau altul, pasul următor. Și asta întotdeauna. Singura dată când acest lucru nu se întâmplă este atunci când întrebarea pe care o ai în minte este greșită, nepotrivită. Vezi tu, problema în viață nu constă în a primi răspunsuri, ci în a-ți identifica întrebarea pentru momentul în care te afli. Odată ce știi să ceri - și acel lucru este oportun - vine și răspunsul. Întotdeauna. După ce ai intuiția a ceea ce se va întâmpla în continuare, pasul următor este să fii atent și pe fază. Mai devreme sau mai târziu se vor petrece și coincidențele care te vor ghida în direcția pe care ți-a indicat-o intuiția. Mă urmărești?

— Cred că da.

— Așadar, a continuat el, nu crezi că acele gânduri privitoare la Wil, la Marjorie, la Sebastian, sunt importante? la gândește-te: de ce au apărut ele exact acum, când tu știi care este povestea vieții tale. Știi că ai apărut în acea familie din dorința de a afla cum să faci din viața spirituală o aventură launtrică, aventura propriei evoluții, nu-i așa?

— Da.

— Apoi, când ai crescut, ai devenit interesat de subiecte misterioase, ai studiat sociologia, ai lucrat cu oameni, fără să știi exact pentru ce ai făcut aceste lucruri. Pe urmă ai început să deschizi ochii, ai auzit de Manuscris, ai venit în

Peru și ai găsit Viziunile, una după alta, și fiecare te-a învățat ceva despre spiritualitatea pe care o cauți.

L-am privit.

— Care sunt întrebările tale curente? a spus Sanchez.

— Cred că aş vrea să cunosc celelalte Viziuni, am spus. Aş vrea mai ales să ştiu dacă Wil va găsi *A Noua Viziune*. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Marjorie. Aş vrea să aflu mai multe despre Sebastian.

— Și care au fost intuițiile care ți-au sugerat aceste întrebări?

— Nu ştiu. Mă gândeam că aş vrea să o revăd pe Marjorie. Aproape că am avut în fața ochilor imaginea lui Wil, care fugea de trupele care îl urmăreau. Ce înseamnă toate astea?

— Încotro fugea Wil?

— Prin junglă.

— Poate că asta îți spune unde să te duci. Iquitos este în junglă. Și Marjorie?

— M-am văzut reîntâlnindu-mă cu ea.

— Și Sebastian?

— Mi l-am imaginat ridicându-se împotriva Manuscrisului, pentru că l-ar înțelege greșit și asta s-ar putea schimba dacă ar apărea cineva care să-i citească gândurile, să afle de ce se teme atât.

Amândoi s-au privit amuzați.

— Asta ce înseamnă? am insistat.

Părintele Carl mi-a răspuns cu o altă întrebare:

— Tu ce crezi?

Pentru prima oară de la întâmplarea de pe munte, m-am simțit energizat și încrezător. L-am privit și am spus:

— Cred că înseamnă că ar trebui s-o pornesc prin junglă și să descopăr ce aspecte ale bisericii deranjează biserica.

Părintele Carl a zâmbit și a spus:

— Exact! Și poți să iei camionul meu.

Am dat din cap. Ne-am îndreptat cu toții spre locul unde

erau parcate mașinile, în fața casei. Lucrurile mele, împreună cu ceva provizii de hrană și de apă erau deja așezate în camionul părintelui Carl. Mașina lui Sanchez era și ea acolo.

— Mai vreau să-ți spun ceva, l-am auzit pe Sanchez. Să nu uiți să te oprești ori de câte ori e nevoie pentru a te reconecta energetic. Să fii întotdeauna bine încărcat, mereu capabil de iubire. Odată ce realizezi această stare, nimeni și nimic nu-ți poate răpi atâta energie, încât să nu te poți reface. De fapt, energia care curge din tine va crea un flux, care în același timp îți va și aduce energie. Nu poți fi niciodată golit. Dar trebuie să fii mereu conștient de acest proces, pentru ca el să funcționeze. Acest lucru este foarte important, mai ales când interacționezi cu oameni.

A tăcut. Ca și cum ar fi așteptat la rând, părintele Carl a venit mai aproape și a spus:

— Ai citit Manuscrisul, mai puțin două Viziuni, A Șaptea și A Opta. A Șaptea se ocupă cu abordarea conștientă a tot ceea ce ne înconjoară, atenția care trebuie acordată oricărei coincidențe, la fiecare răspuns pe care ți-l dă universul.

Mi-a dat un dosar.

— *A Șaptea Viziune*, foarte scurtă și generală, a continuat, vorbește despre felul în care unele lucruri ne sar în ochi, sunt evidente, precum și despre felul cum anumite gânduri ne apar pentru a ne îndruma. Cât despre A Opta, o vei găsi la timpul potrivit. Ea vorbește despre cum îi putem ajuta pe cei care ne aduc răspunsurile pe care le căutăm. Mai departe, descrie o etică absolut nouă, o cale pe care trebuie să o urmeze oamenii în relațiile lor, pentru a ușura evoluția tuturor.

— Nu poți să-mi dai acum *A Opta Viziune*? am întrebat.

Părintele Carl a zâmbit și mi-a pus mâna pe umăr.

— Nu cred că e cazul. Și noi nu urmăm propriile intuiții. Vei primi *A Opta Viziune* imediat ce vei pune întrebarea

potrivită.

Am înțeles. Amândoi m-au îmbrățișat și mi-au urat numai bine. Părintele Carl mi-a spus insistent că ne vom întâlni din nou, în curând, și că atunci voi găsi răspunsurile pe care le căutam și pentru care mă aflam acolo.

Eram cu toții pe cale să ne urcăm în mașini, când Sanchez s-a întors și mi-a spus:

— Am o intuiție și trebuie să-ți spun ceva. Vei afla mai multe mai târziu. Lasă percepția frumuseții și a luminii să-ți conducă drumul. Locurile și oamenii care au răspunsuri pentru tine vor apărea mai luminoase și mai atractive.

Am dat din cap și m-am urcat în camionul părintelui Carl. Coborând drumul pietros, i-am urmat pe cei doi câțiva kilometri, până când am ajuns la o răscruce. Sanchez mi-a făcut semn, în timp ce el și Carl au luat-o spre est. Am privit în urma lor o clipă, apoi am pornit spre nord, spre bazinul Amazonului.

*

* *

Mă cuprinsese nerăbdarea. După un drum de aproape trei ore, mă aflam la o răscruce, incapabil să mă hotărăsc între două direcții diferite.

În stânga mea era o vale. Dacă mă luam după hartă, acest drum se îndrepta spre nord, pe lângă munți, cam o sută de kilometri, apoi cotea spre răsărit, spre Iquitos. Celălalt drum o lua în dreapta mea și mergea prin junglă, spre aceeași destinație.

Am respirat adânc și m-am străduit să mă relaxez, privind în oglinda retrovizoare. Nimic. De fapt, tot drumul nu întâlnisem pe nimeni - nici trafic, nici oameni pe jos sau cu bicicleta - de mai mult de o oră. Încercam să scap de o urmă de neliniște. Știam că trebuia să fiu relaxat și conectat dacă doream să iau decizia potrivită.

M-am concentrat asupra situației. Drumul dinspre dreapta, prin junglă, trecea printr-un grup de copaci imenși. Câteva stânci uriașe răsăreau din pământ printre ei. Cele mai multe erau înconjurate de tufișuri mari de plante tropicale. Celălalt drum, prin munți, părea cu totul sterp. Un singur copac se vedea în acea direcție, restul peisajului era stâncos, cu foarte puțină verdeață.

Am privit din nou spre dreapta și am încercat să îmi induc o stare de iubire. Copacii și tufișurile erau de un verde intens. Spre stânga am făcut același lucru și am descoperit imediat un petic de iarbă cu flori, la marginea drumului. Verdele era palid, dar florile, de un alb strălucitor, alcătuiau împreună un peisaj unic, pe toată distanța pe care se vedeau. M-am întrebat cum de nu le observasem puțin mai devreme. Păreau să se vadă peste tot acum. Mi-am extins atenția, pentru a cuprinde întreaga panoramă din direcția aceea. Pietrele și petele brune de asfalt păreau extraordinar de colorate. Tufe de violete și alte flori, de un roșu-închis, decorau tot peisajul.

Am privit din nou în dreapta, spre copaci și tufișuri. Frumusețea lor părea palidă, în comparație cu celălalt drum. „Cum de e posibil?“, m-am întrebat. Mai întâi, acest drum părise mai atrăgător. Privind iarăși spre stânga, intuiția mea a devenit mai puternică. Bogăția de forme și culori m-a uluit.

Eram hotărât. Am pornit mașina și am luat-o spre stânga, încredințat de corectitudinea deciziei mele. Drumul era pietros și plin de rădăcini. M-am scuturat și trupul meu a devenit mult mai ușor. Greutatea îmi era centrată pe coapse, spatele și gâtul fiindu-mi drepte. Brațele țineau volanul, dar nu părea să fie nevoie de efort pentru manevrarea lui.

Am mai condus încă două ore, fără nici un incident, fără să întâlnesc pe nimeni și scotocind din când în când în coșul cu provizii, pregătit de părintele Carl. Drumul șerpuia în sus

și în jos, printre și peste dealuri. Pe vârful unui deal, spre dreapta, am văzut parcate două mașini vechi. Erau împinse dincolo de marginea drumului, lângă niște copaci firavi. Nu păreau să fie oameni în jur, așa că am tras concluzia că mașinile fuseseră abandonate. Înainte, drumul cotea la stânga și cobora, în serpentine, spre o vale largă. De pe vârful aveam o panoramă de câțiva kilometri.

Am oprit. La jumătatea văii, trei sau patru mașini militare erau parcate pe marginea drumului. În jurul lor se vedea un mic grup de soldați. M-a cuprins teama. O blocadă. Am dat camionul înapoi, pe creastă, am oprit în spatele a doi bolovani uriași, am coborât și am început să observ ce se întâmpla în vale. Un vehicul se deplasa în direcție opusă, depărtându-se.

Deodată, am auzit mișcare în spate. M-am întors brusc. Era Phil, ecologistul pe care îl cunoscusem la Viciente. Era și el la fel de speriat.

— Ce cauți aici? m-a întrebat, venind spre mine.

— Încerc să ajung cumva la Iquitos, am spus.

Teamă i se citea pe față.

— Și noi, dar guvernul parcă a înnebunit în ceea ce privește Manuscrisul. Încercăm să ne hotărâm dacă e cazul să riscăm și să trecem prin blocadă. Suntem patru.

Mi-a făcut semn spre stânga. Ceilalți se vedeau printre copaci.

— De ce vrei să ajungi la Iquitos? m-a întrebat.

— Vreau să-l găsesc pe Wil. Ne-am despărțit în Cula. Am auzit că s-ar putea să fie în Iquitos, în căutarea restului Manuscrisului.

Părea terorizat.

— N-ar trebui să faci una ca asta! Armata a interzis deținerea de copii după Manuscris. N-ai auzit ce s-a întâmplat la Viciente?

— Da, am auzit...

— Eu nu eram acolo, dar am înțeles că armata a dat

buzna și a arestat pe oricine avea o copie. Și oaspeții au fost reținuți pentru interogatoriu. Dale și ceilalți oameni de știință au fost luați de trupe și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ei.

— Știi cumva de ce guvernul este atât de agitat în legătură cu Manuscrisul? am întrebat.

— Nu, dar când am văzut cât de nesigur devine totul, m-am hotărât să mă întorc la Iquitos pentru dosarele cu cercetările mele, apoi să părăsesc această țară.

I-am povestit amănunte despre Wil și despre mine: ce ni se întâmplase după ce părăsisem Viciente și mai ales urmărirea și crima de pe munte.

— La dracu! a spus el. Și te mai ocupi de chestia asta? Mai rămâi aici?

Asta mi-a zdruncinat puțin încrederea, dar am spus:

— Dacă nu facem nimic, guvernul va suprima Manuscrisul cu totul. Lumea va fi privată de acest mod de cunoaștere și eu cred că Viziunile sunt foarte importante!

— Atât de importante încât să merite să mori pentru ele? m-a întrebat.

Un zgomot de motoare ne-a atras atenția. Camioanele veneau, prin vale, spre noi.

— Fir-ar să fie! a strigat. Uite-i că vin!

Înainte ca noi să putem mișca, alte camioane au venit și din cealaltă direcție.

— Ne-au înconjurat! a strigat Phil, panicat complet.

Am fugit spre mașina mea și am ascuns traducerea după Manuscris pe care o aveam, sub una din banchete.

Zgomotul devenea tot mai puternic. Am fugit peste drum, spre dreapta, în direcția în care o luase și Phil. I-am văzut alergând în sus, și ascunzându-se după niște stânci. M-am ascuns și eu cu ei. Sperau că mașinile militare vor trece pe lângă noi și își vor continua drumul. Camionul meu nu era la vedere. Speram că vor crede și ei, ca și mine, că mașinile celelalte erau abandonate.

Cei care veneau dinspre sud au ajuns primii și, spre spaima noastră, au oprit lângă mașini.

— Nu mișcați! Poliția! a strigat o voce.

Am înghețat. Câțiva soldați au apărut din spate. Toți erau înarmați zdravăn și păreau foarte hotărâți. Ne-au percheziționat cu mare atenție și ne-au luat tot ce aveam, apoi ne-au împins înapoi spre drum. Acolo, zeci de soldați se apucaseră să percheziționeze mașinile. Phil și tovarășii lui au fost târați și urcați într-un camion militar, care a demarat foarte repede. Când au trecut pe lângă mine, am văzut fața lui Phil, palidă și pierdută.

Am fost condus, pe jos, în direcție opusă și mi s-a cerut să mă așez pe creasta dealului. Câțiva soldați s-au așezat lângă mine, fiecare având pe umăr o armă automată. Mai târziu, un ofițer s-a apropiat de mine și mi-a aruncat la picioare copiile după Manuscris, pe care le găsiseră la mine... Peste ele a aruncat și cheile de la camionul părintelui Carl.

— Astea sunt copiile tale? m-a întrebat.

L-am privit fără să răspund.

— Cheile astea s-au găsit asupra ta, a continuat el. În mașină am găsit hârtiile astea. Te întreb din nou: sunt ale tale?

— Nu cred că vreau să răspund până nu consult un avocat, am spus.

Remarca mea a adus un zâmbet sarcastic pe fața ofițerului. A spus ceva soldaților și s-a îndepărtat. Aceștia m-au împins spre unul din jeepurile cu care veniseră și mi-au cerut să mă așez lângă șofer. Alți doi soldați s-au urcat pe locurile din spate, cu armele pregătite. Amândouă vehiculele au pornit spre nord, în vale.

Gânduri pline de teamă îmi năpădeau mintea. Oare unde mă duceau? De ce mă băgasem în situația asta? Iată ce hal de pregătire promisem de la cei doi preoți, nu durase nici măcar o zi... Și acolo, la răscruce, fusesem atât de convins

că acesta era drumul cel bun. Părase mai atrăgător, fusesem sigur de asta. Unde greșisem oare?

Am aflat și am încercat să mă relaxez, întrebându-mă în același timp ce se va întâmpla în continuare. Voi susține că nu știu nimic, mă gândeam, și mă voi prezenta ca un turist prost îndrumat, care nu era capabil să facă nici un rău. Doar că mă amestecasem cu cine nu trebuie, voi spune. Nu vroiam decât să mă întorc acasă.

Mâinile, care mi se odihneau pe genunchi tremurau puțin. Un soldat de pe bancheta din spate mi-a oferit o ploscă cu apă și am luat-o, deși nu puteam bea. Soldatul era tânăr și mi-a zâmbit fără urmă de răutate când i-am înapoiat plosca. Imaginea speriată a lui Phil mi-a trecut prin minte. Ce vor face cu el?

Întâlnirea de pe deal cu Phil fusese o coincidență, mă gândeam. Dar care-i era înțelesul? Despre ce am fi vorbit dacă nu am fi fost întrerupți? Eu nu făcusem decât să subliniez importanța Manuscrisului, iar el mă prevenise asupra pericolului pe care îl reprezenta și mă sfătuisese să fug înainte de a fi prins. Din nefericire, sfatul său venise prea târziu.

Am mers câteva ore în liniște. Relieful devenea tot mai plat. Aerul se încălzea. La un moment dat, un soldat mi-a oferit o conservă din carne de vită, din rația lui, mi se pare, dar, din nou, n-am putut să înghit nimic. După apusul soarelui, s-a întunecat foarte repede.

Stăteam în mașină fără să mă gândesc la nimic, privind drept înainte, la drumul luminat de faruri.

Curând, am adormit. Un somn greu, în timpul căruia am visat că fugeam. Fugeam disperat de un dușman necunoscut, printre case incendiate, convins că undeva se afla un secret care deschidea calea spre cunoaștere și siguranță. În mijlocul unuia dintre uriașele focuri am văzut o cheie. Am sărit să o iau de acolo.

Am tresărit, cu sudoarea curgându-mi pe frunte. Soldații

m-au privit nervoși. Am dat din cap și m-am sprijinit de portieră. Mult timp am privit pe fereastră formele negre ale peisajului, luptându-mă cu teama. Eram singur, sub pază, alergam prin întuneric și nimănui nu-i păsa de coșmarurile mele.

Spre miezul nopții am ajuns la o clădire mare, slab luminată, făcută din piatră. Era destul de înaltă, avea două etaje. Am pornit-o pe o alee, spre ușa din față, și am intrat. Câteva trepte coborau spre un coridor îngust. Pereții interiori erau tot din piatră, iar tavanul din bârne. Câteva becuri care atârnavă în dezordine ne luminau calea. Am trecut printr-o altă ușă, apoi într-un loc unde erau mai multe celule. Un soldat ne-a întâmpinat, a deschis ușa unei celule și mi-a făcut semn să intru.

Înăuntru erau trei priciuri, o masă de lemn și o vază cu flori. Spre surprinderea mea, locul era extrem de curat. Când am intrat, un tânăr peruan, de vreo nouăsprezece ani, m-a privit inexpresiv din spatele ușii. Soldatul a tras zăvorul și a plecat. M-am așezat pe un prici, în timp ce tânărul a aprins fitilul unei lămpi cu petrol. În lumina care s-a făcut, am văzut că de fapt era indian.

— Vorbești engleza? l-am întrebat.

— Da, puțin, a răspuns.

— Unde ne aflăm?

— Lângă Pullcupa.

— Locul acesta e o închisoare?

— Nu, aici sunt strânși toți cei care sunt interogați despre Manuscris.

— Tu de când ești aici? am întrebat.

M-a privit cu niște ochi timizi, cumiți.

— De două luni.

— Ce ți-au făcut?

— Au încercat să mă convingă să nu mai cred în Manuscris și să spun cine altcineva mai are copii.

— Cum?

- Prin discuții.
- Doar așa, fără amenințări?
- Doar așa, a repetat.
- Și ți-au spus când îți vor da drumul?
- Nu.

Am tăcut o clipă. Mă privea întrebător.

— Ai fost prins cu copii ale Manuscrisului?

— Da, am răspuns. Tu?

— Da. Locuiesc pe aici, pe aproape, la un orfelinat. Profesorul nostru ne învață despre Manuscris. Mi-a permis să-i învăț și pe cei mai mici. Ar fi putut să scape, dar a fost și el prins.

— Câte Viziuni ai văzut? am întrebat.

— Toate câte s-au găsit. Tu?

— Toate, în afară de A Șaptea și A Opta. O aveam pe A Șaptea, dar n-am apucat să o citesc pentru că mi-a fost confiscată și am fost adus aici.

Tânărul a căscat, apoi a întrebat:

— Acum putem să dormim?

— Da, am spus, absent. Sigur că da.

M-am întins pe prici, închizând ochii, având mintea în alertă. Ce era de făcut? Cum de m-am lăsat prins? Cum puteam să scap? Am încheiat câteva strategii și scenarii, înainte să mă scufund în somn.

Visul mi-a fost tot agitat. Căutam aceeași cheie, dar de astă dată eram pierdut în adâncul unei păduri. Mult timp umblasem fără vreo direcție, așteptând o îndrumare. După o vreme, a venit o furtună și întreg peisajul a fost inundat. În timpul diluviului, am fost târât în râul care curgea în direcție greșită și amenința să mă înghită. M-am luptat cu toată puterea mea împotriva curentului, o veșnicie parcă. În cele din urmă am reușit să ies din torent, agățându-mă de o piatră. Am urcat pe mal, apoi pe dealul care mărginea râul, din ce în ce mai sus, prin locuri tot mai amenințătoare. Deși îmi adunasem toate forțele și mă concentrasem ca să pot

urca, n-am putut merge mai departe. Am privit înapoi. Îngrozit, am văzut că râul pe care îl părăsisem ieșea din pădure și se împrăștia lent spre o plajă minunată, lângă o pajiște. Pe pajiștea înconjurată de flori se afla cheia. Am alunecat și am căzut în râu, strigând.

Am sărit icnind, pe prici, simțind că nu am aer. Tânărul indian, care era deja în picioare, a venit repede spre mine.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Mi-am recăpătat suflul și am privit în jur, amintindu-mi unde mă aflu. Am văzut că încăperea avea și o fereastră, iar afară era deja lumină.

— Nimic. Am avut doar un coșmar.

Mi-a zâmbit, ca și cum ceea ce spuseseam îi făcea plăcere.

— Coșmarurile aduc mesajele cele mai importante.

— Mesaje? am întrebat, ridicându-mă și începând să mă îmbrac.

M-a privit ușor încurcat de ideea că trebuia să se explice.

— *A Șaptea Viziune* vorbește despre vise, a spus.

— Și ce spune?

— Spune cum săăă...ăăă...

— Cum să interpretăm visele?

— Da.

— Și ce anume spune?

— Spune să compari povestea din vis cu povestea vieții tale.

M-am gândit o clipă, nefiind sigur ce anume vroia să spună.

— Cum adică să compar poveștile?

Tânărul indian de-abia mă putea privi în ochi.

— Vrei să interpretez visul pe care l-ai avut?

Am dat din cap și i-am povestit ceea ce visasem.

M-a ascultat atent, apoi a spus:

— Compară acum părți din povestea asta cu viața ta.

L-am privit.

— De unde să încep?

— De la început. Ce făceai la începutul visului?

— Căutam o cheie în pădure.

— Cum te simțeai?

— Pierdut.

— Compară acest lucru cu situația ta reală.

— Probabil că se leagă, am spus. Sunt în căutarea unor răspunsuri legate de Manuscris și chiar că mă simt pierdut.

— Ce altceva ți se întâmplă în viața reală?

— Am fost capturat, am spus. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am încercat, am fost închis. Tot ce sper acum este să conving pe cineva să mă lase să plec acasă.

— Te luptai să fugi de urmăritor?

— Da.

— Și ce s-a întâmplat mai departe, în vis?

— Luptam împotriva curentului.

— De ce? m-a întrebat.

Începeam să pricep unde bate.

— Pentru că am crezut că altfel mă voi îneca.

— Și dacă nu te-ai fi luptat?

— M-ar fi condus la cheie. Ce vrei să spui? Că în ciuda faptului că nu lupt împotriva acestei situații, voi găsi răspunsurile pe care le caut?

Părea din nou stânjenit.

— Eu nu spun nimic. Visul spune totul.

M-am gândit o clipă. Avea această interpretare vreo șansă de a fi corectă?

Tânărul indian m-a privit, apoi a întrebat:

— Dacă ar fi să visezi din nou același lucru, ce vei schimba?

— Aș rezista curentului, chiar dacă m-ar putea omorî. De data asta aș fi prevenit.

— Ce te amenință acum?

— Cred că soldații. Faptul că sunt reținut.

— Care e deci, mesajul?

— Cred că visul a vrut să spună să privesc pozitiv această

captivitate.

N-a răspuns, dar a zâmbit.

Ședeam pe prici, cu spatele sprijinit de perete. Interpretarea aceasta mă încitase. Dacă era exactă, înseamnă că nu făcusem nici o greșeală acolo, la răscruce, și că totul era de fapt ceea ce trebuia să se întâmple.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Pablo, a spus.

Am zâmbit și m-am prezentat și eu, apoi i-am spus pe scurt de ce mă aflam în Peru și prin ce trecusem. Pablo ședea pe priciul lui, cu coatele pe genunchi. Avea părul, scurt și era foarte slab.

— De ce ești aici? m-a întrebat.

— Caut informații despre Manuscris, am spus.

— Ce anume cauți? m-a întrebat din nou.

— Vreau să aflu despre *A Șaptea Viziune* și să am vești de la prietenii mei, Wil și Marjorie... Și cred că aș vrea să știu de ce este atât de înverșunată biserica împotriva Manuscrisului.

— Sunt mulți preoți aici cu care poți să stai de vorbă.

M-am gândit la asta o clipă, apoi am întrebat:

— Ce altceva mai spune *A Șaptea Viziune* despre vise?

Pablo mi-a zis că visele vin să ne spună despre viața noastră lucruri care ne scapă. Apoi a spus altele, dar în loc să ascult am început să mă gândesc la Marjorie. Îi vedeam clar în minte figura și mă întrebam unde putea fi. Apoi o vedeam alergând spre mine, zâmbitoare.

Deodată mi-am dat seama că Pablo nu mai vorbea. L-am privit.

— Iartă-mă, mintea îmi umbla aiurea. Ce spuneai?

— Nu-i nimic, a spus. La ce te gândeai?

— La o prietenă. Nimic important.

M-a privit de parcă vroia să mă întrebe ceva, dar cineva s-a apropiat de ușa celulei. Prin fereastră am văzut că era un soldat.

— E timpul pentru micul dejun, a spus Pablo.

Soldatul a deschis ușa și ne-a făcut semn să ieșim în coridor. Pablo mi-a arătat drumul. Am pornit-o spre niște scări, urcând spre o sufragerie strâmtă. Patru, cinci soldați stăteau într-un colț, iar doi bărbați și o femeie așteptau să fie serviți.

Am rămas trăsniți. Nu-mi puteam crede ochilor: femeia era chiar Marjorie. În același moment m-a văzut și ea și a căscat ochii cu mare surprindere, punându-și mâna la gură. Soldatul din spatele meu s-a dus către ceilalți, spunând ceva în spaniolă. L-am urmat pe Pablo și ne-am așezat la rând.

Marjorie întinsese tava, pentru a fi servită. Ceilalți doi bărbați se îndreptau cu tăvile în mână spre o masă, discutând. De câteva ori, ochii mei și ai lui Marjorie s-au întâlnit. Pablo băgase de seamă că ne cunoșteam și mă privea întrebător. Ne-am așezat apoi amândoi la masa lui Marjorie. Soldații vorbeau între ei, părând să nu bage de seamă mișcărilor noastre.

— Doamne, cât mă bucur să te revăd, a spus ea. Cum ai ajuns aici?

— M-am ascuns o vreme la niște preoți. Apoi am plecat să-l caut pe Wil și am fost prins chiar ieri. De când ești aici?

— De când m-au prins pe munte.

Am văzut că Pablo ne privea intens și am făcut prezentările.

— Bănuiam că ea este Marjorie, a spus el.

— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o pe Marjorie.

— Nu prea multe. Nici nu știu de ce am fost reținută. În fiecare zi am fost dusă ori la preot, ori la un ofițer, pentru interogatorii. Vor să știe care au fost contactele mele la Viciente și dacă mai există copii și la cine. Mereu același lucru.

Marjorie a zâmbit. Părea foarte vulnerabilă și din nou am simțit o puternică atracție către ea. M-a privit cu coada

ochiului. Amândoi am zâmbit. Am mâncat în liniște, apoi ușa s-a deschis și a intrat un preot, îmbrăcat foarte protocolar. Era însoțit de un ofițer de grad superior.

— Acesta e șeful preoților, a spus Pablo.

Ofițerul le-a spus ceva soldaților care luaseră poziția de drepti, apoi preotul a traversat încăperea, spre bucătărie. Trecând, m-a privit și ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă. Am privit în altă parte și am continuat să mănânc, nevrând să-i atrag atenția. Și el, și ofițerul au trecut prin bucătărie, apoi au ieșit pe o altă ușă.

— Este unul din preoții cu care ai vorbit? am întrebat-o pe Marjorie.

— Nu, a spus ea. Nu l-am văzut niciodată.

— Eu îl cunosc, a spus Pablo. A venit ieri. Este cardinalul Sebastian.

Am înțepenit.

— Acesta e Sebastian?!

— Se pare că ai auzit de el, a spus Marjorie.

— Am auzit. Este cel mai important personaj bisericesc care e împotriva Manuscrisului. Credeam că este la misiunea părintelui Sanchez.

— Cine e părintele Sanchez? a întrebat Marjorie.

Eram pe punctul de a-i spune, când soldatul care ne escortase s-a îndreptat spre masă și ne-a făcut semn, mie și lui Pablo, să-l urmărim.

— E timpul pentru exerciții, a spus Pablo.

Marjorie m-a privit cu teamă.

— Nu-ți fă probleme, i-am spus, vom vorbi la masa următoare. Totul va fi bine.

Leșind pe ușă, m-am întrebat dacă optimismul meu se baza, măcar o secundă, pe ceva real. Soldatul ne-a condus pe hol spre o scară scurtă, care ducea afară. Am ajuns într-o curte lăaturalnică, înconjurată de un zid înalt de piatră. Soldatul s-a oprit la ușă. Pablo mi-a făcut semn să înconjurăm curtea. Am pornit și în timp ce mergeam s-a

aplecat și a cules câteva floricele de la baza zidului.

— Ce mai spune *A Șaptea Viziune*? am întrebat.

S-a aplecat și a mai cules o floare.

— Spune că nu numai visele ne îndrumă, ci și gândurile și reveriile.

— Da. Părintele Carl mi-a pomenit de asta. Spune-mi, cum ne îndrumă reveriile?

— Ele ne prezintă o scenă la întâmplare și aceasta înseamnă că acel lucru s-ar putea petrece. Dacă suntem atenți, putem fi pregătiți în momentul respectiv.

L-am oprit.

— Știi, Pablo, Marjorie e cea care mi-a apărut mai devreme în fața ochilor. Apoi ne-am întâlnit.

A zâmbit.

Un frison mi-a cuprins spatele. Trebuie că mă aflu, într-adevăr, în locul potrivit. Intuisem lucruri care se adevăreau. Mă gândisem de multe ori că o voi regăsi pe Marjorie și acest lucru se întâmplase. Coincidențele se produceau în lanț. M-am simțit din nou mai ușor.

— Nu cred că s-a întâmplat prea des ceea ce am gândit, am spus.

Pablo a privit aiurea apoi a spus:

— *A Șaptea Viziune* spune că avem mai multe asemenea gânduri decât s-ar crede. Pentru a le recunoaște, trebuie să așteptăm o poziție de observator. Când apare un gând, trebuie să ne întrebăm de ce apare. De ce acum? Cum se leagă de întrebările vieții noastre? Poziția de observator ne ajută să scăpăm de dorința de a controla totul și ne plasează exact pe firul lucrurilor.

— Dar gândurile negative? am întrebat. Imaginile de groază, lucrurile rele: o persoană iubită care suferă, sau neîmplinirea a ceva ce am dorit foarte mult?

— Lucrurile sunt simple, a spus Pablo. *A Șaptea Viziune* spune că imaginile de groază trebuie oprite imediat ce apar. Atunci alte imagini, pozitive, vor fi bine venite în

minte. Curând, lucrurile rele aproape că nu se vor mai întâmpla. Intuițiile tale vor prevedea numai lucruri bune. Dacă totuși vor mai apărea imagini negative, Manuscrisul spune că trebuie luate foarte în serios, dar nu urmate. De exemplu, dacă-ți vine ideea că vei avea un accident de camion, apoi vine cineva și îți cere să te urci într-un camion, nu trebuie să te urci.

Făcusem un tur complet al curții și ne apropiam de gardian. Când am trecut pe lângă el am tăcut. Pablo a cules o altă floare. Eu am respirat adânc. Aerul era cald și umed. Dincolo de zid plantele erau dese și succulente. Am băgat de seamă că erau și țânțari.

— Haideți! a strigat soldatul.

Ne-a mânat înăuntru, pe hol, apoi în celulă. Pablo a intrat în încăpere, apoi soldatul mi-a barat intrarea cu mâna.

— Tu nu! mi-a spus.

Apoi mi-a făcut semn să pornesc mai departe, să urc niște scări și m-a scos afară din clădire pe ușa pe care intrasem cu o zi înainte. În parcare, părintele Sebastian urca într-o mașină mare, în spate. Șoferul a închis ușa după el. Pentru o clipă, Sebastian m-a privit din nou, apoi a spus ceva șoferului. Mașina a pornit în trombă.

Soldatul m-a condus spre partea din față a clădirii. Am intrat într-un birou. Mi s-a spus să mă așez pe un scaun de lemn, în fața unei mese albe, de metal. După câteva minute, un preot de vreo treizeci de ani, mic de înălțime, blond, a intrat și s-a așezat la masă, fără să mă bage în seamă. A privit într-un dosar, apoi spre mine. Purta ochelari rotunzi, cu rame aurii, ceea ce îi dădea un aer de intelectual.

— Ai fost arestat pentru deținerea ilegală a unor documente ale statului, a spus el. Mă aflu aici pentru a constata corectitudinea acestei acuzații. Ți-aș fi recunoscător dacă ai colabora.

Am dat din cap.

— De unde ai traduceriile?
— Nu înțeleg, am spus, de ce copiile unui manuscris vechi sunt ilegale.

— Guvernul peruan are motivele sale. Te rog să răspunzi la întrebări.

— Biserica e implicată? am întrebat.

— Da, pentru că acest manuscris contrazice tradițiile religiei noastre. Interpretează greșit adevărata noastră natură spirituală. Unde..

— Ascultă, l-am întrerupt. Eu chiar încerc să înțeleg lucrul acesta. Nu sunt decât un turist interesat de Manuscris. Nu sunt o amenințare pentru nimeni. Vreau doar să știu de ce este atât de controversat.

A rămas încurcat, străduindu-se parcă să aleagă cea mai bună strategie de abordare. Conștient fiind de consecințe, îi cerusem amănunte.

— Biserica crede că Manuscrisul zăpăcește oamenii, a început el cu grijă. Dă impresia că oamenii pot decide ei înșiși cum să trăiască, fără să mai ia în considerare învățăturile scripturii.

— Care învățături?

— Porunca despre cinstirea părinților, de exemplu.

— Adică?

— Manuscrisul blamează problemele părinților, subminează familia.

— Credeam că vorbește despre eliminarea resentimentelor, am spus. Și despre găsirea unei soluții pozitive referitoare la perioada copilăriei.

— Nu, a spus el. Asta e o cale greșită. N-ar trebui, de la bun început, să se gândească negativ despre acest lucru.

— Părinții nu pot greși?

— Părinții fac ce pot. Copiii trebuie să-i ierte.

— Dar Manuscrisul nu spune și el același lucru? Nu este vorba de iertare în încercarea de a găsi aspectele pozitive ale copilăriei noastre?

A ridicat glasul, mânios:

— Dar cu ce autoritate vorbește Manuscrisul acesta?! Cum poate fi crezut?

S-a ridicat de la masă și s-a holbat la mine, încă furios.

— Habar n-ai despre ce vorbești! a spus. Ești cumva un om de știință religios? Nu prea cred. Nu reprezinți decât dovada vie a confuziei pe care o poate provoca acest Manuscris. Nu înțelegi că în lume domnește ordinea numai datorită legilor și a unei autorități? Cum poți să pui la îndoială această autoritate în problema pe care o discutăm?

Am tăcut și se pare că asta l-a înfuriat și mai tare:

— Să-ți mai spun ceva! Delictul pe care l-ai comis te poate costa ani grei de închisoare. Ai fost vreodată într-o închisoare peruană? Curiozitatea ta de yankeu nu moare să vadă cum arată închisorile noastre? Asta se poate aranja! Pricepi? Pot să aranjez asta!

S-a frecat la ochi și a tăcut o clipă, respirând adânc, evident încercând să se calmeze.

— Mă aflu aici ca să aflu cine are copii și de unde provin acestea. Te mai întreb încă o dată: de unde ai traducerile?

Leșirea lui nervoasă mă umpluse de teamă. Îmi înrăutățeam situația, punând aceste întrebări. Ce ar fi putut face dacă refuzam să cooperez? Cum puteam însă să-i implic pe Sanchez și pe Carl?

— Îmi trebuie timp să mă gândesc înainte să-ți răspund, am spus.

Mi s-a părut că se va înfuria din nou, dar s-a relaxat, și deodată mi-a dat senzația că este cumplit de obosit.

— Îți dau răgaz până mâine dimineață, a spus, făcându-i semn soldatului care stătea în ușă, să mă ducă de acolo.

Curând, am ajuns înapoi în celulă.

Fără să spun o vorbă, m-am întins pe prici, epuizat. Pablo privea afară, printre gratii.

— Ai vorbit cu părintele Sebastian? m-a întrebat.

— Nu, cu altcineva. Vroia să știe de la cine am avut

traducerile.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Am cerut un răgaz și l-am obținut: până mâine.

— A spus ceva despre Manuscris? m-a întrebat Pablo.

L-am privit în ochi, și de data asta nu mi-a ocolit privirea.

— A vorbit și despre Manuscris, spunând că subminează autoritatea tradițională, am spus. Și a sfârșit înfuriindu-se și amenințându-mă.

Pablo a părut sincer surprins.

— Era un tip blond, cu ochelari rotunzi?

— Da.

— Este părintele Costous. Ce i-ai mai spus?

— L-am contrazis că Manuscrisul subminează tradiția, și m-a amenințat cu închisoarea. Crezi că a fost o amenințare reală?

— Nu știu, a spus Pablo.

S-a așezat pe piciul său. Puteam vedea că se gândește la altceva, dar eram prea obosit, prea speriat. Am închis ochii. M-am trezit când mă scutura Pablo.

— Hei, e vremea prânzului!

Am mers după soldat în sufragerie, unde ni s-a servit o friptură de vită cu garnitură de cartofi. Cei doi bărbați de azi-dimineață au apărut și ei, nu însă și Marjorie.

— Unde e Marjorie? i-am întrebat în șoaptă.

Cei doi m-au privit terorizați că le vorbisem, și soldații s-au uitat și ei la mine.

— Nu cred că vorbesc engleza, a spus Pablo.

— Mă întreb unde e, am spus.

Pablo mi-a răspuns ceva, dar n-am ascultat. Am simțit tentația de a fugi și m-am văzut alergând în jos pe o stradă și ieșind pe o ușă, spre libertate.

— La ce te gândești? a întrebat Pablo.

— La o evadare, am spus. Ce-ai zis mai înainte?

— Stai! a spus Pablo. Nu-ți ignora gândurilor. Ar putea fi importante. Ce fel de evadare?

— Fugeam în jos pe o stradă, o alee, apoi ieșeam pe o ușă. Am avut impresia că evadarea a avut succes.

— Ce crezi despre această imagine? m-a întrebat Pablo.

— Nu știu, am spus. Logic, nu pare să se lege de ceea ce vorbeam.

— Îți aduci aminte ce vorbeam?

— Da. Întrebam de Marjorie.

— Și nu crezi că există o legătură între Marjorie și gândul tău?

— Nu una evidentă. Cum ar putea o evadare să se lege de Marjorie? Crezi că a scăpat de aici?

Părea gânditor.

— Gândul tău a fost o evadare.

— Da, da, am spus. Poate vă voi pleca fără ea. L-am privit pe Pablo: dar poate că am să scap cu ea.

— Așa zic și eu, a spus Pablo.

— Unde o fi?

— Nu știu?

Am terminat de mâncat, fără să mai vorbim. Îmi era foame, dar mâncarea era îngrozitor de indigestă. Mă simțeam obosit, confuz. Foamea m-a părăsit foarte repede. Am văzut că nici Pablo nu mânca.

— Cred că trebuie să ne întoarcem în celulă, a spus el.

Am dat din cap și ne-am îndreptat către soldat, cerându-i să ne ducă înapoi. Ajunși în celulă, m-am întins pe prici și Pablo s-a așezat cu fața la mine.

— Energia ta pare că s-a epuizat, a spus.

— Așa este. Nu-mi dau seama ce nu este în regulă.

— Ai încercat să absorbi puțină energie?

— Nu, am spus. Mâncarea asta nu m-a ajutat nici un pic.

— Dar n-ai nevoie de multă mâncare, dacă te încarci cu energie.

A făcut un gest larg cu mâna, subliniind cele spuse.

— Știu. Mi-e greu să simt iubire într-o situație ca asta.

M-a privit uluit.

— Dar dacă n-o faci, vei suferi.

— Ce vrei să spui?

— Corpul tău vibrează la un anumit nivel. Dacă lași energia să scadă prea mult, corpul va suferi. Aceasta este relația între stres și boală. Iubirea e singurul mod de a păstra vibrația înaltă. Ne menține sănătatea. Este foarte importantă.

— Lasă-mă câteva minute, am spus.

Am încercat să aplic metoda de care-mi spusese părintele Sanchez. M-am simțit imediat mai bine. Obiectele din jurul meu au devenit mai prezente. Am închis ochii și m-am concentrat numai asupra acestei senzații.

— E bine, mi-a spus Pablo.

Am deschis ochii și l-am văzut zâmbindu-mi larg. Fața și corpul îi erau de copil, imature, dar ochii lui păreau plini de înțelepciune.

— Văd cum intră energia în tine, a spus.

Puteam distinge un câmp verzui în jurul corpului lui Pablo. Florile proaspete pe care le pusese în vază radiau strălucitor.

— Pentru a înțelege *A Șaptea Viziune* și a intra cu adevărat în fluxul evoluției, a spus el, trebuie să concentrezi toate Viziunile într-una singură.

N-am zis nimic.

— Poți să rezumi totul și să spui cum s-a schimbat lumea pentru tine după ce ai cunoscut Viziunile?

M-am gândit o clipă.

— Cred că m-am trezit și am văzut că lumea este un loc misterios, care ne dă tot ce ne trebuie dacă ne deschidem mintea și mergem pe această cale.

— Și atunci?

— Atunci suntem gata să pornim pe firul evoluției.

— Și cum se intră în acest proces?

A urmat un moment de tăcere.

— Prin păstrarea fermă în minte a întrebărilor curente ale

vieții noastre, am spus. Fiind apoi atenți la direcția în care merg lucrurile, fie că este vorba despre vise, despre intuiții, gânduri sau despre felul în care ne apar circumstanțele.

Am tăcut din nou, încercând să concentrez tot ceea ce explică această Viziune, apoi am adăugat:

— Ne clădim energia și ne centram pe propriile noastre situații, pe întrebările pe care le avem. Apoi primim îndrumare intuitivă, ne vin idei despre unde trebuie să mergem, ce trebuie să facem, coincidențele încep să se petreacă și ne permit să ne mișcăm în direcția respectivă.

— Da, da! a spus Pablo. Asta e calea. Creștem de fiecare dată când aceste coincidențe ne împing spre ceva nou, devenim personalități depline, care vibrează la o energie mai înaltă.

Am observat energia incredibil de expresivă, care-l înconjoară, care-l înconjură. Era strălucitor, viu. Nu mai apărea nici timid, nici foarte tânăr, ci plin de putere.

— Pablo, ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat. Față de prima oară când te-am văzut, pari mult mai sigur pe tine, mai înțelept.

A râs.

— Când ai venit, mi-am lăsat energia să se împrăstie. La început m-am gândit că ai putea să mă ajuți să-mi desfășor energia, dar mi-am dat seama că încă nu ai învățat să faci acest lucru. Această abilitate se învață în *A Opta Viziune*.

Am fost surprins de-a binelea.

— Ce n-am făcut?!

— Trebuie să înveți că toate răspunsurile care ajung în mod misterios la tine vin de fapt de la alți oameni. Gândește-te câte lucruri ai învățat de când ai venit în Peru. Nu cumva toate răspunsurile ți-au venit din acțiunile altor oameni, cu care te-ai întâlnit în mod misterios?

Mă gândisem și eu la asta. Avea dreptate. Întâlnisem oamenii potriviți, în momentele potrivite: Charlene, Dobson, Wil, Dale, Marjorie, Phil, Reneau, părintele Sanchez și

părintele Carl, iar acum Pablo.

— Chiar și Manuscrisul a fost scris de cineva, a continuat Pablo. Dar nu toți oamenii pe care i-ai întâlnit au avut energia sau abilitatea de a-ți dezvălui cu claritate mesajul pe care îl aveau pentru tine. A trebuit să-i ajuți, trimițându-le energie.

A tăcut o clipă.

— Tu mi-ai povestit, a continuat, despre proiecția energiei către o plantă, prin concentrarea asupra frumuseții ei, mai ții minte?

— Da.

— Ei bine, același lucru se face și cu o persoană. Atunci când energia ta ajunge la celălalt, îl ajută să vadă adevărul său. În acele momente el trimite către tine adevărul. Părintele Costous este un exemplu. El are un mesaj important pentru tine și tu nu l-ai ajutat să ți-l dezvăluie. Ai încercat să forțezi de la el aflarea unor răspunsuri și acest lucru a creat o competiție între energia ta și a lui. Când a simțit asta, a ieșit la suprafață rolul său din copilărie, acela de intimidator.

— Și ce ar fi trebuit să-i spun?

Pablo nu mi-a răspuns. Din nou am auzit pe cineva dincolo de ușă.

După o clipă, părintele Costous a intrat în celulă.

L-a salutat pe Pablo cu un semn și cu un surâs în colțul gurii. Pablo i-a zâmbit larg, ca și cum l-ar fi plăcut de-a dreptul. Părintele Costous s-a întors spre mine, cu o față gravă. Frica mi-a cuprins stomacul.

— Cardinalul Sebastian a cerut să te vadă, mi-a spus. Vei fi dus la Iquitos, în această după-amiază. Te sfătuiesc să-i răspunzi la toate întrebările.

— De ce vrea să mă vadă? am întrebat.

— Pentru că mașina ta aparține, de fapt, unuia dintre preoții noștri. Presupunem că de la el ai primit copiile după Manuscris. Ignorarea legii este o abatere gravă pentru

preoții noștri.

M-a privit cu duritate.

Am întors capul spre Pablo, care mi-a făcut semn de aprobare.

— Crezi că Manuscrisul îți subminează religia? am întrebat cu blândețe.

Costous m-a privit cu condescendență.

— Nu numai religia mea, ci pe a fiecăruia. Crezi că nu există nici un plan pentru această lume? Dumnezeu controlează lucrurile. El ne desemnează destinul. Treaba noastră este să urmărim legile stabilite de Dumnezeu. Evoluția este un mit. Dumnezeu creează viitorul așa cum dorește. A spune că oamenii evoluează prin puterea proprie, înseamnă să eliminăm puterea lui Dumnezeu. Oamenii vor deveni egoiști, dezbinați. Vor crede că cel mai important lucru este evoluția lor și nu planul lui Dumnezeu. Se vor trata unii pe alții chiar mai rău decât o fac acum.

Nu mă puteam gândi la altă întrebare. Preotul m-a privit o clipă, apoi a adăugat, cu amabilitate chiar:

— Sper că vei coopera cu cardinalul Sebastian.

S-a întors și la privit pe Pablo, evident mândru de felul în care tratase întrebarea mea. Pablo a zâmbit și a dat din cap. Preotul a ieșit și soldatul a încuiat din nou ușa în urma lui. Pablo s-a întins pe prici și m-a fixat cu privirea, la fel de încrezător în sine, ca și mai înainte.

Un moment l-am privit zâmbind, în tăcere.

— Ce crezi că s-a întâmplat acum? m-a întrebat.

M-am străduit să am puțin umor:

— Am aflat că am mai multe probleme decât credeam...

A râs.

— Și altceva?

— Nu știu unde vrei să ajungi.

— Care erau întrebările pe care ți le-ai pus când a venit aici?

— Vroiam să-i găsesc pe Marjorie și pe Wil.

— Ei bine, pe Marjorie ai găsit-o. Altă întrebare...

— Am senzația că preoții nu sunt împotriva Manuscrisului din răutate, ci pentru că nu-l înțeleg. Vroiam să știu care e punctul lor de vedere. Am crezut că ar putea fi făcuți să se răzgândească.

După ce am spus acestea, mi-am dat brusc seama încotro mă conducea Pablo. Îl întâlnisem aici pe Costous și am putut afla care erau părerile lui în legătură cu Manuscrisul.

— Și ce mesaj ai primit? m-a întrebat Pablo.

— Mesaj?

— Da, mesaj.

L-am privit.

— De fapt îl deranjează ideea participării oamenilor la propria evoluție, nu-i așa?

— Da.

— Se leagă, am adăugat. Ideea evoluției e destul de indigestă. Și a o extinde la viața de fiecare zi, la deciziile personale, la istorie... Este de neacceptat. Ei cred că oamenii o vor lua razna, că relațiile dintre ei vor degenera. Nici nu mă mir că vor ca Manuscrisul să fie suprimat.

— Poți să-i convingi de contrariul? m-a întrebat Pablo.

— Nu. Vreau să spun că nici eu nu știu destule pentru a putea face asta.

— Și cum crezi că trebuie să fie cineva ca să-i convingă?

— Trebuie să cunoască adevărul. Trebuie să știe cum se vor comporta oamenii între ei dacă vor cunoaște Viziunile și vor încerca să evolueze pe această cale.

Pablo părea mulțumit.

— Ce e? am întrebat, molipsit de zâmbetul lui.

— Modul în care se vor comporta oamenii unii cu ceilalți este arătat în Viziunea următoare, cea de A Opta. Întrebarea ta despre motivul pentru care preoții sunt împotriva Manuscrisului a primit un răspuns, dar a dat naștere unei alte întrebări.

— Da, am spus, adâncit în gânduri. Trebuie să găsesc *A Opta Viziune*. Trebuie să ies de aici!

— Ia-o mai ușurel, m-a temperat Pablo. Înainte de a pleca mai departe, trebuie să fii sigur că ai înțeles pe deplin *A Șaptea Viziune*.

— Crezi că am înțeles? Sunt pe firul evoluției lucrurilor?

— Vei fi, mi-a spus el, dacă-ți amintești să ai întrebările mereu prezente în minte. Chiar și oamenii care nu conștientizează încă acest lucru se pot împiedica de răspunsuri și pot vedea, retrospectiv, coincidențele. *A Șaptea Viziune* are loc atunci când sesizăm prezența unor răspunsuri și astfel ea accentuează experiența zilnică. Trebuie să înțelegem că fiecare eveniment are semnificația sa și conține un mesaj, care ține de întrebarea noastră. Acest lucru e legat în special de ceea ce noi numim „întâmplări rele” petrecute în viața noastră. *A Șaptea Viziune* spune că adevărata provocare este firul de argint pe care sunt înșirate toate evenimentele, bune sau rele. De exemplu, la început te-ai gândit că prinderea ta va strica totul. Acum vezi că trebuia să fii aici. Aici se aflau răspunsurile tale.

Avea dreptate, dar dacă aici mi s-au dat niște răspunsuri și am evoluat la un anumit nivel, probabil că același lucru s-a întâmplat și cu Pablo.

Am auzit din nou pe cineva pe hol. Pablo m-a privit direct, serios.

— Ascultă, a spus, nu uita ce s-a vorbit aici. Urmează cea de *A Opta Viziune*. Ea vorbește despre etică, despre felul în care te vei comporta cu alți oameni, astfel încât să poată fi împărtășite cât mai multe mesaje. Să nu uiți că nu trebuie să forțezi lucrurile. Rămâi centrat pe situația ta. Care îți sunt întrebările?

— Vreau să aflu unde este Wil, am spus. Vreau să găsesc *A Opta Viziune*. Vreau să o găsesc pe Marjorie.

— Și care a fost intuiția ta în legătură cu Marjorie?

M-am gândit o clipă.

— Că voi evada... că vom evada împreună.

La ușă continua să fie zgomot.

— Eu ți-am adus vreun mesaj? am întrebat în grabă.

— Desigur, mi-a răspuns Pablo. Când ai venit, nu știam de ce mă aflu aici. Conform celei de *A Șaptea Viziuni*, știam că trebuie să mi se comunice ceva, dar aveam îndoieli. Nu credeam că știu destul. Datorită ție, a continuat el, știu acum că pot mult mai multe. Aceasta a fost mesajul tău pentru mine.

— A mai fost și altceva?

— Da. Intuiția ta că preoții pot fi convinși să accepte Manuscrisul a fost un mesaj pentru mine. Asta mă face să cred că sunt aici pentru a-l convinge pe părintele Costous.

În momentul în care a terminat de vorbit, un soldat a deschis ușa și s-a îndreptat spre mine.

Am privit spre Pablo.

— Vreau să-ți spun care este unul din conceptele despre care vorbește Viziunea următoare, a zis el.

Soldatul l-a privit încruntat și m-a apucat de braț, împingându-mă pe coridor și încuind ușa. În timp ce ne îndepărtam, Pablo a strigat prin fereastră:

— *A Opta Viziune* dă un avertisment. Avertizează despre posibilitatea opririi evoluției! Acest lucru se întâmplă atunci când devii dependent de o altă persoană!

ETICA INTERPERSONALĂ

M-am ținut după soldat pe scări, apoi afară, în soarele strălucitor. Ultimele cuvinte ale lui Pablo îmi răsunau în minte. Dependența de o altă persoană? Ce vroia să-mi spună cu asta? Ce fel de dependență?

Soldatul m-a condus spre parcare, unde mă aștepta un jeep foarte bine păzit. Toți erau cu ochii pe mine. Când m-am apropiat, am observat un alt pasager, care stătea pe bancheta din spate. Era Marjorie! Palidă, înfricoșată. Înainte de a-i putea atrage cumva atenția, soldatul din spatele meu m-a apucat de braț și m-a împins lângă ea. Alți doi s-au urcat pe locurile din față. Cel din dreapta ne-a aruncat o privire scurtă, apoi vehiculul a pornit-o spre nord.

— Vorbiți vreunul din voi engleza? am întrebat.

Soldatul din dreapta, un tip cu o față bovină, m-a privit inexpresiv și a spus ceva în spaniolă. N-am înțeles nimic.

M-am întors spre Marjorie.

— Cum te simți? am șoptit.

— Eu... a spus ea cu o voce stinsă și am văzut lacrimi curgându-i pe obraji.

— Totul va fi bine, am spus, punându-mi brațul după umerii ei.

M-a privit, chinându-se să zâmbească, apoi și-a sprijinit capul pe umărul meu. Un val de căldură mi-a năpădit trupul.

Ne-am hurducat mai mult de o oră pe drumul acela de țară. Afară, peisajul devenea tot mai verde, semăna tot mai

mult cu o junglă. După o curbă, vegetația densă s-a rărit și a apărut un orașel cu căsuțe de lemn, de-o parte și de alta a drumului.

La vreo sută de metri mai înainte, un camion de tonaj mare bloca drumul. Câțiva soldați ne-au făcut semn să oprim. În spate erau alte vehicule, unele cu faruri mari, galbene, intermitente. Am devenit atent. Când am oprit, unul din soldați a strigat ceva ce n-am înțeles. Singurul cuvânt care a sunat cunoscut a fost „benzină”. Escortele noastre au părăsit jeepul și s-au dus afară, lângă un grup care vorbea animat. Ne mai aruncau din când în când câte o privire, și nu-și țineau armele la îndemână.

Am observat la stânga o străduță pustie. Privind firmele, casele, ușile, ceva s-a schimbat în percepția mea. Formele și culorile clădirilor au devenit mai vii. Am strigat-o în șoaptă pe Marjorie și, pe când își ridica ochii spre mine, jeepul a fost scuturat de o explozie. O limbă de foc s-a înălțat în fața noastră și soldații au fost aruncați la pământ. Imediat, priverile s-a întunecat de fum și de cenușă.

— Vino! am strigat, trăgând-o pe Marjorie afară din mașină.

În mijlocul confuziei generale, am fugit pe străduța pe care o ochisem mai înainte. În spatele nostru s-au auzit împușcături și strigăte. Ascunși încă de perdeaua de fum, am fugit mai mult de cincizeci de metri. În stânga am observat o ușă.

— Să intrăm! am strigat.

Ușa era deschisă și am intrat amândoi. Am trântit ușa, sprijinindu-mă de ea și trăgând zăvorul. Când m-am întors, am văzut o femeie între două vârste, privindu-ne speriată. Nimerisem în casa cuiva.

Am privit-o, încercând să zâmbesc și am văzut că expresia ei nu era de teamă sau de furie că fusese deranjată de doi străini care îi năvăliseră în casă după explozie. Dimpotrivă, afișa un zâmbet amuzat, care aducea

mai degrabă a resemnare, ca și cum ne-ar fi așteptat și acum, că eram acolo, ea avea ceva de făcut. Pe un scaun mai încolo stătea un copil de vreo patru ani.

— Hai, nu stați! a spus ea în engleză. Vor începe să vă caute.

Printr-un coridor, ne-a condus către fundul sufrageriei prost mobilate, apoi jos, pe scări, spre o pivniță. Copilul mergea lângă ea. Ne-am mișcat rapid prin pivniță, apoi am ieșit, pe alte scări, spre o laterală care dădea într-o alee.

Femeia a deschis portiera unei mașini care era parcată acolo și ne-a împins în grabă înăuntru, pe bancheta din spate. A aruncat o pătură peste noi și a plecat spre nord - mi-am zis eu, cu bruma de orientare pe care o mai puteam avea. În tot acest timp am tăcut, lăsându-ne în voia femeii. Un val de liniște mi-a urcat în corp, atunci când am realizat pe deplin ceea ce se întâmplase. Viziunea de mai înainte, cea cu evadarea, se adevărase.

Marjorie stătea lângă mine, cu ochii închiși.

— Te simți bine? am întrebat-o în șoaptă.

M-a privit cu ochii încă în lacrimi și a dat din cap.

După vreun sfert de oră, femeia a spus:

— Cred că puteți să stați comod acum.

Am dat la o parte pătura și am privit în jur. Părea că urmam același drum ca și mai înainte, doar că ne găseam mai departe, spre nord.

— Cine ești? am întrebat.

M-a privit cu jumătatea ei de zâmbet. Era o femeie frumoasă, de vreo patruzeci de ani, cu un păr negru, care-i mângâia umerii.

— Sunt Karla Deez, a spus, și ea este fiica mea, Mareta.

Copilul zâmbea și ne privea de la locul din dreapta, cu ochii mari și curioși. Avea un păr la fel de negru și de lung ca și mama ei.

Ne-am prezentat și noi, apoi am întrebat:

— Cum de ai știut să ne vii în ajutor?

Zâmbetul Karlei s-a lărgit.

— Fugiți de soldați din cauza Manuscrisului, nu-i așa?

— Da. Cum de ți-ai dat seama?

— Cunosc și eu Manuscrisul.

— Unde mergem? am întrebat.

— Nu știu, a spus femeia. Voi trebuie să mă ajutați.

Am privit spre Marjorie. M-a privit și ea.

— Acum chiar că nu știu unde trebuie să mergem, am spus. Înainte de a fi prins, încercam să ajung la Iquitos.

— De ce vroiai să ajungi acolo? m-a întrebat Karla.

— Sunt în căutarea unui prieten, care se află pe urmele celei de A Noua Viziuni.

— Periculoasă întreprindere...

— Știu.

— O să vă ducem noi acolo. Nu-i așa Mareta?

Fetița a râs, și cu o privire șmecheră a spus:

— Bineînțeles.

— Ce-a fost cu explozia pe care am lăsat-o în urmă? am întrebat.

— Cred că a luat foc un camion, a spus Karla. Mai devreme s-a produs un accident. Probabil că a avut loc o scurgere de combustibil.

Eram încă uluit de rapiditatea cu care Karla se hotărâse să ne ajute, așa că am întrebat:

— Cum de ți-ai dat seama că fugeam de soldați?

A oftat.

— Ieri, mai multe camioane militare au trecut prin oraș, îndreptându-se spre nord. A fost un lucru neobișnuit, care m-a făcut să mă gândesc la prietenii mei, care au fost capturați acum două luni. Studiam Manuscrisul împreună cu ei. Eram singurii din oraș care cunoșteau toate cele opt Viziuni. Atunci au apărut soldații și prietenii mei au fost arestați. Nu mai știu nimic despre ei. Ieri, văzând camioanele, a mai spus ea, am știut că soldații continuă să caute copii ale Manuscrisului și că ceilalți, ca și prietenii

mei, au nevoie de ajutor. M-am văzut ajutându-i din toate puterile mele. Bineînțeles, am realizat importanța unor asemenea gânduri în aceste momente. De aceea nu am fost surprinsă când ați intrat în casa mea.

A tăcut o clipă, apoi a întrebat:

— Ai avut vreodată această experiență?

— Da, am spus.

Karla a încetinit. Înainte se vedea o răscruce.

— Cred că trebuie să o luăm la dreapta, pe aici, a spus ea. Va fi un drum puțin mai lung, dar mult mai sigur.

Când Karla a întors mașina spre dreapta, Mareta a alunecat spre stânga și s-a ținut de scaun să nu cadă, chicotind. Marjorie o privea admirativ.

— Câți ani are Mareta? a întrebat ea.

Karla a părut deranjată de întrebare, dar a spus cu blândețe:

— Te rog să nu vorbești despre ea ca și cum nu ar fi aici. Dacă ar fi fost o persoană adultă, ai fi întrebat-o direct, nu?

— Îmi cer scuze.

— Am cinci ani, a răspuns mândră Mareta.

— Ai studiat *A Opta Viziune*? a întrebat-o Karla pe Marjorie.

— Nu, a răspuns aceasta, nu am ajuns decât la A Treia.

— Eu sunt la A Opta, am spus. Ai cumva vreo copie?

— Nu, a spus Karla. Toate au fost confiscate de soldați.

— *A Opta Viziune* vorbește despre cum trebuie să ne purtăm cu copiii?

— Da. Tratează felul în care oamenii trebuie să învețe să se comporte unii cu alții, cum să proiecteze energie asupra celorlalți și cum să evite dependența de alții.

Încă o dată acel avertisment. Eram pe cale să o întreb pe Karla ce înseamnă toate astea, când Marjorie a spus:

— Vorbește-ne despre *A Opta Viziune*.

— *A Opta Viziune* descrie un nou mod de a folosi energia în relațiile cu oamenii în general, dar pentru a începe cu

începutul, se vorbește despre copii.

— Cum să-i tratăm pe copii? am întrebat.

— Ar trebui să-i vedem așa cum sunt, ca pe niște momente ale evoluției, care ne duc înainte. Dar pentru a învăța să evolueze au nevoie în permanență și necondiționat de energia noastră. Cel mai rău lucru pe care îl putem face este să le luăm energia, pedepsindu-i. Acest lucru creează în ei teatrul de control, ceea ce știi deja. Aceste manipulări, pe care copiii le învață, ar putea fi evitate dacă adulții le-ar dăruia energia de care cei mici au nevoie în orice situație. De aceea trebuie lăsați întotdeauna să participe la conversații, mai ales la cele care îi privesc. Niciodată nu trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru mai mulți copii decât știi tu că pot beneficia de atenția ta.

— Manuscrisul vorbește despre toate astea? am întrebat.

— Da. Și ideea asta cu numărul copiilor este foarte mult subliniată.

Eram nedumerit.

— Dar de ce este atât de importantă?

A întors o clipă privirea spre mine.

— Pentru că un adult, oricine ar fi el, nu poate da atenție mai multor copii, în același timp. Dacă sunt prea mulți copii, adulții vor fi depășiți și incapabili să ofere destulă energie. Copiii vor intra în competiție unul cu celălalt, pentru a capta atenția adultului.

— Rivalitate indusă, am remarcat.

— Exact. Dar Manuscrisul spune că acest lucru este mult mai important decât cred oamenii. Deseori, adulții agreează ideea unei familii numeroase, cu mulți copii, care cresc împreună. Dar copiii învață de la adulți, nu de la alți copii. În multe locuri, copiii se adună în găști. Manuscrisul spune că oamenii vor înțelege cu timpul că nu trebuie să aducă pe lume copii, decât dacă există *un* adult dispus și capabil să acorde toată atenția sa unui *singur* copil.

— Stai puțin, am spus. De multe ori ambii părinți trebuie

să muncească pentru a supraviețui. Acest lucru le interzice să aibă copii?

— Nu neapărat. Manuscrisul spune că oamenii vor învăța să extindă familiile dincolo de legăturile de sânge. Așa că se va găsi mereu cineva care să ofere această atenție copilului. Nu e absolut necesar ca toată energia să provină de la părinți. De fapt, e chiar mai bine să se întâmple așa. Însă oricine îngrijește copilul, trebuie să îi acorde această atenție.

— Ei bine, am spus, tu ai făcut o treabă bună. Mareta pare foarte matură.

Karla s-a încruntat din nou:

— Spune-i ei, nu mie.

— Scuză-mă.

M-am întors spre Mareta:

— Te porți ca un om mare, Mareta.

A tăcut o clipă încurcată, apoi a spus:

— Mulțumesc.

Karla a învăluit-o cu o privire caldă, apoi s-a uitat cu mândrie la mine.

— De aproape doi ani mă străduiesc să am cu Mareta o relație după indicațiile Manuscrisului. Nu-i așa, Mareta?

Copilul a zâmbit și a dat din cap.

— Am încercat să-i dau energie și să-i spun adevărul în orice situație, într-un limbaj pe care să-l poată înțelege. Când îmi pune întrebările ei de copil, le tratez cu foarte multă seriozitate, evitând tentația de a-i da un răspuns prostesc, așa cum fac adulții pentru a se distra.

Am zâmbit.

— Adică prostiile de genul poveștii cu barza?

— Da. Copiii descoperă foarte repede adevăruri de genul acesta. Mai rău e cu distorsiunile create de adulți atunci când vor să fie amuzanți, sau când li se pare că un adevăr ar fi greu de înțeles de mintea unui copil. Complet greșit! Adevărul poate fi întotdeauna explicat, chiar și unui copil.

Doar să gândești puțin.

— Ce spune Manuscrisul despre asta?

— Spune că ar trebui să găsim întotdeauna calea de a arăta copiilor adevărul.

O parte din mine respingea această teorie. Îmi plăcea să fac haz de copii.

— Dar ei nu înțeleg că adulții doar se joacă? am întrebat. Toate astea ar putea să-i facă să se maturizeze prea repede și să le răpească o parte din farmecul copilăriei.

Karla m-a privit cu răceală.

— Mareta este foarte amuzantă. Alergăm, ne ascundem, jucăm toate jocurile copilăriei. Diferența este că își dă seama foarte bine când este fantezie și când nu.

Am dat din cap. Avea, bineînțeles, dreptate.

— Mareta are încredere în mine, a continuat Karla, pentru că am fost întotdeauna alături de ea. I-am oferit atenția mea, atunci când a avut nevoie. Și dacă eu n-am fost acolo, sora mea, care stă aproape de mine, a venit și a avut grijă de ea. Mareta a avut întotdeauna un adult care să-i răspundă la întrebări și datorită acestui lucru niciodată nu a simțit nevoia să joace vreun rol, sau să se răsfețe. A avut mereu suficientă energie și știe că o va avea și de acum încolo, ceea ce va face ca tranziția de la perioada când primește energie de la adulți și cea când și-o va lua din univers - lucru pe care îl țin secret față de ea - va fi mult mai ușoară.

M-am uitat la peisajul de afară. Traversam jungla și soarele coborâse sub linia orizontului.

— Ajungem la Iquitos până la căderea întunericului? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns Karla, dar vom înnopta într-un loc pe care îl cunosc.

— Aici, aproape?

— Da. Este casa unui prieten care lucrează în junglă.

— Pentru guvern?

— O parte din Amazon este o zonă protejată. El este un angajat localnic, dar destul de influent. Se numește Juan Hinton. Nu trebuie să-ți faci griji, crede în Manuscris și nu se află încă în vizorul guvernului.

Când am ajuns, întinericul era deplin. Jungla era plină de sunetele nopții, aerul era umed și răcoros. O casă mare din lemn se zărea pe sub frunzișul des. Mai departe se vedeau încă două clădiri mari și câteva jeepuri. Un alt vehicul era urcat pe rampă și doi oameni lucrau lângă el, la lumina unor lanterne.

Un peruan slăbuț, îmbrăcat în haine scumpe, ne-a răspuns la chemare și i-a zămbit Karlei. A devenit nervos când a băgat de seamă că aceasta nu era singură și a început să-i vorbească repede în spaniolă. Glasul ei a sunat rugător, dar întreaga lui expresie demonstra că nu vroia ca noi să rămânem.

Prin ușa întredeschisă am văzut în sufragerie o femeie singură. Am încercat să-i disting figura: era Julia. A întors și ea capul și m-a văzut, așa că a ieșit, având o expresie de surprindere pe față. I-a șoptit ceva la ureche bărbatului. Acesta a dat din cap și ne-a lăsat să intrăm, cu un aer resemnat. Ne-am prezentat. Julia m-a privit și a spus:

— Vezi că ne-am întâlnit din nou?

Purta pantaloni kaki, cu multe buzunare și un tricou de un roșu aprins.

— Cam așa ceva, am spus.

Un servitor peruan l-a abordat pe Hinton, i-a spus câteva cuvinte și amândoi au dispărut pe un coridor. Julia s-a așezat lângă o măsuță pentru servit cafea și ne-a făcut semn spre canapeaua de lângă ea. Marjorie era cam speriată, se uita tot timpul la mine, cu o privire întrebătoare. Karla părea conștientă de starea de agitație a lui Marjorie. A luat-o de mână.

— Hai să facem un ceai, a spus.

Marjorie s-a întors de două ori spre mine, până a ieșit din

cameră. I-am zâmbit, apoi m-am întors spre Julia.

— Ce crezi că înseamnă asta? m-a întrebat ea.

— Ce anume? am întrebat, neatent încă.

— Că ne-am întâlnit din nou.

— Aaa. Nu știu.

— Cum de te-ai întâlnit cu Karla și unde mergeați?

— Ea ne-a salvat. Marjorie și cu mine am fost reținuți o vreme de trupele peruane. Când am evadat, s-a întâmplat să fie acolo și să ne ajute.

Julia mă privea fix.

— Spune-mi cum s-au petrecut lucrurile.

I-am povestit totul, începând cu momentul în care mă urcasem în camionul părintelui Carl, apoi cum am fost prins, cum am evadat.

— Karla a acceptat să te ducă la Iquitos?

— Da.

— Și de ce vrei să mergi acolo?

— Acolo i-a spus Wil părintelui Carl că merge. Wil are, se pare, o pistă pentru găsirea celei de A Noua Viziuni. Tot acolo se află și Sebastian, din cine știe ce motiv.

Julia a dat din cap.

— Da. Sebastian are o misiune. Acolo și-a clădit reputația pe care o are, convertindu-i pe indieni la creștinism.

— Dar tu? am întrebat. Tu ce faci aici?

Julia mi-a spus că și ea dorea să găsească *A Noua Viziune*, dar nu avea nici o pistă. Venise aici după prietenul ei, Hinton, îi apăruse în minte și în vis de mai multe ori.

De-abia o mai ascultam. Marjorie și Karla se întorseseră din bucătărie și vorbeau în hol, cu tăvile de ceai în mână. Marjorie mi-a prins de vreo două ori privirea, dar nu a zis nimic.

— A citit ceva din Manuscris? m-a întrebat Julia, arătând spre Marjorie.

— Da. Până la *A Treia Viziune*, inclusiv.

— Am putea să o scoatem din Peru, dacă asta dorește.

M-am întors spre ea.

— Cum?

— Rolando pleacă mâine în Brazilia. Avem prieteni la ambasada de acolo a Statelor Unite. Ar putea s-o trimită înapoi acasă. Am mai ajutat și alți americani în felul acesta.

Am dat din cap. Într-adevăr, aveam sentimente destul de amestecate în legătură cu Marjorie. O parte din mine știa că cel mai bine ar fi să plece. Dar cealaltă parte vroia ca ea să rămână cu mine. Mă simțeam schimbat, plin de energie, atunci când ea era prin preajmă.

— Cred că trebuie să stau de vorbă cu ea, am spus într-un sfârșit.

— Desigur, a spus Julia. Noi doi putem vorbi mai târziu.

M-am ridicat și m-am dus în hol. Karla tocmai plecase înapoi în bucătărie. Marjorie se sprijinea de un perete, într-un loc întunecos.

Am luat-o în brațe. Tot corpul îmi fremăta.

— Simți căldura? i-am șoptit la ureche.

— E incredibil. Ce înseamnă?

— Nu știu. Între noi există o legătură.

Am privit în jur. Nu ne vedea nimeni. Am sărutat-o pătimaș. Când m-am dat înapoi și i-am privit fața, arăta cu totul altfel, mai puternică, așa cum o cunoscusem la Viciente, așa cum fusese la restaurantul din Cula. Nu puteam crede ceea ce simțeam, câtă energie urca în mine în prezența ei, sau la atingerea ei.

Mă strângea în brațe.

— De atunci, de la Viciente, mi-am dorit să fiu cu tine, mi-a spus. Nu știam ce să cred atunci despre asta, dar această energie este minunată, n-am mai trăit niciodată așa ceva.

Cu colțul ochiului am văzut-o pe Karla zâmbind când a trecut pe lângă noi. Ne-a șoptit că masa va fi gata curând, așa că ne-am dus cu toții în sufragerie și am găsit acolo o masă plină de fructe proaspete, preparate din legume și pâine. Ne-am așezat și ne-am servit. Mareta a spus o

rugăciune, apoi, timp de o oră și jumătate am mâncat și am stat de vorbă liniștiți. Hinton își pierduse nervozitatea în favoarea unei dispoziții extrem de plăcute, lucru care ne-a ajutat mult să scăpăm de tensiunea evadării. Marjorie vorbea, râdea. Stăteam lângă ea și mă simțeam plin de iubire.

După cină, Hinton ne-a dus într-un salonaș unde ni s-a servit desertul, împreună cu câteva băuturi dulci. Marjorie și cu mine ne-am așezat pe canapea și ne-am adâncit într-o lungă conversație despre trecutul fiecăruia, despre experiențele pe care le avusesem în viață. Apropierea noastră creștea tot mai mult. Am descoperit că ea locuia pe coasta de vest, iar eu în sud. Ne-am amuzat din toată inima de acest lucru.

— De abia aștept să ajungem din nou în State, a spus ea. Va fi foarte amuzant să tot călătorim încolo și înapoi.

Am privit-o cu seriozitate.

— Julia mi-a spus că poate aranja lucrurile pentru tine.

— Vrei să spui, pentru amândoi, nu-i așa? a replicat ea.

— Nu. Eu nu pot să plec.

— De ce? Nu pot pleca fără tine! Și nici aici nu pot să mai stau! Simt că înnebunesc!

— Trebuie să pleci înainte. În curând te voi urma și eu.

— Nu! a strigat ea. Nu pot suporta așa ceva!

Karla, care tocmai ieșise să o ducă pe Mareta la culcare, s-a întors și ne-a privit din ușă. Hinton și Julia continuau să vorbească, părând că nu auziseră ieșirea lui Marjorie.

— Te rog! a spus ea. Hai să plecăm acasă!

I-am evitat privirea.

— Bine! N-ai decât să rămâi!

S-a ridicat și a fugit în dormitor.

Toată energia din mine s-a năruit când am văzut-o plecând. Tot ce câștigasem în prezența ei a dispărut și m-am simțit dintr-o dată slab, confuz. Am încercat să mă adun. „Cu toate astea - mi-am spus - nu o cunosc de prea

multă vreme. Pe de altă parte, poate că are dreptate. Poate că ar trebui să plec. Ce să mai fac pe-aici? Acasă aş fi putu, eventual, să creez un curent de opinie în favoarea Manuscrisului şi totodată să rămân în viaţă”. M-am ridicat, cu intenţia să o urmez pe Marjorie, dar m-am aşezat din nou. Nu mă puteam decide.

— Pot să-ţi răpesc o clipă? m-a întrebat deodată Karla.

Nici nu observasem când se apropiase de mine.

— Sigur că da, am spus.

S-a aşezat şi m-a privit îngrijorată.

— N-am putut să nu aud ce s-a întâmplat, a spus ea. Cred că înainte de a lua vreo hotărâre trebuie să ştii ce spune *A Opta Viziune* despre dependenţă.

— Da. Te rog. Chiar vreau să ştiu!

— Atunci când un om învaţă să se limpezească şi să pornească pe drumul evoluţiei, poate fi oricând oprit, în oricare moment, de dependenţa de o altă persoană.

— Te referi la Marjorie şi la mine, nu-i aşa?

— Lasă-mă să-ţi explic procesul şi vei judeca singur.

— Bine.

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun că eu însumi am avut probleme legate de această parte a Viziunii. Şi nu cred că aş fi înţeles-o vreodată, dacă nu l-aş fi întâlnit pe profesorul Reneau.

— Reneau! am exclamat. Îl cunosc. L-am întâlnit pe când studiam *A Patra Viziune*.

— Ei bine, a spus ea, amândoi studiam *A Opta Viziune* atunci când l-am întâlnit. A stat în casa mea mai multe zile.

Am dat din cap uimit.

— Spunea că această dependenţă - aşa cum e ea înţeleasă de Manuscris - explică de ce apare lupta pentru putere în relaţiile amoroase. Întotdeauna ne întrebăm de ce euforia şi fericirea iubirii se termină şi se transformă brusc într-un conflict. Acum ştim. Este rezultatul fluxului energetic care se creează între indivizii implicaţi. Când apare iubirea,

cei doi își dăruiesc energie în mod inconștient și amândoi se simt copleșiți. Aceasta este starea de spirit înaltă pe care o numim „îndrăgostire”. Din nefericire, atunci când unul din cei doi așteaptă ca acest sentiment să vină de la celălalt, el se desprinde de energia universului și depinde tot mai mult de energia celuilalt, care pare să nu-i ajungă niciodată. Atunci, cei doi încetează să-și mai dăruiască energie unul celuilalt și recad în vechiul joc de control, pentru a forța energia celuilalt să vină către sine. Din acel moment, relația degenerază în luptă pentru putere.

A ezitat o secundă, ca și cum ar fi vrut să se convingă de puterea mea de înțelegere, apoi a adăugat:

— Reneau mi-a spus că susceptibilitatea noastră la acest tip de dependență poate fi descrisă psihologic, dacă acest lucru te ajută să înțelegi mai bine...

Am dat din nou din cap și i-am făcut semn să continue.

— Reneau spunea că problema începe în familie, în primii ani ai copilăriei. Din pricina luptei pentru energie, nici unul dintre noi nu este în stare să ducă până la capăt un proces psihologic complex. Nu suntem capabili să integrăm cealaltă latură, a sexului opus.

— Ce anume?

— În cazul meu, a continuat ea, nu am putut să integrez latura mea masculină. În cazul tău, nu ai fost capabil să integrezi latura ta feminină. Motivul pentru care devenim dependenți de cineva de sex opus este acela că nu putem avea acces la energia sexului opus. Vezi tu, energia mistică pe care o avem în interior este în același timp masculină și feminină. Până la urmă, ne putem deschide către ea, dar la începutul evoluției trebuie să fim foarte atenți. Procesul de integrare se desfășoară în timp. Dacă ne legăm prematur de o sursă umană de energie feminină sau masculină, blocăm izvorul universal.

I-am spus că nu înțelegem.

— Gândește-te cum funcționează această integrare într-o

familie ideală, a explicat Karla și atunci îți vei da seama ce vreau să spun. În orice familie, copilul primește energie în primul rând de la adulții din jurul său. De obicei, acordarea și integrarea energiei părintelui de același sex se rezolvă relativ ușor, dar receptarea energiei celuilalt părinte poate fi mai dificilă, din cauza diferenței de sex. Să luăm de exemplu, un copil de sex feminin. Tot ce știe fetița este că încercarea ei primară de a-și integra latura masculină este o atracție extremă către tatăl ei. Vrea să fie lângă el, vrea ca el să-i fie aproape mereu. Manuscrisul spune că de fapt ceea ce vrea este energia masculină, pentru că această energie o completează pe a ei, care este feminină. Din această energie masculină ea extrage o senzație euforică, de completare. Dar ea crede, în mod greșit, că singurul mod de a avea această energie este de a-și controla sexual tatăl, beneficiind aproape tot timpul de prezența lui fizică. Interesant, ea intuiește că această energie ar trebui să fie a ei și că ar trebui să o poată avea de câte ori dorește, și atunci își controlează tatăl, ca și cum acesta ar fi o parte din ea. Într-o familie obișnuită, se stabilește un conflict de putere între ea și tată. Se formează rolurile teatrului de control, tocmai din obișnuirea ei cu o poziție din care își manipulează tatăl, pentru ca acesta să-i dea energia de care are nevoie. Într-o familie ideală, tatăl ar trebui să rămână în afara competiției. El va continua să relaționeze în mod corect și va avea destulă energie pe care să o poată da fetiței, chiar dacă nu va face tot ce vrea aceasta. Lucrul care este important de știut aici, în cazul ideal, este faptul că tatăl va rămâne deschis și comunicativ. Ea îl vede ca pe un idol, ca pe ceva magic, dar dacă tatăl îi va explica onest ce este de fapt, ce face și de ce, fetița va integra stilul lui, abilitățile lui și va trece de această viziune nerealistă asupra tatălui ei. Până la urmă va vedea că este și el doar un om, cu calități și defecte. Odată ce această emulație are loc în realitate, copilul face o trecere ușoară între a

recepționa energia sexului opus, de la tată, și a primi energie din univers. Problema, a continuat ea, este aceea că până acum majoritatea părinților au luptat pentru energie cu copiii lor și acest lucru ne-a afectat pe toți. Din cauza acestei competiții, nici unul dintre noi nu și-a rezolvat problemele cu sexul opus. Suntem cu toții blocați încă în căutarea energiei sexului opus în afara noastră, într-o persoană - bărbat sau femeie - pe care o considerăm ideală, magică, și o putem poseda sexual. Înțelegi?

— Da, am spus. Cred că da.

— În ceea ce privește abilitatea noastră de a evolua conștient, a continuat ea, ne aflăm în fața unei situații critice. Așa cum am spus mai înainte, conform celei de *A Opta Viziuni*, atunci când începem evoluția, implicit începem să primim energie de sex opus. Aceasta va veni în mod natural, odată cu energia din univers. Dar trebuie să fim atenți, pentru că dacă ne intersectăm cu o persoană care oferă această energie în mod direct, ne putem deconecta de la sursa adevărată și astfel regresăm...

S-a închis în sine, zâmbind.

— De ce râzi? am întrebat.

— Reneau a făcut o analogie, a răspuns. A spus că până nu învățăm să evităm această situație, vom rătăci ca niște jumătăți de cerc, ca niște litere „C”. Vom fi sensibili la persoanele de sex opus - alte cercuri pe jumătate incomplete - care vin și se unesc cu noi, completând astfel cercurile și dăruindu-ne un val de euforie și de energie, care dă senzația unui întreg, unei conectări depline cu universul. De fapt, n-am făcut altceva decât să ne unim cu altă persoană, care-și căuta și ea jumătatea. Reneau a spus că aceasta este relația clasică de dependență și că aduce cu sine probleme care nu vor întârzia să apară.

A ezitat, ca și cum ar fi așteptat o replică din partea mea. Am făcut doar un semn.

— Vezi tu, problema cu această persoană care a fost

completată, cu acest „O”, pe care mulți cred că l-au atins, este aceea că el este format din două părți - una care furnizează energie masculină, cealaltă care aduce latura feminină - și în consecință implică două capete, două egouri. Fiecare dintre cei doi vrea să conducă întregul pe care l-au creat, așa cum o făcea și în copilărie. Fiecare vrea să-l comande pe celălalt, ca și cum celălalt ar fi tot el. Acest tip de iluzie a completării, se transformă într-o luptă pentru putere. În cele din urmă, fiecare va trebui să-l tolereze pe celălalt și uneori chiar să-i anuleze personalitatea, pentru a putea conduce acest întreg în direcția dorită. Desigur că această intenție nu funcționează, sau *nu mai* funcționează. Poate că în trecut un partener era dispus să se supună celuilalt, acest lucru făcându-l de regulă femeia și doar uneori bărbatul.

Mă gândeam la ce spunea Prima Viziune referitor la lupta pentru putere în relațiile intime și la ieșirea zgomotoasă a femeii de la masa vecină, când fusesem cu Charlene la restaurant.

— Și cam atât despre dragoste, am remarcat.

— Ei, cum să nu mai existe dragoste! a replicat Karla. Dar mai întâi trebuie să ne completăm noi înșine cercul. Trebuie să ne stabilizăm canalul de legătură cu universul. Acest lucru cere ceva timp, dar după aceea nu vom mai fi susceptibili de a avea această problemă și asta numește Manuscrisul „o relație mai înaltă”. Când, după ce am trecut acest prag, ne legăm sentimental de cineva, vom crea o supraentitate, care nu ne va înlătura niciodată de pe calea evoluției noastre individuale.

— Asta crezi tu că ne facem, eu și Marjorie, unul altuia, nu? Ne abatem reciproc de pe calea noastră?

— Da.

— Și cum să evităm aceste ciocniri? am întrebat.

— Rezistând o vreme „dragostei la prima vedere”, învățând să ai relații mai platonice cu cei de sex opus.

Amintește-ți însă tot acest proces. Trebuie să ai acest gen de relații numai cu oamenii care se dezvăluie în întregime, care-ți pot spune cum și de ce fac ceea ce fac, exact ca părintele de sex opus, în copilărie, într-o familie ideală. Înțelegând cine sunt cu adevărat prietenii de sex opus, acest lucru va întrerupe proiectarea fanteziei noastre din trecut referitoare la sex, permițându-ne să ne conectăm din nou la univers. Nu este ușor să procedăm astfel, în special pentru persoanele care trebuie să iasă dintr-o relație de dependență reciprocă. E o rupere de energie care doare, însă trebuie făcută. Dependența reciprocă nu e o boală doar a anumitor oameni. În acest moment cu toții suferim de ea. Dar trebuie să începem să trăim acel sentiment de bunăstare și euforie care apare la începutul unei relații de dependență reciprocă și atunci când suntem singuri. Trebuie să-i ai pe „el” sau pe „ea” înăuntrul tău. Apoi vei evolua și vei găsi povestea de dragoste adevărată, care ți se potrivește.

A tăcut o clipă.

— Cine știe, a reluat gânditoare, dacă tu și cu Marjorie veți mai fi împreună. Poate veți descoperi că într-adevăr sunteți făcuți unul pentru altul. Dar trebuie să înțelegi că relația ta cu ea nu are cum să funcționeze acum.

Conversația noastră s-a întrerupt în momentul în care a intrat Hinton și a început să ne explice pe unde și cum ni se pregătiseră dormitoarele. I-am mulțumit amândoi pentru ospitalitate și, în timp ce el pleca, Karla a spus:

— Cred că merg și eu la culcare. Vorbim mai târziu.

Am dat din cap și am privit-o în timp ce se îndepărta. Am simțit o atingere pe umăr. Era Julia.

— Mă duc în camera mea. Pot să te conduc.

— Te rog.

Am întrebat apoi:

— Unde este camera lui Marjorie?

Ea a zâmbit, în timp ce coboram spre coridor și s-a oprit

în fața unei uși.

— Nu prea aproape de a ta. Domnul Hinton este un conservator.

I-am zâmbit și eu și i-am spus „noapte bună”, apoi am intrat în camera mea și am reușit să adorm, deși eram ușor agitat.

*

* *

M-am trezit într-un miros plăcut de cafea, care se răspândise în toată casa. Am coborât pe verandă. Un servitor în vârstă mi-a oferit un pahar cu suc proaspăt de struguri. I-am mulțumit.

— Bună dimineața! am auzit vocea Juliei din spatele meu.

M-am întors.

— Bună dimineața.

M-am privit atent și m-a întrebat:

— Ai descoperit de ce ne-am întâlnit din nou?

— Nu, am spus. Nici nu m-am gândit la asta. Am încercat să înțeleg relațiile de dependență.

— Da. Am băgat de seamă.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut ce s-a întâmplat cu tine, după aspectul câmpului tău energetic.

— Și cum arăta? am întrebat.

— Energia ta era conectată la cea a lui Marjorie. Când tu stăteai acolo și ea era în altă cameră, câmpul tău se întindea spre ea și se unea cu al ei.

Am dat din cap.

Julia a zâmbit și mi-a pus mâna pe umăr.

— Ai pierdut legătura cu universul. În schimb, ai devenit dependent de energia lui Marjorie. La fel se întâmplă în toate relațiile de dependență: treci prin ceva sau peste cineva, pentru a te conecta cu universul. Modul de a aborda

aceste întâmplări este acela de a înțelege că trebuie să-ți mărești potențialul energetic și, de asemenea, trebuie să te concentrezi din nou la misiunea pe care o ai aici.

Am aprobat-o și am ieșit, lăsând-o singură pe verandă. Timp de aproape zece minute am încercat să construiesc energie așa cum mă învățase Sanchez. Treptat, frumusețea pe care o aveam în fața ochilor a revenit și m-am simțit mult mai ușor. Apoi am intrat în casă.

— Arăți mult mai bine, a spus Julia.

— Mă simt mai bine, am replicat eu.

— Care sunt acum întrebările tale?

M-am gândit o clipă. O găsisem pe Marjorie. Răspunsul la o întrebare venise deci. Dar mai vroiam să aflu unde este Wil și să înțeleg cum s-ar fi comportat oamenii unii cu alții dacă ar fi urmat învățăturile Manuscrisului. Dacă efectul acestuia era unul pozitiv, de ce erau atât de îngrijorați Sebastian și alți preoți?

Am privit spre Julia.

— Trebuie să înțeleg *A Opta Viziune* și trebuie să-l găsesc pe Wil. Poate că are deja *A Noua Viziune*.

— Măine merg la Iquitos, a spus ea. Vrei să vii?

Am ezitat.

— Cred că Wil este acolo, a adăugat.

— De unde știi?

— Din gândurile care mi-au trecut prin cap azi-noapte.

Am tăcut.

— M-am gândit la tine, a continuat Julia. La noi, mergând la Iquitos. Ești implicat cumva în toată povestea asta.

— Implicat în ce?

A râs.

— În găsirea ultimei Viziuni, înaintea lui Sebastian!

În timp ce vorbea, mi-am imaginat cum noi doi ajunsesem la Iquitos, apoi, dintr-o cauză oarecare ne despărțisem și am apucat-o în direcții diferite. Am simțit că aveam un scop, dar acesta îmi era neclar.

M-am concentrat din nou asupra Juliei.

— Pe unde ai rătăcit? m-a întrebat.

— Scuză-mă, am spus. Mă gândeam la ceva.

— Era important?

— Nu știu. M-am gândit că odată ajunși la Iquitos, vom merge în direcții diferite...

Rolando a intrat în cameră.

— Am adus proviziile pe care mi le-ai cerut, i-a spus Juliei.

M-a privit, m-a recunoscut și m-a salutat politicos.

— Mulțumesc, a spus Julia. Ai văzut mulți soldați?

— Nu. Nici unul chiar, a răspuns el.

În acel moment a intrat în încăpere Marjorie și mi-a distras atenția, dar am auzit-o pe Julia explicându-i lui Rolando că ea credea că Marjorie va vrea să plece cu el în Brazilia, de unde putea aranja apoi o plecare în Statele Unite.

M-am întors spre Marjorie.

— Cum ai dormit? am întrebat-o.

M-a privit de parcă nu se hotăra dacă să fie furioasă sau nu.

— Nu prea bine, a spus.

Am arătat spre Rolando.

— El este prietenul Juliei și pleacă acum, dis-de-dimineață, spre Brazilia. De acolo ai putea fi ajutată să ajungi înapoi în State.

A părut speriată.

— Ei, o să fie bine, am spus. I-au mai ajutat și pe alți americani. Au cunoștințe la ambasada americană din Brazilia. O să ajungi cât ai bate din palme.

A dat din cap.

— Sunt îngrijorată pentru tine.

— Eu o să fiu bine, nu-ți face griji. Te voi căuta de îndată ce voi ajunge în State.

Din spatele meu, Hinton a anunțat micul dejun. Ne-am dus cu toții la masă, în sufragerie. După aceea, Julia și

Rolando au intrat parcă în criză de timp. Julia ne-a explicat de ce era important pentru Rolando și Marjorie să treacă granița înaintea căderii întunericului, călătoria urmând să dureze toată ziua.

Marjorie și-a luat hainele pe care i le dăduse Hinton. Puțin mai târziu, când Julia și Rolando mai vorbeau încă pe coridor, am tras-o deoparte.

— Să nu-ți faci griji, i-am spus. Păstrează-ți atenția trează și vei avea parte și de celelalte Viziuni.

Mi-a zâmbit, dar n-a zis nimic.

M-am uitat cu Julia la Rolando în timp ce acesta o ajuta pe Marjorie să-și încarce bagajele în mașină. Privirea mea și a lui Marjorie s-au întâlnit scurt, în timp ce mașina se îndepărta.

— Crezi că vor ajunge cu bine? am întrebat.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Bineînțeles. Mai bine am pleca și noi. Hai să-ți dau niște haine curate.

Mi-a dat câte ceva și am încărcat în mașină și câteva cutii cu alimente. Apoi ne-am luat la revedere de la Hinton, Karla și Mareta și am pornit-o spre Iquitos.

Pe drum, peisajul începea să semene tot mai mult cu o junglă, iar oamenii erau și ei din ce în ce mai rari. Am început să mă gândesc la *A Opta Viziune*. Ea oferea o nouă înțelegere a felului în care îi tratăm pe alții, dar nu aveam o imagine completă a ei. Karla îmi spusese cum trebuiau priviți copiii și îmi povestise despre pericolele dependenței de o persoană. Pablo și Karla ajunseseră să proiecteze conștient energie asupra altora. Cum venea asta?

Am surprins o privire a Juliei și am spus:

— Nu am înțeles întru totul cea de *A Opta Viziune*.

— Modul în care îi abordăm pe alți oameni determină viteza evoluției noastre, rapiditatea cu care se răspunde la întrebările noastre vitale, a spus ea.

— Și cum funcționează asta?

— Gândește-te la situația ta. Cum ți s-a răspuns la întrebări?

— Prin oamenii care mi-au ieșit în cale, presupun.

— Ai fost total deschis la mesajele lor?

— Nu chiar. În general am fost distant.

— Oamenii care ți-au adus mesajele au fost exagerat de reținuți?

— Nu, au fost deschiși și generoși. Ei...

Am ezitat, neștiind cum aș putea să-mi exprim mai corect ideile.

— Nu cumva te-au ajutat tocmai pentru că s-au deschis față de tine? m-a întrebat. Nu cumva te-au înconjurat cu căldură, cu energie?

Remarca ei mi-a provocat o mulțime de amintiri. Mi-am amintit atitudinea încurajatoare a lui Wil, atunci când eram în panică, la Lima, ospitalitatea lui Sanchez, sfaturile pline de bun simț ale lui Carl, Pablo, ale Karlei și acum ale Juliei. Cu toții aveau aceeași privire.

— Da. Toți ați fost așa.

— Exact, a spus ea. Am fost și am făcut-o în mod conștient, urmând cea de *A Opta Viziune*. Ridicându-te energetic și ajutându-te să te clarifici, am fost în căutarea adevărului, a mesajului pe care îl aveai pentru noi. Înțelegi? A te energiza pe tine a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face pentru noi.

— Mai exact, ce spune Manuscrisul despre asta?

— Spune că toți oamenii cu care ne întâlnim au un mesaj pentru noi. Întâlniri întâmplătoare nu există. Felul în care răspundem acestor întâlniri ne arată dacă suntem sau nu capabili să primim mesajul. Dacă avem o conversație cu o persoană cu care drumul nostru se întretaie și nu vedem în ea un răspuns la întrebarea noastră curentă, aceasta nu înseamnă că mesajul nu există, ci doar că ne-a scăpat, dintr-un motiv sau altul.

După o clipă de tăcere a reluat:

— Ți s-a întâmplat vreodată să te întâlnești cu un vechi prieten sau cu o cunoștință, să stai un minut de vorbă cu el, pentru ca apoi să-l întâlnești din nou în aceeași zi sau în aceeași săptămână?

— Da.

— Și ce spui, de obicei? Ceva de genul: „Ei, ne vedem din nou?”, râzi și treci mai departe?

— Cam așa ceva.

— Manuscrisul spune că în astfel de împrejurări ar trebui să te oprești din ceea ce faci în acel moment - indiferent despre ce ar fi vorba - și să încerci să descoperi mesajele pe care le aveți unul pentru celălalt. Manuscrisul afirmă de asemenea că odată ce oamenii își vor da seama de această realitate, întâlnirilor de acest fel li se va acorda timpul necesar, ele vor avea scopuri bine determinate și se vor produce deliberat.

— Acest lucru nu e atât de greu de făcut, dar în același timp nu e imposibil pentru cei care nu au idee despre el?

— Ba da, dar Manuscrisul spune și cum trebuie procedat.

— Adică vorbește despre modul cum ar trebui să ne abordăm unul pe altul?

— Exact.

— Și ce spune despre asta?

— Îți amintești ce spune *A Treia Viziune*, că oamenii sunt singurii din lumea energetică care își pot proiecta energia în mod conștient?

— Da.

— Îți aduci aminte cum se face asta?

Mi-am amintit de lecțiile lui John.

— Da. Apreciind frumusețea unui lucru, până când în noi pătrunde suficientă energie pentru a intra în starea de iubire. În acel moment putem trimite energia înapoi.

— Așa e. Același principiu funcționează și în cazul oamenilor. Când apreciem aspectul și calitățile unei persoane, ne concentrăm asupra ei până când forma și

trăsăturile ei ies în evidență, sunt mai prezente. Atunci îi putem trimite energie, înălțând-o. Desigur, primul pas este acela de a menține propriul nostru nivel energetic mai înalt, atunci putând proiecta către o altă persoană fluxul de energie care curge prin noi. Cu cât îi apreciem mai mult deplinătatea, frumusețea interioară, cu atât mai multă energie curge în acea persoană și, natural, și în noi.

A râs.

— E ceva hedonist, a continuat ea. Cu cât îi iubim și îi apreciem mai mult pe alții, cu atât e mai multă energie în noi. De aceea a-i iubi și a-i energiza pe ceilalți este cel mai bun lucru pe care îl putem face.

— Am auzit asta, am spus. Părintele Sanchez a spus-o de mai multe ori.

O priveam cu foarte mare atenție. Aveam senzația că îi văd personalitatea profundă pentru prima oară. Mi-a întors privirea o clipă, apoi s-a uitat din nou la drum.

— Efectul acestei proiecții de energie asupra individului este imens, a continuat ea. Acum, de exemplu, tu mă umpli cu energie. Acest lucru se simte în formularea gândurilor și a ideilor mele. Pentru că tu îmi dai mai multă energie decât am eu în mod normal, văd mai ușor adevărul și ți-l dăruiesc mai ușor. Când fac acest lucru, tu ai senzația că ceea ce-ți spun e o revelație. Aceasta te determină să-mi vezi ființa superioară mai pe deplin, să mă apreciezi și să te concentrezi asupra mea într-un fel mai profund, care îmi dă mai multă energie și o mai clară viziune asupra adevărului meu. Apoi ciclul se repetă. Doi sau mai mulți oameni care fac acest lucru împreună pot ajunge la înălțimi neînchipuite, construindu-se unii pe alții... Trebuie să înțelegi, totuși, că această conectare este complet diferită de relația de dependență reciprocă. O astfel de relație începe similar, dar curând devine control, pentru că dependența deconectează de la sursa de energie. Astfel, nivelul acesteia scade. Proiecția reală de energie se face fără o intenție anume,

fără un atașament. Persoanele implicate așteaptă doar mesaje.

În timp ce vorbea, mă gândeam la o întrebare. Pablo spusese că eu nu am fost capabil la început să primesc mesajul părintelui Costous, pentru că l-am provocat să intre în teatrul de control al copilăriei lui.

— Ce facem dacă persoana cu care vorbim joacă deja teatrul său de control și încearcă să ne atragă în jocul său? am întrebat. Cum ieșim din situația asta?

Julia mi-a răspuns grăbită:

— Manuscrisul ne spune că dacă nu ne asumăm rolul pe care ni-l cere, atunci jocul celeilalte persoane va eșua.

— Nu cred că am înțeles.

Julia era atentă la drum. Se gândea.

— Pe aici ar trebuie să fie o casă și o stație de benzină.

Indicatorul de combustibil spune că rezervorul nostru era pe jumătate plin.

— Mai avem destulă benzină, am spus.

— Știu, dar tocmai mi-a trecut prin minte gândul să ne oprim să facem plinul și cred că așa ar și trebui să facem.

— Bine.

— Uite drumul! a spus, arătând spre dreapta.

Am intrat pe șoseaua laterală și am mers prin junglă aproape doi kilometri înainte să ajungem la o casă, sau mai bine zis la un depozit pentru vânători și pescari. Adăpostul era construit pe marginea unui râu și mai multe bărci pescărești erau ancorate la un fel de doc. Am tras lângă o pompă mai ruginită și Julia a intrat în casă pentru a-l căuta pe proprietar.

Am ieșit și eu din mașină, m-am întins și m-am dus pe malul apei. Aerul era extrem de umed. Chiar și sub coroanele arborilor, puteam spune că aveam soarele exact deasupra capului. Curând căldura va fi izbitoare.

Deodată am auzit în spatele meu o voce furioasă vorbind în spaniolă. M-am întors și am văzut un peruan scurt și

îndesat. Mă privea amenințător. A repetat ce spusese.

— Nu înțeleg, i-am spus.

A luat-o pe englezește.

— Cine ești? Ce cauți aici?

Am încercat să-l ignor.

— Am oprit pentru benzină. Plecăm în câteva minute.

M-am întors din nou spre apă, sperând că va pleca, dar a venit lângă mine.

— Mai bine mi-ai spune cine ești, yankeule!

L-am privit din nou. Părea serios.

— Sunt american, am spus. N-aș putea să-ți spun încotro merg. Sunt aici cu o prietenă.

— Un american rătăcit, a remarcat, cu ostilitate.

— Exact, am spus.

— Și ce cauți aici, americanule?

— Nimic special, am spus întorcându-mă spre mașină, și nu ți-am făcut nimic. Lasă-mă în pace.

Am văzut că Julia era lângă mașină. Peruanul s-a întors și a văzut-o și el.

— E timpul să plecăm, a spus Julia. N-am rezolvat nimic.

— Tu cine mai ești, a întrebat-o individul, cu tonul lui ostil.

— Și tu de ce ești așa nervos? I-a întrebat Julia, în loc de răspuns.

Întregul comportament al omului s-a schimbat.

— Pentru că treaba mea este să am grijă de locul acesta.

— Și sunt sigură că o faci cum trebuie. Dar cum să-ți vorbească oamenii dacă tu îi sperii în halul acesta?

A rămas cu gura căscată, neștiind încotro bătea Julia.

— Noi mergem la Iquitos, a continuat ea. Lucrăm cu părintele Sanchez și cu părintele Carl. Îi cunoști?

A dat din cap că nu, dar pomenirea numelor celor doi preoți l-a calmat și mai mult. Ne-a salutat cu un gest și s-a depărtat.

— Să mergem, a spus Julia.

Ne-am suit în camion și am pornit. Acum îmi dădeam seama cât de nervos și neliniștit fusesem. Am încercat să ies din starea asta.

— Ce s-a întâmplat înăuntru? am întrebat.

Julia m-a privit.

— Ce vrei să spui?

— Întreb dacă s-a întâmplat ceva înăuntru, care să explice de ce am oprit.

A râs și a răspuns:

— Nu. Acțiunea respectivă s-a întâmplat afară.

Am privit-o.

— Ai înțeles ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Nu.

— La ce te gândeai înainte de a ajunge aici?

— Că aș fi vrut să-mi întind picioarele.

— Nu. Mai înainte. Care era întrebarea ta?

Am încercat să mă concentrez. Vorbeam despre teatrul de control, mi-am amintit.

— Ai spus ceva care m-a încurcat. Ai spus că nimeni nu-și poate juca rolul cu noi, decât dacă noi ne asumăm rolul complementar. N-am înțeles acest lucru.

— Acum îl înțelegi?

— Nu chiar. Unde vrei să ajungi?

— Scena aceasta tocmai ți-a demonstrat ce se întâmplă dacă *joci* rolul complementar.

— Cum așa?

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Ce rol juca acest om cu tine?

— Evident, intimidator.

— Exact. Și ce rol ai jucat tu?

— Distantul, dar tot s-a ținut de mine.

— Și mai ce?

Conversația asta mă enerva, dar am încercat să nu-mi pierd concentrarea. Am privit spre Julia.

— Cred că îl întruchipam clar pe *bietul-de-mine*.

— Așa e, a zâmbit Julia.

— În schimb, în mod evident, tu te-ai descurcat cu el fără probleme.

— Pentru că nu am jucat rolul pe care se aștepta el să-l joc. Adu-ți aminte că aceste tipuri de roluri se formează în copilărie, în funcție de celelalte. Fiecare rol are nevoie de cel complementar, pentru a se desfășura. Intimidatorul are nevoie, pentru a obține energie, de *bietul-de-mine* sau de alt intimidator.

— Cum ai ieșit din asta? am întrebat-o, nedumerit încă.

— Dacă ar fi fost să joc vreun rol, acela ar fi fost cel pe care-l juca el: aș fi încercat să-l intimidez și eu. Desigur, ar fi rezultat o confruntare violentă. Dar am urmat procedura din Manuscris: am identificat rolul jucat de el, strategia lui de a câștiga energie. Încerca să te intimideze, nu? Când a procedat și cu mine la fel, am spus cu voce tare ceea ce făcea el de fapt.

— De aceea l-ai întrebat de ce e nervos?

— Exact. Manuscrisul spune că manipularea și controlul pentru a-și însuși energie nu pot exista dacă sunt conștientizate și aduse la vedere. Încetează să mai funcționeze. E o metodă foarte simplă. Adevărul despre ceea ce se întâmplă iese întotdeauna la suprafață și după aceea omul în chestiune devine mai cinstit și mai onest.

— Pot înțelege asta, am spus. Bănuiesc că am scos și eu la iveală asemenea jocuri, chiar fără să știu ce fac.

— Sunt convinsă. Toți am făcut-o. Doar că acum învățăm mai multe despre asta. Pentru a face lucrurile să meargă trebuie să vezi în același timp atât rolul, cât și omul din fața ta, și să-i transmiți energie. Îi va fi mai ușor să renunțe la jocul său, pentru că acesta nu-și mai are rolul.

— Dar ce-aș fi putut vedea eu la tipul acela? am întrebat.

— Puteai măcar să observi că era un om nesigur, care are nevoie disperată de energie. Mai mult, ți-a adus un mesaj oportun, nu-i așa?

Am privit-o. Părea să se abțină cu greu de a pufni în râs.

— Crezi că am oprit acolo numai ca să aflu eu cum să mă comport cu un om care joacă un rol?

— Cel puțin asta a fost întrebarea pe care ți-ai pus-o.

Am zâmbit. Buna dispoziție mi-a revenit încetul cu încetul.

— Da. Cred că da.

*

* *

Un țăntar care bâzâia aproape de urechea mea m-a făcut să mă trezesc. Am privit spre Julia. Zâmbea, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva amuzant. Mersesem în tăcere câteva ore după plecarea de la casa aceea, ciugulind din mâncarea pe care Julia o pregătise pentru călătorie.

— Te-ai trezit în cele din urmă, a spus ea.

— Da. Cât mai avem până la Iquitos?

— Orașul e la vreo patruzeci de kilometri de aici, dar Stewart Inn e la numai câteva minute. E un han mic, lângă o tabără de vânătoare. Proprietarul e un englez care sprijină Manuscrisul.

A zâmbit din nou.

— Am trăit câteva aventuri împreună. Dacă nu i s-a întâmplat ceva între timp, ar trebui să fie aici. Poate ne spune ceva despre Wil.

A tras pe dreapta și m-a privit.

— Să ne mulțumim cu ceea ce avem, a continuat ea. Până să te reîntâlnesc, am umblat înapoi și încolo, cu gândul că aş putea ajuta la găsirea celei de *A Noua Viziuni*, neștiind încotro să o apuc. La un moment dat mi-am dat seama că mă gândeam în mod repetat la Hinton. M-am dus la el acasă și ai apărut tu, care mi-ai spus că ești în căutarea lui Wil, și că acesta ar fi la Iquitos. Am avut o imagine cu noi doi, căutând cea de *A Noua Viziune*, apoi

despărțindu-ne și continuând în direcții diferite. Cam asta a fost, nu?

— Da, am spus.

— Ei bine, vreau să-ți spun că după asta am început să mă gândesc la Willie Stewart, cel cu hanul. Acolo se va întâmpla în mod sigur ceva.

Am dat din cap.

A demarat din nou și după vreo două curbe a spus:

— Iată și hanul!

La vreo trei sute de metri, acolo unde drumul cotea din nou strâns la dreapta, se ridica o casă cu două niveluri, în stil victorian.

Am intrat într-o parcare pietruită și am oprit acolo. Câțiva oameni vorbeau pe terasă. Eram pe punctul de a coborî din mașină, când Julia m-a atins pe umăr.

— Nu uita, a spus ea, că nimeni nu a ajuns aici din întâmplare. Fii atent la mesaje.

Am urmat-o pe terasă. Bărbații, niște peruani bine îmbrăcați, ne-au salutat distrați când am trecut pe lângă ei pentru a intra în casă. În salon, Julia mi-a făcut semn spre sufragerie și mi-a cerut să ocup o masă și să aștept până când ea îl va găsi pe proprietar.

Mi-am plimbat ochii prin încăpere. Mai bine de zece mese erau aliniate pe două rânduri. M-am așezat pe la jumătatea sălii și m-am sprijinit cu spatele de perete. Alți trei bărbați, peruani cu toții, au intrat după mine și s-au așezat la masa de dincolo de culoar. Un altul, intrat de curând, s-a așezat la o masă mai îndepărtată, în dreapta mea, cu spatele la mine. Era străin, posibil să fi fost european.

Julia a intrat în cameră, m-a văzut și s-a așezat la masă în fața mea.

— Proprietarul nu e aici, a spus ea, iar angajații nu știu nimic de Wil.

— Ce facem? am întrebat.

M-a privit, dând din umeri.

— Nu știu. Presupun că există un mesaj pentru noi aici.
— Cine să ni-l spună?
— Nu știu.
— Atunci cum de știi că se va întâmpla? am întrebat sceptic.

În ciuda tuturor coincidențelor care se petrecuseră de la venirea mea în Peru, tot mai aveam reticențe la ideea că lucrurile se întâmplă numai pentru că așa vrem noi.

— Să nu uiți *A Treia Viziune*, mi-a replicat Julia. Universul este energie, energia răspunde așteptărilor noastre. Oamenii sunt o parte a acestui univers energetic, și atunci când avem o întrebare, apare cineva care să ne dea și răspunsul.

A aruncat o privire spre cei din jur.

— Nu știu cine sunt acești oameni, dar dacă apucăm să vorbim suficient cu ei, vom afla ce mesaje au pentru noi și ce răspunsuri ne vor da la întrebări.

Am privit-o întrebător. S-a aplecat peste masă.

— Să-ți intre bine în cap. Oricine apare în calea ta are un mesaj pentru tine. Dacă era altfel, persoana respectivă s-ar fi aflat în altă parte, ar fi plecat mai devreme, sau ar fi venit mai târziu. Faptul că acești oameni se află acum, aici, se întâmplă dintr-un anume motiv.

Nu eram atât de sigur că lucrul acesta era atât de simplu.

— Dificultatea, a continuat ea, constă în a-ți da seama cu cine să vorbești mai în amănunt, pentru că este imposibil să o faci cu toată lumea.

— Cum te vei hotărî? am întrebat.

— Manuscrisul spune că există semne.

O ascultam cu atenție pe Julia, dar din cine știe ce motiv mi-am aruncat ochii în jur și l-am privit pe bărbatul din dreapta. Acesta s-a întors spre mine, exact în aceeași clipă. Ne-am privit în ochi o fracțiune de secundă, apoi el și-a continuat masa, iar eu m-am uitat în altă parte.

— Ce semne? am întrebat.

— Semne ca acesta, a spus Julia.

— Care?

— Cel pe care tocmai l-ai primit.

A făcut un gest spre bărbatul din dreapta.

— Ce vrei să spui?

Julia s-a aplecat din nou spre mine.

— Manuscrisul spune că uneori contactul vizual spontan este un semn că trebuie să discuți cu persoana respectivă.

— Dar asemenea lucruri nu se întâmplă tot timpul?

— Ba da. Și după ce se întâmplă, majoritatea oamenilor nu bagă în seamă și își continuă treburile.

Am dat din cap.

— Ce alte semne mai indică Manuscrisul? am întrebat.

— Senzația că parcă ai cunoaște acea persoană, că are un aspect familiar, chiar dacă n-ai mai întâlnit-o niciodată.

În timp ce Julia vorbea, mă gândeam cât de cunoscuți mi s-au părut Dobson și Reneau atunci când i-am văzut prima dată.

— Explică Manuscrisul de ce aceștia ne par atât de cunoscuți?

— Nu spune prea multe. Doar că suntem membrii aceluiasi grup și că gândim la fel. Aceste grupuri evoluează de regulă urmărind aceleași scopuri. Gândesc la fel și aceasta le creează același aspect și aceeași atitudine exterioară. Îi recunoaștem intuitiv pe membrii grupului nostru și, deseori, aceștia au mesaje pentru noi.

Am privit de mai multe ori spre bărbatul din dreapta. Părea oarecum cunoscut. Incredibil! Cum mă tot uitam la el, s-a întors iarăși către mine. Eu m-am întors din nou spre Julia.

— *Trebuie* să vorbești cu el, a spus ea.

N-am răspuns. Mă simțeam destul de jenat la gândul de a mă duce să intru în vorbă cu el așa, nitam-nisam. Vroiam să plec, să mergem la Iquitos. Eram gata să deschid gura și să fac această propunere, când Julia a vorbit din nou.

— Aici trebuia să ne aflăm, nu în Iquitos. Trebuia să facem asta. Problema este că te cam opui ideii de a merge la omul acela și a începe cu el o conversație.

— Cum ai făcut asta? am întrebat.

— Ce?

— Cum ai știut la ce mă gândeam?

— Nu e nimic misterios în asta. Ți-am urmărit cu atenție expresia.

— Adică?

— Atunci când poți evalua pe cineva la un nivel mai profund, îi vezi sinele, ascuns în spatele măștilor pe care și le pune. Când te concentrezi la acest nivel, percepi gândurile celui alt după expresia feței lui. Este un lucru perfect normal.

— Mie îmi sună a telepatie.

A râs.

— Telepatia este ceva foarte normal.

L-am privit din nou pe bărbatul din dreapta. Nu s-a mai întors spre mine.

— Adună-ți energiile și du-te să vorbești cu el, înainte de a pierde această ocazie, a spus Julia.

M-am concentrat, pentru a-mi îmbunătăți nivelul energetic, și când m-am simțit sigur pe mine am întrebat:

— Și ce să-i spun?

— Adevărul, a spus Julia. Pune adevărul într-o formă pe care crezi că el o va recunoaște.

— Bine. Așa am să fac.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ținta atenției mele. Părea timid și nervos, cam cum fusese și Pablo în noaptea în care îl cunoscusem. Am încercat să privesc dincolo de nesiguranța lui, la un nivel mult mai profund. Făcând aceasta, mi s-a părut că are o altă figură, mai energică.

— Bună! am spus. Mi se pare că nu ești peruan. Sper că poți să mă ajuți cu o informație. Caut un prieten pe nume Wil James.

— la loc, mi-a spus el, cu un puternic accent scandinav. Sunt profesorul Edmond Connor.

Pe când ne strângeam mâinile, mi-a spus:

— Nu cred că îl cunosc pe prietenul tău Wil. Îmi pare rău.

M-am prezentat și eu și i-am spus, în câteva cuvinte, că Wil se afla în căutarea ultimei Viziuni cunoscute a Manuscrisului.

— Cunosc Manuscrisul, a spus el. Vreau să aflu dacă este autentic.

— De unul singur?

— Nu. Trebuia să mă întâlnesc aici cu profesorul Dobson, dar n-a apărut încă.

— Îl cunoști pe Dobson?

— Da. El este cel care a organizat cercetarea Manuscrisului.

— Și lucrurile merg bine? Vine aici?

Profesorul m-a privit întrebător.

— Cel puțin acestea erau planurile pe care le aveam. E ceva în neregulă?

Energia mea s-a năruit. Mi-am dat seama că întâlnirea lui Connor cu Dobson fusese plănuită înaintea arestării celui din urmă.

— L-am întâlnit în avion, am spus, când am venit în Peru. A fost arestat în Lima. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce i s-a mai întâmplat.

— Arestat! Dumnezeuule!

— Când ai vorbit ultima oară cu el? am întrebat.

— Acum câteva săptămâni, dar această întâlnire a rămas hotărâtă. A spus că mă va suna în caz că se schimbă ceva.

— Îți aduci aminte de ce vroia să vă întâlniți aici și nu în Lima?

— Spunea că aici, în apropiere, există niște ruine, și că aici i-am putea contacta și pe alți oameni de știință.

— A spus și locul unde îi puteți întâlni?

— Da. Spunea că trebuie să mergem în San Luis, cred. De

ce?

— Nu știu. Întrebam, așa...

Imediat ce am spus acest lucru, am început să mă gândesc la Dobson, la cum ar apărea reîntâlnirea noastră. Mă vedeam întâlnindu-l pe un drum străjuit de copaci foarte înalți.

În același timp am privit pe fereastră și l-am văzut, cu mare uimire, pe părintele Sanchez, care venea spre clădire. Părea obosit și hainele îi erau murdare. În parcare un alt preot îl aștepta într-o mașină veche și prăfuită.

— Cine este? m-a întrebat profesorul Connor.

— Părintele Sanchez! am exclamat, incapabil să-mi stăpânesc agitația.

M-am întors să o caut pe Julia, dar aceasta nu mai era la masă. M-am ridicat când l-am văzut pe părintele Sanchez intrând în încăpere. M-a văzut și s-a oprit brusc, cu o surpriză totală pe față, apoi ne-am îmbrățișat.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Da, sigur, a spus. Ce faci aici?

Cu toată oboseala, a râs vesel.

— Nu mai știam încotro să o iau. De-abia am ajuns și aici. Sute de soldați vin încoace.

— De ce? a întrebat Connor din spatele meu, apropiindu-se de noi.

— Regret, a spus Sanchez, dar nu știu de ce vin. Știu numai că sunt foarte mulți.

Am făcut prezentările și i-am spus părintelui Sanchez ce era cu Connor. Acesta din urmă părea ușor intrat în panică.

— Trebuie să plec de aici, a spus el, dar nu am șofer.

— Părintele Paul așteaptă afară, a spus Sanchez. El se va întoarce chiar acum la Lima și, dacă vrei, poți să pleci cu el.

— Vreau, cum să nu, a spus Connor.

— Stai! Dar dacă dau peste soldați? am întrebat.

— Nu cred că îl vor opri pe părintele Paul, a spus Sanchez. El nu este chiar atât de cunoscut.

În acel moment, Julia a intrat în încăpere și l-a văzut pe Sanchez. Cei doi s-au îmbrățișat cu căldură. Am făcut din nou prezentări, între ea și Connor. Acesta părea să se teamă tot mai tare. Părintele Sanchez i-a spus din nou că putea să plece, iar el s-a dus în cameră și și-a luat repede bagajele. L-au condus Sanchez și Julia. Eu l-am salutat fără să mai ies din sufragerie, apoi m-am așezat la o masă. Vroiam puțin timp de gândire. Știam că întâlnirea cu Connor a fost întrucâtva semnificativă. Faptul că Sanchez venise aici era și el important, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Julia s-a întors destul de repede și s-a așezat lângă mine.

— Nu ți-am spus eu că se va întâmpla ceva? Dacă nu ne-am fi oprit aici, nu l-am fi întâlnit pe Sanchez și nici pe Connor. Apropo, ce-ai aflat de la Connor?

— Nu-mi dau seama prea bine. Unde este părintele Sanchez?

— A urcat într-o cameră, ca să se odihnească puțin. Nu a mai dormit de două zile.

Am privit pe fereastră. Știam că Sanchez era obosit, dar m-a dezamăgit faptul că nu era disponibil. Aș fi vrut foarte mult să vorbesc cu el, să văd dacă puteam adăuga și alte nuanțe la ceea ce se întâmpla. Aș fi vrut mai ales să povestească despre soldați. Mă simțeam nesigur, și o parte din mine chiar ar fi vrut să fi plecat cu Connor.

Julia mi-a ghicit nerăbdarea.

— Ei, las-o mai moale, a spus ea. Spune-mi ce crezi despre *A Opta Viziune*.

Am privit-o încercând să mă concentrez.

— Nu prea știi de unde să încep.

— Ce crezi că vrea să spună *A Opta Viziune*?

Am recapitulat în minte tot ceea ce știam.

— Se referă la relațiile cu alți oameni, copii sau adulți. Vorbește despre dezvăluirea teatrului de control, aducerea la lumină a jocurilor meschine și concentrarea asupra oamenilor într-un mod prin care să le putem transmite

energie.

— Și mai ce?

Am privit-o și imediat mi-am dat seama unde vroia să ajungă.

— Mai spune că dacă suntem atenți la relațiile pe care le avem, vom obține întotdeauna răspunsurile de care avem nevoie.

Julia a zâmbit larg.

— Am înțeles Viziunea? am întrebat-o nerăbdător.

— Aproape, a spus ea. Ar mai fi ceva. Ai înțeles cum poate un om să îl ajute pe un altul. Acum ești pe punctul de a afla ce se întâmplă într-un grup în care toți participanții știu cum să interacționez între ei.

*

* *

Am ieșit pe verandă și m-am așezat pe unul din scaunele de fier forjat de acolo. După câteva minute, Julia a ieșit și ea și s-a așezat lângă mine. Mâncasem o cină ușoară, fără să vorbim prea mult, apoi ne hotărâsem să ne petrecem seara la aer. Se scurseseră aproape trei ore de când Sanchez urcase în cameră, și începeam iarăși să fiu nerăbdător. Am fost realmente ușurat când am văzut că vine și el și se așează lângă noi.

— Ai auzit ceva despre Wil? am întrebat.

Se așezase în fața noastră și își potrivise scaunul la egală distanță de fiecare dintre noi.

— Da, a spus. Am auzit.

A tăcut gânditor și eu am continuat cu nerăbdare:

— Ce ai auzit?

— Să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat, a spus el. Când părintele Carl și cu mine am pornit spre misiune, ne așteptaserăm să-l găsim acolo pe Sebastian, cu soldați cu tot. Ne gândeam că vom avea parte de un interogatoriu

inchizitorial. Ajungând însă acolo, am aflat că Sebastian și soldații pleaseră brusc cu vreo două ore înainte, după ce primiseră un mesaj. O zi întreagă n-am știut ce se petrece. Apoi ne-a vizitat chiar ieri părintele Costous. Am înțeles de la el că v-ați cunoscut. Ne-a spus că a fost trimis la misiune de către Wil James. Se pare că Wil își amintise numele misiunii dintr-o conversație anterioară cu părintele Carl și și-a dat seama că tu ai putea avea nevoie de această informație. Părintele Costous s-a hotărât să sprijine Manuscrisul.

— De ce a plecat Sebastian atât de repede? am întrebat.

— Pentru că s-a grăbit să-și pună în aplicare planurile. Mesajul primit îi spunea că părintele Costous vroia să facă publică intenția cardinalului de a distruge *A Noua Viziune*.

— Sebastian a găsit *A Noua Viziune*?

— Încă nu, dar e pe-aproape. A găsit un alt document care spune unde este aceasta.

— Și unde ar putea fi? a întrebat Julia.

— La ruinele Celestina, a răspuns Sanchez.

— Unde se află acestea? am sărit eu, nerăbdător.

Julia m-a privit.

— La vreo cincizeci de kilometri de aici. Există acolo un șantier arheologic, la care au lucrat numai oameni de știință peruani, în cel mai mare secret. Șantierul este format din câteva straturi cu temple străvechi, primele maiase, celelalte incașe. Se pare că aceste culturi au considerat amândouă, că acest loc este cu totul deosebit.

Am realizat dintr-o dată că Sanchez se concentra asupra acestei conversații cu o intensitate neobișnuită. Când vorbeam eu, se concentra în întregime asupra mea, fără să clipească. La fel, se focaliza asupra Juliei, atunci când vorbea ea. Părea că face intenționat acest lucru. Mă întrebam de ce și chiar în acel moment s-a așternut între noi liniștea. Mă priveau amândoi, așteptând.

— Ce e? am întrebat.

Sanchez a zâmbit.

— E rândul tău să vorbești, a spus el.

— Vorbim cu rândul? am întrebat eu, nedumerit.

— Nu, a spus Julia. Purtăm o conversație conștientă. Fiecare vorbește când energia se deplasează asupra lui. Se poate spune că acum s-a deplasat spre tine.

Nu știam ce să spun. Sanchez m-a privit cu căldură.

— O parte din *A Opta Viziune* vorbește despre interacțiunea conștientă într-un grup. Nu trebuie să devii conștient de tine, ci doar să înțelegi procesul. Dintre membrii unui grup, numai unul va avea cea mai importantă idee a momentului. Dacă toți sunt cu atenția trează, își vor da seama cine va vorbi și vor putea, conștient, să se concentreze asupra acelei persoane, ajutând-o să-și expună ideea cu cea mai mare claritate. Pe măsură ce conversația înaintează, altcineva va avea inspirația cea mai puternică, apoi altcineva și așa mai departe. Dacă te concentrezi asupra a ceea ce se vorbește, simți atunci când îți vine rândul. Ești inspirat, ideea răsărindu-ți în minte.

Sanchez și-a întors privirea spre Julia, care a întrebat:

— Ce idee ai avut și nu ne-ai spus-o?

Am încercat să-mi amintesc.

— Mă întrebam de ce părintele Sanchez privea cu atâta intensitate pe cel care vorbește. Cred că mă întrebam ce sens are acest lucru.

— Cheia acestui proces, a spus Sanchez, este să vorbești atunci când îți vine rândul, și să proiectezi energie atunci când vorbește altcineva.

— Foarte multe lucruri ar putea merge prost, a intervenit Julia. Mulți se pot simți importanți când se află într-un grup. Simt puterea ideii și o exprimă, apoi, pentru că această energie îi face să se simtă bine, continuă să vorbească și după ce energia ar fi trebuit să se deplaseze asupra altcuiva. Încearcă să monopolizeze discuția. Ceilalți sunt dați de-o parte și chiar dacă simt puterea unei idei, nu vor

risca să o mai spună. Când acest lucru se întâmplă, grupul se fragmentează și membrii lui nu mai beneficiază de toate mesajele. La fel se întâmplă atunci când unii membri ai grupului nu sunt acceptați de către ceilalți. Indivizii respinși vor fi împiedicați să primească energie și grupul nu va mai beneficia de ideile lor.

Julia a tăcut și amândoi ne-am întors spre Sanchez, care trăsesse aer în piept pentru a vorbi.

— Modul în care sunt excluși oamenii e foarte important, a spus el. Când nu ne place ceva sau ne simțim amenințați, tendința normală este focalizarea pe ceva care ne displace și ne irită la acea persoană. Din nefericire, procedând astfel, în loc să conștientizăm frumusețea acelei persoane, în loc să-i dăruim energie, îi luăm această energie, făcându-i un rău. Respectivul se va simți dintr-o dată mai puțin frumos, mai puțin încrezător, pentru că noi i-am luat energia.

— De aceea este atât de important acest proces, a continuat Julia ideea. Oamenii se îmbătrânesc unii pe alții cu o viteză cutremurătoare, luptându-se cu violență.

— Nu uita, a spus Sanchez, că într-un grup adevărat, funcțional, se procedează exact invers, pentru ca vibrația și energia fiecăruia să crească prin contribuțiile tuturor. Când acest lucru se întâmplă, câmpurile energetice ale membrilor grupului se unesc și formează un bazin energetic enorm, ca și cum toți ar avea un singur trup, cu mai multe capete. Capetele vorbesc pe rând, pentru întregul corp. Într-un grup care funcționează astfel, fiecare individ știe când trebuie să vorbească și ce să spună, pentru că vede lucrurile mai clar. Acesta este Omul Superior despre care vorbește *A Opta Viziune*, legat de relația bărbat-femeie, dar și de cea din interiorul grupurilor.

Cuvintele lui Sanchez m-au făcut să mă gândesc la părintele Costous, apoi la Pablo. Tânărul indian îi schimbase într-atât gândurile părintelui Costous, încât acesta dorea să

păstreze Manuscrisul? Puterea lui Pablo venise din cea de *A Opta Viziune*?

— Unde este părintele Costous acum? am întrebat.

Amândoi m-au privit surprinși, iar părintele Sanchez a răspuns repede:

— El și părintele Carl s-au hotărât să plece la Lima și să vorbească cu conducătorii bisericii despre ceea ce se pare că a plănit cardinalul Sebastian.

— Cred că de aceea nu a mai vrut să meargă la tine la misiune. Avea altceva de făcut.

— Exact, a spus Sanchez.

S-a lăsat din nou tăcerea și ne-am privit unii pe alții, așteptând următoarea idee.

— Întrebarea care se ridică, a spus Sanchez într-un târziu, este ce anume vom face *noi*?

Julia a vorbit prima:

— M-am gândit tot timpul că voi fi implicată, într-un fel sau altul, în căutarea celei de *A Noua Viziuni*, sau că voi fi suficient timp în posesia ei pentru a face ceva... dar nu știu ce anume.

Sanchez cu mine am privit-o intens.

— Văd întâmplându-se aceste lucruri într-un anume loc, a continuat ea. Stați puțin! Locul pe care l-am avut în minte este chiar acesta, ruinele de la Celestina. Acolo, între trepte, există un loc special. Aproape că uitasem de asta. Acolo trebuie să merg. Trebuie să ajung la ruinele Celestina!

Când și-a încheiat fraza, s-au întors amândoi spre mine.

— Nu știu ce să spun, am vorbit în cele din urmă. M-a interesat de ce Sebastian și ai lui sunt împotriva Manuscrisului. Am aflat că le este teamă de ideea evoluției lăuntrice... dar nu știu încotro să o iau.. Soldații vin... Cred că Sebastian va găsi primul *A Noua Viziune*... Nu mai știu. Mi se pare că sunt implicat într-un fel în încercarea de a-l convinge să nu o distrugă.

M-am oprit. Gândurile mi-au alergat spre Dobson, apoi din nou la *A Noua Viziune*. Dintr-o dată, mi-am dat seama că această viziune ne va arăta încotro se îndreaptă omenirea. Mă întrebasesem la un moment dat cum se vor comporta oamenii unii cu alții sub influența Manuscrisului și răspunsul l-am avut prin *A Opta Viziune*. Acum, întrebarea logică era: unde vor duce toate astea, cum se va schimba societatea omenească? Despre asta trebuie că vorbește *A Noua Viziune*!

Știam, într-un fel, că Viziunea îi va spulbera lui Sebastian temerile despre evoluția conștiință. Dacă va voi și va putea să asculte...

— Mă gândesc că Sebastian poate fi convins să susțină Manuscrisul! am spus cu convingere.

— Te vezi vorbindu-i? m-a întrebat Sanchez.

— Nu chiar. Mă văd cu altcineva, care poate ajunge la el. Cineva care îi va vorbi de la nivelul lui.

Spunând acestea, atât Julia cât și eu ne-am întors spre părintele Sanchez.

S-a străduit să zâmbească, apoi a spus, resemnat:

— Cardinalul Sebastian și cu mine evităm de multă vreme o confruntare pe tema Manuscrisului. El a fost întotdeauna superiorul meu. A considerat că sunt protejatul său și recunosc că și eu l-am privit ca pe superiorul meu. Dar cred că am știut întotdeauna că se va ajunge aici. De la început, de când ai vorbit despre convingerile lui, am știut că aceasta este misiunea mea. Toate întâmplările vieții mele n-au făcut altceva decât să mă conducă aici.

Ne-a privit intens, apoi a continuat:

— Mama mea a fost creștină reformată. Ura noțiunile de sentiment de vinovăție și de pedeapsă, de care se făcea uz în Evanghelii. Simțea că oamenii trebuie să se întoarcă spre religie din iubire, nu din teamă. Tatăl meu era un adept al disciplinei care, în cele din urmă, a ajuns preot și, asemenea lui Sebastian, credea cu obstinație în tradiție și

În autoritate. Toate acestea m-au condus să lucrez sub autoritatea bisericii, dar întotdeauna am căutat căile prin care această autoritate putea fi îmbunătățită astfel încât să dea naștere unei experiențe religioase superioare. Discuția cu Sebastian este pasul următor. Am rezistat, m-am sustras, dar știu că trebuie să merg la Iquitos, la misiunea lui Sebastian.

— Te voi însoți!

VIAȚA CARE VA URMA

Drumul spre nord străbătea jungla deasă și întretăia câțiva mari afluenți ai Amazonului, după cum ne spusese părintele Sanchez. Luându-ne rămas bun de la Julia, am plecat devreme, într-un camion închiriat, dotat cu cauciucuri de teren și cu comandă 4x4. Relieful se înălța, copacii deveneau mai mari și mai distanți.

— Arată ca împrejurimile de la Viciente, am spus.

Sanchez mi-a zâmbit.

— Am intrat într-o pădure lungă de vreo douăzeci și cinci de kilometri și lată de vreo șaiszeci. Este deosebită, mai energizantă. Se întinde pe tot drumul, până la ruinele de la Celestina. O adevărată junglă.

Departe, spre dreapta, la marginea pădurii, am observat un petic de pământ defrișat.

— Ce e acolo? am întrebat.

— Asta e părerea guvernului despre cum trebuie făcută agricultura.

O suprafață mare fusese curățată de copaci și buturugile fuseseră stivuite din loc în loc. O turmă de vite rătăcea agale printre buruienile care creșteau peste tot pe terenul erodat. Câteva vaci au privit spre noi, atrase de zgomot. Am observat un alt loc defrișat. „Dezvoltarea agriculturii” se îndrepta spre copacii uriași pe lângă care tocmai trecusem.

— Oribil, am spus.

— Într-adevăr. Nici cardinalul Sebastian nu e de acord cu

asta.

Mă gândeam la Phil. Probabil că acesta era locul pe care încerca să-l protejeze. Oare ce s-o mai fi întâmplat cu Phil?

M-am pomenit că mă gândesc din nou la Dobson. Connor îmi spusese că îl așteptase pe Dobson la han. De ce oi fi aflat eu lucrul acesta? Unde era Dobson acum? Fusesse oare expulzat sau l-au închis? Nu mi-a scăpat faptul că imaginea lui Dobson îmi apăruse odată cu cea a lui Phil.

— Cât de departe e misiunea lui Sebastian?

— La vreo oră de drum, a răspuns Sanchez. Cum te simți?

— Ce vrei să spui?

— Ce mai face câmpul tău energetic?

— Presupun că e „sus”, am spus. E foarte frumos aici.

— Ce spui de conversația noastră în trei, de aseară?

— Cred că a fost uimitoare.

— Ai înțeles ce s-a întâmplat?

— Adică ideile pe care le aveam pe rând, fiecare?

— Da, precum și înțelesul profund al acestui lucru.

— Nu știu.

— Ei, m-am gândit la asta. Acest mod de relaționare conștientă, în care fiecare încearcă mai degrabă să scoată la iveală ce e mai bun în ceilalți decât să-și exercite puterea asupra lor, este un mod pe care, în cele din urmă, îl vom adopta cu toții. Gândește-te cum va crește nivelul energetic al fiecăruia și cum vom evolua atunci cu toții!

— Da, am spus. Chiar mă întrebam cum se va schimba cultura omenirii, atunci când nivelul total de energie va crește.

M-a privit de parcă aș fi pus punctul pe „i”.

— Asta aș vrea și eu să știu, am spus.

Am rămas o clipă uitându-ne unul la celălalt și mi-am dat seama că amândoi așteptam să vedem care va fi următoarea idee. Într-un final, Sanchez a spus:

— Răspunsul se află în cea de *A Noua Viziune*. Trebuie să

fie acolo. Trebuie să ni se explice ce se va întâmpla atunci când cultura va evolua.

— Așa cred și eu, am spus.

Sanchez a frânat. Ne apropiam de o intersecție și nu prea știa încotro să o ia.

— Ne îndreptăm spre San Luis? am întrebat.

M-a privit drept în ochi.

— Numai dacă o luăm la stânga. De ce?

— Connor mi-a spus că Dobson plănuia să vină pe acest drum, de la San Luis către han. Cred că acesta a fost un mesaj.

Am continuat să ne privim.

— Am observat că ai încetinit la intersecția asta. De ce?

A râs.

— Nu știu. Drumul cel mai scurt spre Iquitos este drept înainte. Dar, din nu știu ce motiv, am simțit o nesiguranță.

M-a trecut un fior.

Sanchez a ridicat o sprânceană și a zâmbit.

— Cred că ar fi mai bine s-o luăm spre San Luis, nu-i așa?

Am dat din cap și am simțit o căldură ciudată urcându-mi în corp. Știam că oprirea la han și întâlnirea cu Connor trebuiau să aibă un înțeles. Sanchez a întors spre stânga și a pornit-o spre San Luis, privind cu atenție drumul. Aproape o jumătate de oră am rulat pe un drum liber, fără să se întâmple nimic. Apoi, brusc, s-a auzit un claxon și am văzut un jeep argintiu venind în urma noastră. Șoferul ne făcea semne, striga după noi. Avea o figură foarte cunoscută.

— E Phil! am strigat.

Am tras pe dreapta și Phil a alergat spre portiere. Ne-am strâns mâinile și am făcut prezentările.

— Nu știu ce căutați pe aici, a spus el, dar mai încolo drumul e plin de soldați. Cred că ar fi mai bine să vă întoarceți și să așteptați, împreună cu noi.

— De unde ai știut că venim? am întrebat.

— N-am știut, dar v-am văzut când ați trecut. Suntem

cam cu un kilometru în urma voastră.

A privit în jur o clipă, apoi a spus:

— Ar fi mai bine să dispărem de pe drumul acesta!

— Te urmărm, a spus părintele Sanchez.

Ne-am luat după jeepul lui Phil și ne-am întors în direcția din care venisem. Am cotit pe un drumeag spre răsărit și am parcat acolo. Dinspre marginea pădurii, ne-a ieșit înaintea un bărbat. Nu-mi puteam crede ochilor: era Dobson!

Am coborât din camion și m-am îndreptat spre el. Era la fel de surprins ca și mine. Ne-am îmbrățișat cu multă căldură.

— Ce bine îmi pare că te văd! a spus.

— Și mie. Am crezut că te-au împușcat!

Dobson m-a bătut pe spate.

— Nu, nu. Doar că intrasem în panică. M-au reținut numai. Mai târziu, un funcționar - simpatizant al Manuscrisului - mi-a dat drumul. De atunci sunt tot pe fugă.

A tăcut o clipă, zâmbindu-mi.

— Mă bucur că ești bine. Când Phil mi-a spus că te-a întâlnit la Viciente și că mai târziu ați fost arestați, n-am mai știut ce să cred. Trebuia să-mi fi dat seama că ne vom reîntâlni. Încotro mergeați?

— Să-l întâlnim pe cardinalul Sebastian. Credem că intenționează să distrugă ultima Viziune.

Dobson a dat din cap, și când să vorbească din nou, părintele Sanchez s-a îndreptat spre noi.

Am făcut repede prezentările.

— Cred că am auzit menționându-se numele tău în Lima, în legătură cu doi preoți care au fost reținuți, i-a spus Dobson.

— Părintele Carl și părintele Costous? am întrebat.

— Da, cred că da.

Sanchez a dat ușor din cap. L-am privit o clipă, apoi Dobson și cu mine am petrecut câteva minute povestindu-ne pe scurt toate câte ni se întâmplaseră de la despărțirea

noastră bruscă. Studiase și el toate cele opt Viziuni și părea nerăbdător să-mi mai spună încă multe alte lucruri, dar l-am întrerupt ca să-l informez că m-am întâlnit cu Connor și că acesta se întorsese probabil la Lima.

— Va fi și el arestat, a spus Dobson. Regret că n-am ajuns la timp, dar a trebuit să mă duc la San Luis, pentru a mă întâlni cu un alt om de știință. Nu l-am găsit nici pe acesta, în schimb am dat de Phil și...

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sanchez.

— Cred că ar trebui să ședeți cu toții, a spus Dobson. N-o să vă vină să credeți: Phil a găsit copia unei părți din cea de *A Noua Viziune*.

Nimeni n-a mai mișcat.

— O copie tradusă? a întrebat părintele Sanchez.

— Da.

Phil venea de la mașină către noi.

— Ai găsit o parte din *A Noua Viziune*? l-am întrebat.

— Nu chiar, a spus el. Mi-a fost dată pur și simplu. După ce am fost prinși, eu am fost dus în alt oraș, nu știu unde. După o vreme, a apărut cardinalul Sebastian. M-a tot interogat în legătură cu munca de la Viciente și cu efortul meu de a salva pădurile. N-am știut de ce, până când un gardian mi-a oferit copia acelei părți din cea de *A Noua Viziune*. O luase de la unul din oamenii lui Sebastian, care se pare că de-abia apucase să o traducă. Se vorbește în ea despre energia pădurilor virgine.

— Și ce se spune? l-am întrebat.

A tăcut. Dobson ne-a cerut din nou să ne așezăm și în acest scop ne-a condus spre un luminiș, unde zăcea doborât un copac mare. Locul era minunat. Vreo alți zece copaci enormi formau un cerc de vreo cincisprezece metri în diametru. Sub ei, sute de flori tropicale străluceau în cele mai frumoase culori pe care le văzuse vreodată și aveau un parfum încântător. Ne-am așezat.

Phil l-a privit pe Dobson. Acesta, la rândul său, s-a uitat la

mine și la Sanchez și a spus:

— *A Noua Viziune* vorbește despre cum se va schimba cultura omenirii în mileniul următor, ca rezultat al evoluției conștiente și descrie un mod de viață cu totul diferit de cel actual. De exemplu, Manuscrisul prezice că noi, oamenii, vom provoca în mod deliberat scăderea numărului populației, pentru a putea trăi în cele mai frumoase și mai încărcate de energie locuri de pe Pământ. Cea ce este remarcabil este faptul că în viitor vor exista mult mai multe astfel de locuri, pentru că vom lăsa pădurile să crească și nu le vom mai tăia, ele, în schimb creând energie. Conform celei de *A Noua Viziuni*, spre mijlocul mileniului următor oamenii vor trăi printre copaci vechi de cinci sute de ani, în grădini enorme și vor călători rapid la distanță, spre zonele urbane, grație unor incredibile minuni ale tehnologiei. Până atunci, mijloacele de supraviețuire - hrana, îmbrăcămintea, transportul - vor fi complet automatizate și puse la dispoziția tuturor. Necesitățile noastre vor fi complet satisfăcute, fără a mai fi nevoie de bani, dar nici nu vom mai fi exagerat de indulgenți cu cei leneși. Ghidat de intuiție, fiecare va ști precis ce să facă și când să acționeze și totul se va desfășura în mod armonios. Nimeni nu va consuma exagerat, pentru că nu va mai avea dorința de a poseda și de a-i controla pe alții în vederea asigurării propriiei securități. În mileniul următor viața va deveni cu totul altceva. Conform Manuscrisului, a continuat el, dorința noastră de a urmări un scop va fi satisfăcută de aventura propriiei noastre evoluții, de înțelegerea intuițiilor și a desfășurării propriului destin. *A Noua Viziune* descrie o lume în care fiecare va deveni mai atent la ceea ce i se întâmplă. Vom ști exact ce evenimente urmează să se producă, indiferent unde, fie că este vorba de o potecă într-o pădure în care bate vântul, fie despre un pod traversat de un camion. Vă dați seama cât de pline de semnificații vor fi atunci întâlnirile dintre oameni? Gândiți-vă cum se vor

cunoaște două persoane. Fiecare va observa câmpul energetic al celuilalt și vor fi date pe față toate manipulările posibile, chiar din prima clipă. Lucrurile se vor limpezi foarte repede, iar cei doi își vor spune totul și își vor transmite mesajele, vor îndeplini scopul mai înalt al întâlnirii lor. Își vor continua apoi călătoria individuală, dar vor fi fundamental schimbați. Vor vibra la un alt nivel, apoi vor veni în contact cu alți oameni, într-un fel care nu fusese posibil înaintea acelei întâmplări.

Pe măsură ce energia noastră ajungea la el, Dobson era tot mai elocvent și mai inspirat în descrierea vieții care va urma. Ce spunea el părea foarte real. Nu mă îndoiam că descria un viitor foarte posibil. Știam și că de-a lungul istoriei mulți vizionari au avut pentru o clipă revelația acestei vieți - Marx, de exemplu - dar nu s-a găsit o cale pentru a îndeplini această utopie. Comunismul a deveni o tragedie.

Chiar cunoscând ceea ce dezvăluiau celelalte opt Viziuni, nu-mi imaginam cum va putea omenirea să ajungă la înălțimea descrierii celei de A Noua Viziuni, gândindu-mă la comportamentul oamenilor, în general. Când Dobson a tăcut, mi-am făcut cunoscută îngrijorarea.

— Manuscrisul spune că avem în noi o tendință naturală de a căuta adevărul și aceasta ne va îndrepta într-acolo, mi-a răspuns Dobson, zâmbind. La un moment dat va surveni și înțelegerea acestor lucruri. Poate că ar trebui să privim în mileniul următor așa cum am făcut-o cu cel prezent - atunci, în avion, dacă-ți mai aduci aminte - adică retrăind totul în această viață.

Dobson le-a povestit pe scurt și celorlalți despre acest lucru, apoi a continuat:

— Gândiți-vă câte s-au întâmplat în acest mileniu. În timpul Evului Mediu s-a trăit într-o lume simplă, a binelui și a răului, aceste noțiuni fiind definite de către oamenii bisericii. În perioada Renașterii însă, omul a devenit liber.

Și-a dat seama că povestea privitoare la locul său în Univers trebuie să fie alta și a vrut să cunoască în întregime. Prin urmare, a pus știința să descopere această poveste, dar atunci când efortul depus nu a dat rezultate imediate, a decis să se domolească și să transforme munca într-o preocupare care a pus stăpânire pe traiul zilnic, ne-a înrobit și a despuiat lumea de mister. De-abia acum vedem adevărul despre această preocupare a noastră. Ne-am dat seama că adevăratul motiv pentru care am trăit cinci secole de acumulări materiale, de producere a celor necesare vieții, a fost acela de a pregăti terenul pentru altceva, și anume pentru un mod de viață care să reducă misterul în existența noastră. De-abia acum am primit de la știință răspunsurile pe care le așteptam: omenirea se află pe această planetă pentru a evolua conștient. *A Noua Viziune* spune că pe măsură ce vom învăța să evoluăm și să ne urmăm calea, descoperind adevăr după adevăr, întreaga viață și cultură se vor transforma într-un mod previzibil.

A tăcut, dar nici unul dintre noi nu a spus nimic. Evident, fiecare dorea să audă cât mai mult.

— Odată ce vom atinge masa critică, a continuat el, și Viziunile vor veni una după alta și vor fi cunoscute pe scară largă. Omenirea va trăi un timp de introspecție intensă. Vom vedea cât este de superbă și câtă spiritualitate conține natura. Copacii, râurile sunt temple ale mării puteri, în fața cărora trebuie să ne plecăm cu respect. Vom opri activitățile economice care amenință aceste comori. Se vor găsi soluții alternative, pentru a rezolva problema poluării, pentru că unii oameni evoluți vor avea astfel de intuiții. Aceasta va fi o parte din prima mare schimbare care se va produce, a continuat, și care se va traduce printr-o migrare foarte amplă a oamenilor de la o ocupație la alta, pentru că fiecare va avea intuiția a ceea ce reprezintă de fapt și a scopului său în viață. Mulți vor descoperi că nu și-au ales profesia potrivită și se vor orienta spre o alta, pentru a

evolua. Manuscrisul spune că în această perioadă oamenii își vor schimba meseria de mai multe ori de-a lungul vieții. Următorul salt cultural va fi automatizarea producției de bunuri. Pentru cei care o vor face - tehnicienii - acest lucru se va traduce prin nevoia de eficiență. Pe măsură ce intuițiile lor vor fi mai limpezi, se va vedea că automatizarea va crea timp liber pentru toată lumea și fiecare își va urmări mai ușor ținta. În acest timp, restul oamenilor își vor urma inspirația în meseriile alese și vor dori să aibă mai mult timp liber. Vom descoperi că adevărurile pe care trebuie să le spunem și lucrurile pe care trebuie să le facem sunt prea importante pentru a se potrivi cu cerințele obișnuite ale unei slujbe. Vom găsi căi de a micșora numărul orelor de muncă, în scopul de a ne urmări adevărul. Doar câțiva oameni vor mai continua să lucreze cu normă întreagă. Această tendință va face ca aceia care au fost disponibilizați din cauza automatizării să-și găsească mai ușor măcar o slujbă cu program redus.

— Și banii? am întrebat. Nu pot să cred că oamenii își vor reduce de bună voie veniturile.

— Nici nu va fi nevoie de asta, a spus Dobson. Manuscrisul spune că veniturile vor rămâne constante, pentru că vor fi plătite viziunile pe care le oferă fiecare.

— Poftim?

Pur și simplu mă pufnea râsul.

— Manuscrisul spune că pe măsură ce vom ști mai multe despre dinamica energiei în univers - a continuat Dobson - vom vedea ce se întâmplă atunci când dăruim ceva. În momentul de față, singura noțiune spirituală legată de ideea de „a da” este ilustrată de conceptul limitat al bisericii.

S-a întors spre părintele Sanchez:

— După cum știi, conceptul de „zeciuială” din scriptură a fost interpretat cel mai adesea ca pe o obligație de a ceda bisericii zece la sută din venituri, în ideea că ceea ce am

dat ni se va întoarce multiplicat. *A Noua Viziune* explică aceasta altfel: a dăruir reprezintă principiul universal prin care este sprijinită nu numai biserica, ci și oricine altcineva. Atunci când dăruim, primim înapoi, acest lucru făcând parte din interacțiunile energetice din univers. Să nu uitați: când proiectăm energie spre cineva, se creează în noi un vid, care, atunci când suntem conectați, se umple din nou. La fel lucrează și banii. *A Noua Viziune* spune că în momentul în care vom începe să dăruim în mod constant, se va întoarce spre noi mult mai mult decât ceea ce dăm. Darurile noastre ar trebuie să se îndrepte spre aceia care ne-au oferit adevăruri spirituale. Când oamenii ajung la timp în viața noastră pentru a ne da răspunsurile de care avem nevoie, ar trebui să le dăm bani. Așa ne vom suplimenta veniturile și ne vom elibera de ocupația care ne limitează evoluția. Cu cât se vor angaja mai mulți în această „economie spirituală”, cu atât vom începe mai repede saltul spre cultura mileniului următor. Vom ajunge să ne deplasăm de la evoluția pe care o obținem prin alegerea corectă a profesiei, spre evoluția obținută prin aceste plăți, în același timp oferind fiecare dintre noi adevărul nostru celorlalți.

L-am privit pe Sanchez. Asculta foarte concentrat și fața sa radia.

— Da, s-a adresat el lui Dobson. Văd foarte limpede acest lucru. Dacă vor participa cu toții, vor dăruir și vor primi în mod constant. Și în această interacțiune cu ceilalți, în acest schimb de informații, fiecare își va găsi locul său, munca sa, o orientare economică cu totul nouă. Oamenii pe care îi atingem, ne vor plăti pentru asta. Acest lucru va permite ca suportul material al vieții să se automatizeze, pentru că vom fi prea ocupați cu propria noastră evoluție, pentru a mai acționa direct. Vom dori ca producția materială să se automatizeze și să funcționeze ca un instrument. S-ar crea, probabil, stocuri, dar această situație ne va da libertatea de

a extinde această epocă a informației. Însă lucrul cel mai important acum este să înțelegem încotro ne îndreptăm. Nu vom putea salva mediul, nu vom putea democratiza planeta și nu-i vom putea hrăni pe săraci atâta timp cât nu renunțăm la teama de lipsuri, de sărăcie, la nevoia de a controla, atâta timp cât nu dăruim. Până acum nu s-a putut face nimic, pentru că nu cunoșteam nici o altă variantă. Acum aceasta există!

A privit spre Phil.

— Dar n-am avea nevoie de o sursă ieftină de energie?

— Fuziunea, supraconductibilitatea, inteligența artificială, a spus Phil. Tehnologia automatizării nu e departe, acum, că știm de ce o facem.

— Așa e, a spus Dobson. Cel mai important lucru este să vedem adevărul pe care ni-l arată acest mod de viață. Venim pe această planetă pentru a evolua, nu pentru a ne construi imperii personale. A-i plăti pe alții pentru viziunile lor va fi primul pas spre transformare, apoi, pe măsură ce economia se va automatiza, vor dispărea și banii. Nu va mai fi nevoie de ei. Dacă ne vom urma corect intuiția care ne călăuzește, vom lua numai ceea ce ne trebuie.

— Și - a intervenit Phil - vom înțelege, în sfârșit, că zonele virgine ale planetei trebuie să fie păstrate și protejate, pentru că ele reprezintă sursa unei incredibile energii.

Întreaga noastră atenție era ațintită asupra lui și l-am văzut surprins și pe el de valul de entuziasm care-l cuprinsese.

— Eu nu am studiat toate Viziunile, a continuat el, întorcându-se spre mine. De fapt, după ce gardianul m-a ajutat să evadez, presupun că nici nu aș fi păstrat acest fragment, dacă nu te-aș fi întâlnit mai înainte. Însă mi-am adus aminte că tu spuseseseși că Manuscrisul este foarte important. Deși nu am citit celelalte copii, înțeleg cât de important este să menținem echilibrul între automatizare și dinamica energiei pe Pământ. Încă din copilărie, în centrul

interesului meu, s-a aflat pădurea și rolul pe care îl are ea în ecosferă. *A Noua Viziune* spune că pe măsură ce specia umană va evolua din punct de vedere spiritual, populația va scădea în mod deliberat, până ce se va ajunge la un număr de locuitori pe care Pământul să-i poată susține. Vom trăi în mijlocul sistemelor energetice naturale ale planetei. Agricultură va fi automatizată. Acest lucru exclude plantele pe care dorim să le energizăm noi înșine, pentru ca apoi să le consumăm. Copacii necesari pentru construcții se vor dezvolta în locuri amenajate special. Aceasta va permite arborilor seculari să crească, să ajungă la maturitate și să formeze păduri bogate în energie. Mai târziu, aceste păduri vor constitui regula și nu excepția, iar oamenii vor trăi în preajma acestei surse de energie. Gândiți-vă în ce lume vom trăi!

— Asta ar trebui să ridice nivelul energetic al tuturor, am observat eu.

— Sigur că da, a spus Sanchez visător, ca și cum s-ar fi gândit de pe acum la rezultatele acelei creșteri de energie.

Așteptam cu toții să vedem ce va urma.

— Acest lucru va grăbi evoluția noastră, a continuat Sanchez. Cu cât vom fi mai repede pregătiți să primim energia să curgă prin noi, cu atât universul va avea o reacție de răspuns, aducând în mod misterios în viața noastră oameni care să ne lumineze calea.

A tăcut din nou pe gânduri.

— De fiecare dată când urmăam o intuiție și vreo întâlnire misterioasă ne duce înainte, vibrația noastră crește. Mai departe, mai sus, a continuat el, vorbind ca pentru sine. Și dacă acest lucru ar continua...

— Am atinge niveluri energetice tot mai înalte, a spus Dobson, încheind fraza.

— Da, a spus Sanchez. Așa e. Scuzați-mă o clipă.

Apoi s-a ridicat, a pătruns câteva zeci de metri în pădure și s-a așezat acolo singur.

— Ce mai spune *A Noua Viziune*? I-am întrebat pe Dobson.

— Nu știu. Aici se încheie fragmentul pe care îl avem. Vrei să vezi?

I-am răspuns afirmativ, așa că s-a dus repede la mașină și a revenit cu un dosar de vreo douăzeci de pagini bătute la mașină. Am citit textul, impresionat de modul în care Dobson și Phil prinseseră punctele esențiale. Când am ajuns la ultima pagină, mi-am dat și eu seama că *A Noua Viziune* nu se termina acolo. Textul se întrerupea în mijlocul unei idei. Tocmai se vorbea despre faptul că transformarea planetei va crea o cultură total spiritualizată și va ridica ființele umane la niveluri energetice tot mai înalte. Se sugera că toate acestea vor duce la apariția a altceva, care rămânea necunoscut, pentru că fraza se întrerupea aici.

După vreo oră, Sanchez s-a ridicat și a venit spre mine. În tot acest timp stătusem și eu la marginea pădurii, observând câmpurile energetice ale tufelor și florilor care creșteau acolo. Dobson și Phil stăteau de vorbă în spatele jeepului.

— Cred că va trebui să plecăm spre Iquitos, a spus Sanchez.

— Și ce facem cu soldații?

— Merită să riscăm. Mi-a apărut clar în fața ochilor faptul că vom trece de ei în deplină siguranță, dacă plecăm în acest moment.

Am fost de acord cu el, așa că le-am împărtășit acest plan lui Phil și lui Dobson. Amândoi au sprijinit ideea, apoi Dobson a adăugat:

— Și noi vorbeam tot de asta. Cred că ne vom duce direct la ruinele Celestina. Poate că vom salva ceea ce nu cunoaștem din cea de *A Noua Viziune*.

Ne-am despărțit și am pornit-o din nou spre sud.

— La ce te gândești? am întrebat după o lungă tăcere.

Părintele Sanchez a frânat și s-a întors spre mine.

— La cardinalul Sebastian și la ce ai spus tu, că nu va mai lupta împotriva Manuscrisului dacă acesta îi va fi mai clar.

Exact în momentul în care părintele Sanchez făcea această afirmație, mintea mea a început să vizualizeze o confruntare reală cu Sebastian. Se făcea că acesta stătea undeva, privind la noi de sus. Avea puterea de a distruge *A Noua Viziune* și noi ne străduiam să-l convingem s-o înțeleagă, înainte de a fi prea târziu.

Sanchez mi-a zâmbit.

— Ce avea în fața ochilor? m-a întrebat.

— Mă gândeam la Sebastian.

— Și ce se întâmpla?

— Aveam imaginea clară a unei confruntări cu Sebastian. Era pe cale de a distruge ultima Viziune. Noi doi ne străduiam să-l facem să se răzgândească.

Sanchez a oftat.

— Cred că răspândirea ultimei Viziuni va depinde de noi.

Stomacul mi s-a strâns.

— Ce-ar fi mai bine să-i spunem?

— Nu știu. Trebuie să-l convingem să vadă lucrurile în mod pozitiv, să înțeleagă că Manuscrisul, ca întreg, nu neagă, ci aduce lumină asupra adevărului bisericii. Sunt sigur că ultima parte a Viziunii *A Noua* face exact acest lucru.

Am călătorit încă o oră în liniște, fără a mai întâlni pe nimeni pe drum. Gândurile îmi rătăceau spre toate întâmplările pe care le trăisem de când am venit în Peru. Știam că Viziunile Manuscrisului au trezit în mine o nouă conștiință. Eram mai atent la modul misterios în care se desfășura viața mea, revelat de *Prima Viziune*. Știam că omenirea va simți acest mister, pentru că era pe cale de a

construi o nouă perspectivă asupra lumii, descrisă în cea de *A Doua Viziune*. *A Treia* și *A Patra* mi-au spus că Universul, în sine, nu este decât un vast sistem energetic și că lupta dintre oameni e doar o cale mai scurtă și o manipulare în scopul obținerii acestei energii. *A Cincea Viziune* a revelat faptul că putem înceta să mai avem aceste conflicte dacă primim energie de la o sursă superioară. Pentru mine acest lucru devenise practic un obicei. *A Șasea Viziune* a arătat că se va termina cu jocul nostru repetat în permanență, pentru că vom găsi propriul adevăr. Acest lucru îl mai aveam încă viu în minte. *A Șaptea* a pus în mișcare adevărata evoluție a ființelor, prin întrebări, intuiții, răspunsuri. A rămâne pe această cale magică era chiar secretul fericirii. *A Opta Viziune*, arătând cum trebuie să intrăm în relație cu alții pentru a scoate la lumină ce e mai bun din ei, reprezintă cheia continuității funcționării acestui mister și a primirii tuturor răspunsurilor. Toate acestea cristalizaseră în mine o conștiință pe care o simțeam prin faptul că eram mai atent la toate evenimentele. Mai rămăsese ultima Viziune, care trebuia să ne spună încotro ne poartă evoluția noastră. Aflasem ceva în legătură cu asta. Restul însă...

Părintele Sanchez a tras camionul pe dreapta.

— Ne aflăm la patru kilometri de misiunea cardinalului Sebastian, a spus el. Cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Bine.

— Nu știu la ce ne putem aștepta, dar presupun că ar trebui să vedem la fața locului ce se va întâmpla.

— Cât de mare e misiunea?

— Mare. S-a tot dezvoltat în ultimii douăzeci de ani. El a ales acest loc, spunând că era nevoie să fie creștinați niște indieni care înainte nu prea fuseseră băgați în seamă. Acum vin aici studenți din toată țara. Sebastian are îndatoriri administrative în ierarhia bisericească de la Lima, dar acest proiect îi este cel mai drag. Este devotat în întregime

acestei misiuni.

M-a privit în ochi.

— Te rog să fii atent. Poate că va veni o vreme când va trebui să ne ajutăm unul pe altul.

Sanchez a demarat apoi și am plecat mai departe. Timp de câteva minute am mers în tăcere, apoi am trecut pe lângă două jeepuri militare trase pe dreapta. Soldații care se învârteau în jurul lor ne-au privit când am trecut.

— Ei bine, a spus părintele Sanchez, acum știu că suntem aici.

După încă un kilometru, intram pe poarta misiunii, care era mare și impresionantă, construită din fier forjat. Deși era deschisă, intrarea era păzită de patru soldați, care ne-au făcut semn să oprim. Unul dintre ei a transmis ceva într-un emițător.

Sanchez i-a zâmbit soldatului care se apropiase.

— Sunt părintele Sanchez și am venit să-l văd pe cardinalul Sebastian.

Soldatul s-a uitat cu atenție la el, apoi la mine și s-a întors spre cel cu emițătorul. Au schimbat câteva cuvinte fără să-și ia ochii de la noi. După câteva minute, soldatul a revenit și ne-a cerut să-l urmăm.

Jeepul militar ne-a condus câteva sute de metri pe alee, apoi am intrat în misiunea propriu-zisă. Biserica era clădită din blocuri de piatră masivă, cioplită și fasonată și cred că putea găzdui cam o mie de oameni. Pe amândouă părțile ei se găseau două clădiri care arătau ca niște școli, având fiecare câte două etaje.

— Impresionant loc, am observat.

— Da, dar unde sunt oamenii? a întrebat Sanchez.

Văzusem și eu că aleile și curtea erau pustii.

— Sebastian conduce o școală frumoasă aici. Unde îi sunt studenții?

Soldații ne-au condus spre intrarea în biserică și ne-au cerut politicos, dar ferm, să-i urmăm înăuntru. Urcând

scările de beton, am văzut câteva camioane parcate în spatele unei clădiri alăturate. Treizeci sau patruzeci de soldați stăteau în jurul lor, în repaus. Odată ajunși înăuntru, am fost conduși prin altar și ni s-a cerut să intrăm într-o cămaruță. Acolo am fost percheziționați foarte minuțios și ni s-a spus să așteptăm. Soldații au ieșit, încuind ușa după ei.

— Unde e biroul lui Sebastian? am întrebat.

— Mai departe, în spatele bisericii, mi-a răspuns Sanchez.

Ușa s-a deschis brusc. Înconjurat de soldați, și-a făcut apariția Sebastian. Era un bărbat înalt, ținuta îi era dreaptă și mândră.

— Ce cauți aici? l-a întrebat el pe Sanchez.

— Am venit să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre *A Noua Viziune* a Manuscrisului.

— Nu avem despre ce vorbi. Nu va fi găsită niciodată.

— Știm că tu ai găsit-o deja.

Ochii lui Sebastian s-au dilatat.

— Nu voi îngădui ca această Viziune să fie răspândită, a spus el. Nu descrie adevărul.

— De unde știi că nu e adevărul? a întrebat Sanchez. S-ar putea să te înșeli. Lasă-mă să o citesc și eu.

Fața lui Sebastian s-a îmblânzit. L-a privit pe Sanchez.

— Pe vremuri aveai încredere în judecata mea în astfel de probleme, a spus el.

— Știu, ai fost mentorul meu, sursa mea de inspirație. Misiunea ridicată de mine a fost o copie a misiunii tale.

— M-ai respectat până în momentul apariției acestui Manuscris, a spus Sebastian. Nu-ți dai seama cât de mult ne-a dezbinat? Eu am încercat să te las să mergi pe drumul tău. Te-am lăsat în pace și atunci când am aflat că răspândești viziunile și le explici tuturor. Dar nu voi permite ca acest document să distrugă tot ce a clădit biserica.

Un soldat a venit în spatele lui Sebastian și i-a cerut o

întrevedere. Sebastian l-a privit din nou pe Sanchez, apoi s-a îndreptat spre capătul coridorului. Îl puteam vedea, dar nu auzeam conversația. Mesajul primit l-a alarmat vizibil pe Sebastian. A plecat, însoțit de soldații cu care venise, în afară de unul, care a rămas la ușa noastră. Acesta s-a sprijinit de perete, cu o figură îngrijorată. Avea în jur de douăzeci de ani.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Sanchez.

Soldatul a dat doar din cap.

— E ceva cu Manuscrisul, cu *A Noua Viziune*?

Fața soldatului a arătat surpriza.

— Ce știți despre *A Noua Viziune*? a întrebat el, timid.

— Am venit aici să o salvăm, a spus Sanchez.

— Și eu vreau să fie salvată, a spus soldatul.

— Ai citit-o? am întrebat.

— Nu, a răspuns tânărul. Dar am auzit despre ea. Trezește religia noastră la viață.

Din spatele bisericii s-a auzit zgomot de arme.

— Ce se întâmplă? a întrebat Sanchez.

Soldatul a rămas nemișcat.

Sanchez i-a întins ușor brațul și i-a șoptit:

— Ajută-ne!

Tânărul a ieșit, s-a uitat pe coridor, apoi a spus:

— Cineva a pătruns în biserică și a furat o copie a celei de *A Noua Viziuni*. Se pare că se mai află încă aici.

Deodată, s-au auzit mai multe împușcături.

— Trebuie să încercăm să-l ajutăm, i-a spus Sanchez soldatului. Facem asta pentru întreaga omenire!

Soldatul a dat din cap și a spus că ar trebui să plecăm de acolo, să mergem într-un alt loc din biserică, unde am putea fi mai feriți și acolo ne-ar veni poate o idee cum să venim în ajutorul urmăriților. Ne-a condus pe coridor, apoi am urcat câteva trepte spre un alt culoar, mai larg, care se întindea pe toată lungimea bisericii.

— Biroul lui Sebastian e sub noi, mai jos cu două etaje, a

spus tânărul.

Am auzit oameni alergând pe coridor. Păreau că se îndreaptă spre noi. Sanchez și soldatul erau înaintea mea. La un moment dat au intrat într-o cameră, la dreapta. Mi-am dat seama că nu am timp să ajung și eu acolo, așa că am intrat în altă încăpere și am închis ușa.

Mă aflam într-o sală de clasă. Bănci, tablă, catedră... Dulapul era deschis și plin cu haine vechi. M-am ascuns cât am putut de bine, deși era clar că dacă ar fi venit cineva și ar fi căutat acolo, m-ar fi găsit imediat. Am încercat să nu mă mișc, să nu fac zgomot. Ușa clasei s-a deschis cu un scârțâit și am auzit câțiva oameni intrând. Unul a venit spre dulap, apoi s-a întors în altă parte. Vorbeau toți tare, în spaniolă. Apoi, dintr-o dată, s-a lăsat liniștea. Nici o mișcare.

Am așteptat vreo zece minute până când să deschid ușor ușa dulapului și să privesc afară. Încăperea era goală. M-am dus până la ușă. Părea că nici afară nu e nimeni. Am alergat spre camera în care intraseră mai devreme Sanchez și soldatul. Spre surprinderea mea, ceea ce crezusem că este o încăpere era de fapt un hol. Am ascultat cu atenție, dar n-am auzit nimic. M-am sprijinit de un perete, frica provocându-mi un nod în stomac. L-am chemat în șoaptă pe Sanchez. Nici un răspuns. Eram sigur. M-am simțit de-a dreptul amețit de teamă.

Am respirat adânc, încercând să rămân calm și atent și să-mi refac energia. M-am luptat câteva minute bune, până când culorile și formele aceluia loc au apărut mai expresive. Am încercat să trăiesc o stare de iubire. În cele din urmă m-am simțit mai bine și m-am gândit din nou la Sebastian. Dacă acesta se afla în biroul lui, Sanchez trebuie că s-a dus acolo.

În față, holul dădea spre niște scări, așa că am coborât la etajul unu. Înainte de a intra pe coridor, am privit cu atenție: nu era nimeni. Am pornit, fără să știu unde anume

vroiam să mă duc.

Am auzit apoi vocea lui Sanchez, care venea dintr-o încăpere exact în fața mea. Ușa era întredeschisă. S-a auzit și vocea puternică a lui Sebastian. M-am apropiat de ușă. Aceasta s-a deschis brusc, și m-am pomenit cu un soldat care avea arma ridicată spre mine și care m-a târât înăuntru și m-a lipit de un perete. Sanchez m-a privit și și-a pus o mână pe piept. Sebastian a dat din cap, dezgustat. Pe tânărul care ne ajutase nu l-am mai văzut.

Știam că gestul lui Sanchez trebuie să însemne ceva, dar tot ce îmi venea în minte era că are nevoie de energie. M-am concentrat asupra figurii lui, încercând să percep ființa lui profundă. Câmpul său energetic a crescut.

— Nu poți să oprești adevărul, a spus Sanchez. Oamenii au dreptul să știe.

Sebastian îl privea condescendent.

— Aceste viziuni violează scripturile. Nu pot fi adevărate.

— Contrazic scripturile, sau ne explică doar ce înseamnă ele?

— Noi știm ce înseamnă scripturile, a spus Sebastian. Știm asta de secole. Ai uitat ce ai învățat în anii de studiu?

— Nu, a spus Sanchez. Dar știu că Viziunile extind spiritualitatea. Ele...

— Și cine spune asta? a strigat Sebastian. Cine a scris acest Manuscris? Vreun păgân mayaș, care a învățat aramaica cine știe unde? Ce știau acești oameni? Credeau în locuri magice, în energii misterioase. Erau niște primitivi. Ruinele unde s-a găsit *A Noua Viziune* se numesc Templele Celestina, *Templele Cerești*. Ce-ar putea ști această cultură despre ceruri? A supraviețuit cultura lor? a continuat el. Nu. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu mayașii. Au dispărut fără urmă. Și tu vrei să credem în Manuscris! Acesta vrea să spună că oamenii controlează totul și că pot schimba lumea. Nu-i așa! Dumnezeu conduce lumea. Singurul lucru pe care oamenii îl au de făcut este să accepte învățătura

scripturilor, să o urmeze și să-și câștige astfel mântuirea.

— Dar gândește-te, a replicat Sanchez, ce înseamnă cu adevărat respectarea scripturilor și mântuirea? Cum se realizează acestea? Manuscrisul descrie punct cu punct acest proces al spiritualizării noastre, al salvării, așa cum este el simțit și perceput... Nu cumva chiar *A Opta* și *A Noua Viziune* ne spun ce se va întâmpla dacă vom respecta cu toții ceea ce scrie acolo?

Sebastian a dat din cap și s-a întors, făcând câțiva pași. S-a îndreptat apoi din nou spre Sanchez și l-a privit intens.

— Tu nu ai văzut *A Noua Viziune*.

— Ba da, o parte din ea.

— Cum așa?

— Mi s-a vorbit de ea înainte să vin aici. Am citit o altă parte acum câteva minute.

— Ceee? Cum așa?

Sanchez s-a dus mai aproape de bătrân.

— Sebastian, oamenii de pretutindeni vor să li se arate această ultimă Viziune. Ea le va pune într-o altă lumină pe celelalte. Ne arată destinul, ne spune ce este, de fapt, conștiința spirituală!

— Știu ce este spiritualitatea, Sanchez!

— Chiar așa? Eu cred că nu. Am petrecut secole întregi vorbind despre ea, descriind-o, exersând credința noastră în ea. Dar întotdeauna am văzut în această legătură un lucru abstract, în care am crezut doar cu mintea. Și mereu am alungat-o, de parcă ne-ar fi făcut un rău și nu un bine. Manuscrisul descrie inspirația care ne este dăruită atunci când iubim cu adevărat și când viața noastră se îndreaptă spre adevăr, când evoluăm.

— Evoluăm!? Nu te auzi, Sanchez? Mereu ai luptat împotriva influenței ideii de evoluție a omului. Ce s-a întâmplat cu tine?

Sanchez s-a concentrat și a răspuns:

— Da, am luptat împotriva teoriei evoluționiste, ca

înlocuitor al lui Dumnezeu, ca mod de a explica Universul, fără a-l include pe Dumnezeu. Acum văd că adevărul reprezintă o sinteză a viziunilor științifice și religioase. *Această* evoluție este calea pe care *Dumnezeu* a creat-o și pe care continuă să o creeze.

— Dar nu există evoluție! a protestat Sebastian. Dumnezeu a creat această lume. Punct!

Sanchez s-a întors spre mine, dar nu-mi venea nici o idee.

— Sebastian, a continuat el, Manuscrisul descrie cum generațiile care s-au succedat au progresat în procesul înțelegerii, au evoluat spre spiritualitate și vibrații mult mai înalte. Fiecare generație înglobează tot mai multă energie și acumulează deci mai mult adevăr, lăsând această moștenire generației următoare, care o va duce mai departe.

— E lipsit de sens, a spus Sebastian. Există o singură cale de a crește spiritualitatea și aceea este urmarea pildeilor din Scriptură.

— Exact! a exclamat Sanchez. Dar întreb din nou: ce sunt pildeile? Nu cumva scripturile povestesc despre niște oameni care au învățat să primească energia și voința lui Dumnezeu în sinele lor? Nu așa au condus vechii profeți poporul din Vechiul Testament? Nu e această receptivitate la energia lui Dumnezeu cea care culminează cu viața fiului dughierului, prelungirea prin care - spunem noi - însuși Dumnezeu a coborât pe Pământ? Nu cumva povestea Noului Testament este cea a unor oameni încărcăți cu o energie care-i transformă? Nu a spus chiar Iisus că ceea ce a făcut el putem face și noi, ba chiar mai mult decât atât? Noi n-am luat niciodată în serios această idee, cel puțin până acum. De-abia acum avem o străfulgerare legată de ceea ce a vrut să spună Iisus, spre ce ne îndrepta el. Manuscrisul clarifică toate aceste lucruri! Spune cum se pot realiza ele!

Sebastian privea spre un perete, roșu de furie. În momentul de tăcere care a urmat, un ofițer superior a năvălit în cameră și l-a anunțat că au fost văzuți intrușii.

— Iată-i! a strigat el, arătând spre geam. Se poate vedea și de aici!

La trei, patru sute de metri se puteau vedea două siluete care alergau pe câmp, spre pădure. La liziera acesteia, câțiva soldați păreau gata să deschidă focul.

Ofițerul se uita la Sebastian, cu aparatul de emisie-recepție pregătit.

— Dacă reușesc să intre în pădure, a spus el, va fi foarte greu să-i mai găsim. Cer permisiunea să deschid focul.

Deodată, i-am recunoscut pe cei care alergau.

— Wil și Julia! am strigat.

Sanchez s-a apropiat de Sebastian.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu comiți o crimă!

Ofițerul a insistat:

— Eminența voastră, dacă doriți ca Manuscrisul să fie oprit, trebuie să dau ordinul chiar în acest moment!

Înghetașem.

— Părinte, ai încredere în mine, a spus Sanchez. Manuscrisul nu va distruge ceea ce ai clădit, nu va submina ceea ce reprezinți. Nu se poate să-i omori pe acești oameni!

Sebastian a dat din cap.

— Să am încredere în tine...

S-a așezat apoi la birou și a privit spre ofițer.

— Nu trageți. Spuneți trupelor să-i prindă vii.

Ofițerul a salutat și a ieșit din cameră. Sanchez a spus:

— Mulțumesc. Ai făcut ceea ce trebuia.

— Da, pentru a nu uide, a spus Sebastian. Dar nu mă voi răzgândi. Acest Manuscris este un blestem. Subminează structurile de bază ale autorității noastre. Îndeamnă oamenii să creadă că ei înșiși se află la cârma destinului lor spiritual. Subminează disciplina, care călăuzește oamenii

spre biserică, și astfel nu vor mai putea fi salvați în ziua judecății de apoi.

S-a încruntat spre Sanchez și a continuat:

— În acest moment, mii de soldați se îndreaptă spre acel loc. Ceea ce veți face tu sau alții nu va mai avea nici o importanță. *A Noua Viziune* nu va părăsi niciodată această misiune și nici această țară.

Pe când ne grăbeam să plecăm din acel loc, am auzit apropiindu-se zeci de camioane.

— De ce ne-a lăsat să plecăm? am întrebat.

— Crede că nu mai contează, a spus Sanchez, pentru că oricum nu mai putem face nimic. Nu știu ce să cred. Îți dai seama că nu l-am convins, mi-a spus el, privindu-mă în ochi.

Și eu eram la fel de derutat. Ce însemnau toate acestea? Poate că ne-am aflat acolo nu pentru a-l convinge pe Sebastian - cum crezusem noi - ci pentru a amâna desfășurarea evenimentelor.

Am privit spre Sanchez. Era concentrat asupra volanului și a drumului, scrutând tufișurile în căutarea lui Wil și a Juliei. Ne hotărâsem mai devreme să pornim în direcția în care i-am văzut alergând, dar până acum, nimic. Mintea îmi zbura repede spre ruinele Celestina. Îmi închipuiam cum trebuie să arate: tot felul de excavații, corturi, tabăra arheologică și, pe fundal, structuri piramidale masive.

— S-ar părea că nu se află în această pădure, a spus Sanchez. Probabil că au avut o mașină. Trebuie să ne decidem ce vom face mai departe.

— Cred că ar trebui să mergem la ruine, am spus.

M-a privit.

— Și eu cred la fel. Nu avem unde în altă parte.

A întors mașina și am pornit pe un drum spre vest.

— Povestește-mi despre ruine, am spus.

— Aparțin unor culturi diferite, așa cum a spus și Julia.

Prima, cea mayașă, a construit aici o așezare mai sărăcăcioasă, templele lor principale aflându-se departe, în nord, în peninsula Yucatan. Toate semnele civilizației lor au dispărut în mod misterios în jurul anului 600 d. Hr., fără nici o explicație. Incașii au dezvoltat mai apoi, pe același loc, o altă așezare.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu mayașii?

Sanchez m-a privit lung.

— Nu știu.

Am mai mers câteva minute în liniște și, deodată, mi-am adus aminte că Sanchez îi spusese lui Sebastian că citise ceva în plus din cea de *A Noua Viziune*.

— Cum ai reușit să găsești ultima parte a celei de *A Noua Viziune*? l-am întrebat.

— Tânărul soldat care ne-a ajutat știa unde a fost ascunsă. După ce ne-am despărțit, am intrat într-o încăpere și mi-a arătat acel fragment. Avea câteva idei în plus față de ceea ce ne spusese deja Phil și Dobson și astfel m-am putut folosi de niște atuuri în discuția cu Sebastian.

— Ce anume spunea?

— Că Manuscrisul va aduce lumină asupra multor religii și le va ajuta să-și împlinească promisiunile. Toate religiile - scria acolo - vorbesc despre felul în care oamenii pot stabili o relație cu o putere superioară lor. Toate religiile vorbesc despre perceperea lui Dumnezeu înlăuntrul nostru, această percepere împlinindu-se și făcându-ne să simțim că ființa noastră este mult mai complexă. Învățăturile religiilor au fost viciate în momentul în care reprezentanții lor și-au arogat dreptul de a impune oamenilor voința lui Dumnezeu, în loc să le arate cum să-L găsească în ei înșiși. Manuscrisul spune că uneori, de-a lungul istoriei, vor exista cazuri izolate când câte un individ va reuși să întrevadă cum se poate face conectarea la sursa de energie care este Dumnezeu, devenind astfel un exemplu că această conectare este posibilă. Nu asta a făcut Iisus? a întrebat

Sanchez, privindu-mă semnificativ. Nu și-a amplificat el energia și vibrația până când a devenit suficient de ușor ca să...?

Sanchez și-a sfârșit întrebarea acolo, lăsând-o neterminată și adâncindu-se în gânduri.

— La ce te gândești? l-am întrebat.

Mă privea încurcat.

— Nu știu. Copia soldatului se termina exact așa. Spunea că acel om va lumina o cale pe care întreaga suflare omenească va trebui să o urmeze. Dar nu spunea unde duce această cale.

Apoi, un sfert de oră am călătorit în tăcere. Încercam să primesc indicii despre ce va urma, dar nu puteam să mă gândesc la nimic. Mă chinuiam prea mult fără nici un rezultat.

— Iată și ruinele, a spus Sanchez.

În fața noastră, printre copacii de pe partea stângă a drumului, am putut vedea trei sau patru piramide mari. Am tras pe dreapta și ne-am apropiat de ele. Erau construite din pietre tăiate și așezate la o distanță egală una de alta, de vreo șaiszeci de metri. Între ele se aflau alei pavate. Erau și câteva săpături arheologice, chiar la baza piramidelor.

— Privește acolo! mi-a spus Sanchez, arătând spre cea mai îndepărtată.

O siluetă gigantică ședea în fața mormântului. Apropiindu-mă, am remarcat că nivelul meu energetic creștea mereu și când am ajuns în centrul suprafeței pavate m-am simțit incredibil de „plin”. L-am privit pe Sanchez și el a tăcut, ridicând doar din sprâncene. Am recunoscut și persoana care stătea acolo: era Julia. Ședea pe joc, cu picioarele încrucișate, având în poală câteva hârtii.

— Julia! a strigat Sanchez.

Ea s-a întors, apoi s-a ridicat, având o figură radioasă.

— Unde e Wil? am întrebat.

Julia a arătat spre dreapta. Acolo, la vreo șaptezeci de

metri, era Wil. Părea că strălucește în lumina palidă a apusului.

— Ce face? am întrebat din nou.

— Citește *A Noua Viziune*, a spus Julia, întinzându-ne teancul de hârtii.

Sanchez i-a povestit că avusesem și noi o parte din text, cea cere prevedea că lumea se va transforma printr-o evoluție conștientă.

— Dar unde ne va duce această evoluție? a întrebat-o el.

Julia nu a răspuns. A rămas doar cu hârtiile în mâna întinsă, așteptând parcă să-i citim gândurile.

— Ce e? am întrebat.

Sanchez mi-a întins brațul. Privirea lui mă îndemna să rămân atent și să aștept.

— *A Noua Viziune* dezvăluie destinul nostru ultim, a spus Julia. Face ca totul să fie foarte limpede. Spune din nou că omul reprezintă o culme a evoluției. Vorbește despre materie, care a pornit de la o formă simplă, pentru a deveni apoi din ce în ce mai complexă, adăugând elemente noi, specii noi, cu niveluri de vibrație tot mai înalte. Când au apărut oamenii primitivi, evoluția a continuat inconștient, prin cuceriri și lupte, prin adjudecarea energiei altora și înaintarea pas cu pas, prin pierderea energiei în favoarea altora. Acest conflict fizic a durat până când a fost inventată democrația, un sistem care nu a încheiat lupta, ci a transpus-o de la nivelul fizic la cel mintal. Acum, a continuat Julia, se conștientizează tot acest proces. Putem vedea că de-a lungul istoriei ne-am pregătit să înțelegem această evoluție conștientă. Acum ne putem mări nivelul energetic și putem trăi coincidențele în mod conștient. Acest lucru grăbește evoluția, înălțând și mai mult vibrația noastră.

A ezitat o clipă, privindu-ne pe rând, apoi a repetat:

— Destinul nostru este să continuăm să ne mărim nivelul energetic. Pe măsură ce el va fi tot mai înalt, nivelul de

vibrație al atomilor trupului se va schimba, fiind unul superior.

A tăcut din nou.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Înseamnă că devenim mai ușori, mai puri din punct de vedere spiritual, a spus ea.

M-am întors spre Sanchez. Era concentrat cu totul asupra Juliei.

— *A Noua Viziune*, a continuat ea, spune că dacă noi, oamenii, ne vom crește nivelul energetic, va începe să se întâmple ceva uimitor. Grupuri întregi de oameni ajunși la un nivel vor deveni dintr-o dată invizibili pentru cei care vibrează la un nivel mai scăzut. Acestora din urmă li se va părea că au dispărut, pur și simplu, dar cei „dispăruți” vor fi tot acolo, doar că se vor simți mult, mult mai ușori.

Pe măsură ce vorbea, figura și trupul ei se schimbau, luând aspectul câmpului ei energetic. Trăsăturile îi erau clare și distincte, dar în fața ochilor nu mai vedeam carnea. Părea să fie făcută toată din lumină, strălucind din interior.

M-am întors spre Sanchez. Era la fel. Spre uimirea mea, totul în jur era la fel: piramidele, piatra de sub picioarele noastre, pădurea, mâinile mele! Frumusețea pe care o puteam percepe era mai presus de tot ce văzusem vreodată.

— Când oamenii își vor ridica nivelul de vibrație până la un punct în care ceilalți nu-i vor mai vedea, a continuat Julia, acela va fi semnalul că e momentul să trecem granița dintre această viață și lumea cealaltă, din care am venit și în care ne întoarcem după moarte. Această trecere conștientă ne-a fost arătată de Iisus. El s-a deschis energiei divine, până când a devenit atât de ușor, încât a putut merge pe apă. El a transcens moartea, chiar aici, pe Pământ, și a fost primul care a trecut dincolo, extinzând lumea fizică spre cea spirituală. Viața Lui demonstrează clar cum se poate face acest lucru, și dacă ne conectăm la

sursă, vom face și noi același lucru, pas cu pas. Fiecare, în felul său, va vibra la nivelul care îl va purta spre Paradis.

Am observat că Wil venea încet spre noi. Mișcarea lui era neobișnuit de grațioasă, părea mai degrabă o alunecare.

— Viziunea spune, a continuat Julia, că majoritatea oamenilor vor atinge acest stadiu în mileniul al treilea, în grupuri care au un nivel de vibrație apropiat. În istorie se cunosc cazuri de popoare care au atins deja acest nivel. Conform celei de *A Noua Viziuni*, mayașii au trecut cu toții „dincolo”, în același moment.

Julia s-a oprit brusc. Din spatele nostru se auzeau șoapte în spaniolă. Zeci de soldați au intrat printre ruine. Spre surprinderea mea, nu simțeam nici un fel de teamă. Soldații păreau că ne caută, dar, ciudat, nu veneau spre noi.

— Nu ne pot vedea! a strigat Sanchez. Vibrația noastră este prea înaltă!

Am privit din nou spre soldați. Avea dreptate. Treceau pe lângă noi, ignorându-ne total.

Deodată am auzit dinspre piramida din stânga niște strigăte, în spaniolă. Soldații de lângă noi au alergat acolo.

M-am străduit să văd ce se întâmpla. Un alt grup de soldați ieșea din pădure, târând doi bărbați: Dobson și Phil. Priveliștea capturării lor m-a îngrozit și am simțit cum nivelul energetic mi se prăbușea. I-am privit și pe Sanchez și pe Julia. Amândoi erau atenți la aceeași scenă și erau la fel de afectați.

— Stați! a strigat Wil. Nu vă pierdeți energia!

Mai degrabă i-am simțit cuvintele, decât le-am auzit. Erau de-abia șoptite.

Wil venea spre noi. Părea să ne mai spună și altceva, dar nu am înțeles nimic. Mi-am dat seama că nu mă mai puteam concentra. Imaginea lui devenea neclară, distorsionată. Privindu-l, fără să-mi vină să cred ceea ce vedeam, a dispărut cu totul.

Julia s-a întors către Sanchez și către mine. Și nivelul ei

energetic părea să scadă, dar acest lucru nu o dezamăgea, ci dimpotrivă, venea să clarifice totul.

— Nu ne-am putut menține vibrația, a spus ea. Teama duce la scăderea drastică a nivelului energetic.

A privit spre locul unde Wil dispăruse din fața ochilor noștri.

— *A Noua Viziune* spune că unii oameni vor trece sporadic granița, dar exodul nu se va întâmpla până când nu ne vom înfrânge teama, până când nu vom învăța să ne menținem nivelul energetic în fața oricărei situații.

Agitația ei creștea.

— Vedeți că noi nu putem face încă asta, însă rolul celei de *A Noua Viziuni* este de a ne întări încrederea. Ea este Viziunea prin care aflăm încotro ne îndreptăm. Toate celelalte nu fac decât să creeze imaginea unei lumi pline de frumusețe și de energie, în care noi ne putem conecta la această energie. Cu cât percepem mai mult frumusețea, cu atât evoluăm mai mult. Cu cât evoluăm mai mult, cu atât vibrăm mai sus. *A Noua Viziune* arată că, în cele din urmă, percepția și vibrația noastră ne vor deschide spre un Paradis care se află deja în fața noastră. Doar că nu-l putem vedea încă. De câte ori ne vom îndoi de calea noastră sau vom pierde integrarea în acest proces, trebuie să nu uităm spre ce anume ne îndreptăm, de ce existăm, de ce ne este dată viața. *Raiul pe Pământ*, pentru asta suntem noi aici. Acum știm cum se poate dobândi... cum se va dobândi...

A tăcut o clipă.

— *A Noua Viziune* menționează și existența unei a Zecea. Cred că aceasta dezvăluie...

Înainte de a-și termina vorba, o rafală de mitralieră a zgâriat pietrele de la picioarele noastre. Ne-am aruncat la pământ, cu mâinile ridicate deasupra capului. Nici unul dintre noi nu a scos o vorbă cât timp soldații ne-au percheziționat, ne-au confiscat actele și ne-au târât pe fiecare în direcții diferite.

Primele săptămâni după capturarea mea au trecut într-o teroare continuă. Nivelul meu energetic scădea mereu, după fiecare interogatoriu, după fiecare amenințare.

Jucam rolul turistului distrat și pretindeam că habar n-am de nimic. Până la urmă, chiar era adevărat: nu aveam idee cine altcineva ar mai fi putut avea copii după Manuscris, sau cât de răspândit devenise documentul. Încet, încet, tactica mea a început să-și arate roadele. Soldații păreau să se fi săturat de mine, și până la urmă m-au dat pe mâna autorităților civile, care avea un cu totul alt mod de abordare.

Aceștia au încercat să mă convingă că excursia mea în Peru a fost de la bun început o prostie, pentru că Manuscrisul acesta nici nu exista cu adevărat. Viziunile fuseseră inventate de un grup de preoți rebeli. Fusesem indus în eroare - îmi spuneau ei - iar eu îi lăsam să vorbească. După o vreme, conversația a devenit aproape cordială. Toți au început să mă trateze ca pe victima nevinovată a unui complot, ca pe yankeul aventurier care văzuse prea multe filme de acțiune și acum se pierduse într-o țară străină.

Și pentru că energia îmi era atât de scăzută, eram foarte vulnerabil în fața acestei spălări de creier, până când, după un timp am fost transferat de la unitatea militară unde fusesem reținut, la o închisoare guvernamentală, în apropierea aeroportului din Lima, unde era închis și părintele Carl. Această coincidență mi-a redat încrederea.

Când l-am văzut prima dată mă plimbam prin curte. Ședea pe o bancă și citea. M-am grăbit spre el, încercând să-mi temperez exuberanța și sperând să nu atrag atenția nimănui din acea clădire. Când m-am așezat lângă el, și-a

ridicat privirea și mi-a spus, zâmbind:

— Te așteptam.

— Nu mai spune!

— După ce părintele Costous și cu mine am venit în Lima, am fost imediat prinși și ne-au despărțit, eu aflându-mă aici în detenție, încă de atunci. N-am înțeles de ce, pentru că nu se întâmpla nimic. Apoi mi-au venit mereu în minte gânduri despre tine.

M-a privit semnificativ.

— Așa că mi-am închipuit că o să apari, la un moment dat.

— Nu știu cui trebuie să-i fiu recunoscător că te afli aici, am spus. Ți-a povestit cineva ce s-a întâmplat la ruinele Celestina?

— Da. Am apucat să vorbesc cu părintele Sanchez. A fost reținut aici o zi, apoi l-au dus mai departe.

— Era bine? Știa ce s-a întâmplat cu ceilalți? Urma ca el să fie judecat și închis?

— Nu știa absolut nimic despre ceilalți. Strategia guvernului constă în căutarea și distrugerea metodică a tuturor copiilor Manuscrisului, pentru ca apoi să declare că toată povestea a fost o mare păcăleală. Presupun că vom fi cu toții discreditați cu mare grijă, dar nu se știe ce vor face până la urmă cu noi.

— Și copiile lui Dobson cu *Prima* și *A Doua Viziune*, pe care le-a lăsat în State?

— Le au deja, a spus părintele Carl. Părintele Sanchez mi-a spus că au fost găsite și furate de agenții guvernului. Se pare că agenți peruani au umblat peste tot. Știau totul, de la bun început, atât despre Dobson, cât și despre prietena ta Charlene.

— Și crezi că nu mai rămâne nici o copie?

— Cred că ar fi o minune dacă ar mai rămâne vreuna...

M-am întristat, simțind că energia mea, câștigată de curând, scădea.

— Știi ce înseamnă acest lucru, nu? m-a întrebat Carl.

L-am privit fără să scot o vorbă.

— Înseamnă, a continuat el, că fiecare din noi trebuie să-și amintească exact ce scria în Manuscris. Tu și Sanchez nu l-ați convins pe cardinal să facă public Manuscrisul, dar l-ați întârziat destul, pentru ca *A Noua Viziune* să fie înțeleasă. Acum trebuie să fie transmisă mai departe. Trebuie să te implici în comunicarea aceasta.

Afirmația lui m-a făcut să mă simt sub presiune și rolul meu de distant a redevenit activ. M-am sprijinit cu spatele de bancă și am privit în altă parte. Părintele Carl a început să râdă. În acel moment am văzut amândoi că eram priviți de la fereastra unui birou.

— Ascultă, a spus Carl repede. De acum încolo, Viziunile trebuie împărtășite altor oameni. Fiecare om care le va cunoaște și se va convinge de autenticitatea mesajului lor, va trebui să le transmită mai departe celor care sunt pregătiți. Conectarea energetică implică deschiderea oamenilor. Trebuie să li se vorbească despre asta și să li se explice unde duce această conectare. Altfel, omenirea va involua și va crede că viața înseamnă controlul asupra altora, exploatarea lor. Dacă vom continua să facem asta, nu vom supraviețui. Fiecare dintre noi trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a răspândi aceste mesaje.

Am observat doi oficiali care veneau spre noi.

— Și încă ceva, a mai spus părintele Carl în șoaptă.

— Ce? am întrebat.

— Părintele Sanchez mi-a spus că Julia a pomenit ceva despre o *A Zecea Viziune*. Nu a fost găsită încă și nimeni nu știe pe unde poate fi.

Cei doi se apropiau cu repeziciune.

— Mă gândeam, a continuat Carl, că s-ar putea să-ți dea drumul. Probabil că vei fi singurul care va putea pleca în căutarea ei.

Conversația a fost întreruptă de către cei doi oficiali, care

ne-au însoțit spre clădire. Carl a zâmbit, mi-a făcut semn cu mâna și a spus ceva, dar n-am mai putut auzi. În momentul în care pomenise de cea de *A Zecea Viziune*, gândul meu se dusesese la Charlene. Oare de ce m-am gândit la ea?

Cei doi funcționari au insistat să-mi iau lucrurile, apoi am fost condus la ambasadă, într-o mașină a autorităților. De acolo am fost dus direct la aeroport și am ajuns în fața unui funcționar de la casa de bilete. Mi-a zâmbit profesional din spatele unor ochelari cu lentile groase.

Apoi, cu o figură ternă și serioasă, mi-a înmănat pașaportul și un bilet pentru Statele Unite și mi-a spus, cu un accent supărător, să nu mai revin niciodată în Peru.

*

* *